DE JACHT OP HET ZWAARD

HANS G KRESSE

Serie ERIC de NOORMAN

In de bijgebouwen, die de binnenplaats van Erics burcht omringen, heerst 's ochtends vroeg reeds een grote bedrijvigheid. Toch onderbreken de meeste mannen even hun werk als een jongen van ruim vijftien jaar iedere morgen langs hen komt om naar de stallen te gaan. Zij zijn allen bijzonder gesteld op de zoon van de Noorman, die op iedere kwinkslag een snedig antwoord heeft en wiens belangstelling in paarden en wapenen slechts overtroffen wordt door zijn onverzadigbare honger naar de oude heldenverhalen der Noormannen.

Deze herfstochtend heeft Erwin echter geen aandacht voor de mannen om hem heen. 'Luister, Erwin,' roept een der smeden, een reus met een vrolijk krullende baard hem toe, 'dan zal ik je verder vertellen hoe de dwerg Tröge het betoverde edelhert joeg.' Maar de jongen heeft slechts oog voor de boog in zijn handen en schudt ongeduldig het hoofd. 'Ik heb geen tijd voor verhalen,' zegt hij. 'Ik ga nu zelf een edelhert schieten. Kom mee, Wolf!' En met de hond op z'n hielen loopt hij naar de stallen.

De oude jager Alström, die op een bank voor de stallen z'n jichtige botten in de eerste zonnestralen koestert, ziet hem aankomen en grijnst vertederd. 'Je bent vroeg, Erwin, als ik me niet vergis. Tjcha... je paard is nog niet gezadeld. Je wilt de fazanten te vroeg uit de slaap schrikken, m'n jongen.'

'Ik kan mijn eigen paard wel zadelen,' zegt Erwin lachend. 'En de fazanten mogen blijven slapen. Vandaag schiet ik enkel edelherten met m'n nieuwe boog... offe... beren!'

'Tjcha... Elk arendsjong schreeuwt het hardst als het nog geen veren heeft. Laat zien die nieuwe boog! Die jonge schreeuwers van tegenwoordig denken dat ze met iedere kromgebogen wilgentak een heldenstuk kunnen uithalen, als ik me niet vergis.' Gniffelend neemt de oude Erwin de boog uit de hand om hem met een krachtige ruk te spannen.

'Pas op! Breek hem niet!' roept de jongen verschrikt. 'Fadir heeft hem zelf voor mij gemaakt...'

'Tjcha... De man die een boog kan breken die door je vader gemaakt is moet nog geboren worden.' Hij geeft het wapen met een goedkeurend gegrom terug. 'Als de jicht me niet in de knoken zat ging ik nu met je mee het bos in om je te leren hoe je een goede boog als deze moet hanteren, m'n jongen. Dan vertel ik je meteen 't nieuws, dat ik gehoord heb...'

'Wat voor nieuws?' vraagt Erwin nieuwsgierig.

De oude jager buigt zich voorover. 'Ooit gehoord van Bor Khan?' vraagt hij geheimzinnig.

'Wie is Bor Khan?' vraagt Erwin, terwijl hij de stal binnen gaat. De oude jager volgt hem. 'Een kerel uit het oosten,' zegt hij. 'Ver weg... op de steppe. Tjcha... het is kwaad volk wat daar woont, m'n jongen. Er was hier gister een marskramer die over hem vertelde. In de landen oost van hier, vrezen de mensen Bor Khan als de baarlijke duivel, als ik me niet vergis.'
Erwin haalt zijn pony uit de stal en streelt het dier langs de hals; de andere paarden briesen en schrapen met hun hoeven, verlangend om ook uit te rijden in de herfstmorgen.
'Kwaad volk,' herhaalt de oude Alström, terwijl hij het zadel van de pony van een rek neemt en langzaam nader strompelt. Maar hij treuzelt wat, het is of hij de tijd wil rekken en z'n ogen glijden zo nu en dan naar de binnenplaats alsof hij iemand zoekt. 'Kom bij me zitten, Erwin, dan zal ik je vertellen wat de kramer mij over Bor Khan vertelde. Hij is een machtige aanvoerder...'
Gewoonlijk kan Erwin de verleiding van een verhaal over machtige aanvoerders en geweldige krijgsdaden niet weerstaan, maar vanochtend is hij te verlangend om z'n nieuwe boog te proberen.
'Die Bor Khan is toch niet zo machtig als Fadir,' zegt hij, en neemt het zadel van Alström over. 'Niet zo machtig als koning Eric...' mompelt de oude. 'Tjcha, dat neem ik aan. De eerste man die je vader kan verslaan, moet nog geboren worden, als ik me niet vergis. Maar toch zou ik die twee niet graag tegenover elkaar zien staan, m'n jongen.'
Hij kijkt bedachtzaam naar Erwin, die de laatste riemen vastsnoert en het paardje dan naar de staldeur leidt. 'Zou je nog niet even wachten met uitrijden, Erwin... Het is nog vroeg.' 'Het is precies op tijd,' zegt de prins lachend, terwijl hij zich behendig in het zadel werpt. Z'n ogen glinsteren van binnenpret, alsof hij er eindelijk in geslaagd is iemand te slim af te zijn. 'Vandaag ga ik alléén mijn nieuwe boog in het bos proberen!'
Met een korte kreet zet hij de pony aan en galoppeert de poort uit. De oude jager strompelt jichtig naar buiten en kijkt zoekend rond, tot z'n oog op een krijger valt, die zich aan het gezicht onttrokken heeft door naast de deur te gaan staan.
'Tjcha... galgenaas!' krast Alström. 'Wat sta je daar je tijd te verluieren. Heb je geen opdracht om Erwin te beschermen en hem geen ogenblik uit het oog te verliezen?'
De jonge krijger loopt grinnikend naar z'n paard. 'Bedaar, bedaar, oude. Je weet net zo goed als ik, dat Erwin liever zonder kindermeidje uit rijden gaat. Hij probeert me elke ochtend te vlug af te zijn. Zo nu en dan moet hij eens het gevoel krijgen dat het hem lukt ook! Anders is er voor hem geen aardigheid meer aan,' en met een knipoogje naar Alström klimt hij in het zadel om Erwin te volgen.

Terwijl hij zijn pony voortdrijft door het herfstige woud, waar de vroege ochtendzon een lichte glans over de gele bladeren legt, lacht Erwin tevreden bij de gedachte dat hij deze ochtend de krijger die hem op z'n dagelijkse morgenrit moet vergezellen te slim af is geweest.
'Wij kunnen wel op onszelf passen, nietwaar Wolf?' verklaart hij tevreden, terwijl hij met z'n nieuwe boog zwaait. Maar de hond wendt eensklaps argwanend de kop, en nu verneemt de jongen ook het geluid van naderende hoefslagen. Met een boos gezicht houdt hij z'n paardje in en wendt zich om.
'Arne? Waarom volg je mij?' schreeuwt hij de krijger toe, die zich op de lippen bijt om een glimlach te bedwingen. 'Ik volg je niet,' zegt hij onschuldig. 'Ik laat mijn paard alleen maar een ochtendwandeling maken!'
Wolf gaapt en gaat er gemakkelijk bij zitten. Hij is zo langzamerhand aan dit soort gesprekken gewoon geraakt, want zij herhalen zich elke ochtend. Erwin richt zich dreigend in de stijgbeugel op. 'Niet waar!' zegt hij beschuldigend. 'Ik weet heel goed dat Fadir je heeft opgedragen mij in het oog te houden.'

De krijger krabt zich nadenkend achter het oor. 'Nu je het zegt meen ik mij te herinneren, dat heer Eric mij vroeger wel eens zo iets heeft opgedragen,' beaamt hij. 'Het bos is vol gevaar, moet je niet vergeten...'
'Bah! Ik ben geen kind meer!' roept de jongen trots. 'Mijn boog draagt zuiver. En denk je soms dat ik bang ben?'
'Bang? Welnee, prins Erwin,' verzekert de krijger onschuldig. 'Je bent een groot krijger. Maar je kunt mij toch niet kwalijk nemen, dat ik mijn paard 's ochtends even uit laat draven, nietwaar?'
'Hm... eh... goed, dat wil ik je toestaan,' zegt de "grote krijger" genadig. 'Maar niet te dicht in mijn buurt, Arne! Anders zou het nét lijken of je op mij wilt passen! En dat is helemaal niet nodig!'
Na op deze wijze z'n eer en waardigheid verdedigd te hebben, wendt Erwin fier z'n paardje en rijdt weg door het herfstige woud, lachend nagekeken door Arne.
Maar zeer zeker zou de krijger zijn beschermeling minder vrijheid hebben gegund als hij de drie vreemde ruiters had kunnen zien, die van de andere zijde naderen. Onder hun met bont omzoomde mutsen glijden hun kleine spleetogen scherp over de struiken en het zonlicht fonkelt dreigend in hun lansen...

De drie vreemde ruiters, die onverstoorbaar het gebied van de Noorman binnentrekken, worden argwanend nagekeken bij elke boerenhoeve die ze passeren. Hun uiterlijk, hun zware bewapening, de kleine, taaie paardjes die zij berijden, dat alles wekt wantrouwen. Soms blaft een hofhond hen woedend aan. Dan wendt de jongste van de drie zich schichtig om in het zadel en zijn scherpgewette lans trilt. De aanvoerder, een man wiens bouw de lenigheid van een kat verraadt, buigt zich spottend naar hem over. 'De Zoon der Steppe schijnt bevreesd voor de honden der honden!' mompelt hij spinnend.
De jonge krijger kijkt verschrikt op. Hij wil niet toegeven dat hij, gewend aan de wijde uitgestrektheid der steppe, zich beklemd voelt in dit rijk der grote bomen, waar men zelden of nooit de horizon ziet en waar de bewoners zichzelf opsluiten binnen burchten en palissaden. 'Het is niets, o Tsacha...'
'Je vrees is grappig. Ben je vergeten hoevele van deze blanke honden de grote Khan, onze meester, heeft doen janken van angst?' Tsacha lacht geluidloos.
'Het is jammer dat wij hier als afgezanten zijn. Nu moeten wij... eh... hoffelijk blijven. Hoewel...' hij lacht weer, 'onze hoffelijkheid geldt alleen de tweebenige honden. Wat de vierbenige betreft...'
Hij tast plotseling naar z'n korte, hoornen boog en legt bliksemsnel een pijl op de pees, want zijn scherpe ogen hebben een donkere vorm in het struikgewas ontdekt, die hen argwanend opneemt.
'Bor Khan heeft ons niet gezegd de vierbenige honden te sparen die ons aangluren als waren wij de maan. Laat hem janken...!' De boog vliegt omhoog. Maar eer de moordende pijl de pees kan verlaten klinkt plotseling een jongensstem schril van woede door het woud. 'Schei uit! Als je op Wolf schiet zal ik je doden...'
Met een ruk wendt Tsacha zich om – en een wreed glimlachje plooit zijn dunne lippen als hij z'n boog op het nieuwe doel richt...

'Terug!' schreeuwt Erwin woedend, terwijl hij z'n kleine boog dreigend opheft. Juist toen hij uit de struiken kwam heeft hij gezien hoe de voorste van de drie vreemde ruiters zijn hond wilde neerschieten, en z'n boosheid doet hem alle voorzichtigheid vergeten. 'Dat is mijn hond! Hier Wolf, hier!'
'Je schreeuwt iets te luid, knaap, voor een welp zonder tanden,' Tsacha grijnst en beduidt de ruiter achter hem ook z'n boog te spannen.
'Leg je boog weg en verdwijn! De dood is een lelijk ding!'
Maar Erwin is te zeer bezield door het gevaar dat zijn viervoetige vriend bedreigt om zich te laten afschrikken. 'Lafaard!' roept hij schel. 'Je bent geen krijger, je bent een moordenaar!'
Een trek van duivelse woede glijdt over het gezicht van de gele ruiter. Om door een knaap zo te worden toegesproken, waar zijn reisgenoten bij zijn kan hij niet verdragen. Met een grauw wendt hij z'n boog. 'Sterf dan...'

Een schreeuw uit het kreupelhout redt Erwin het leven. Opziende ontwaren de drie ruiters een forse krijger, die te paard door de takken breekt. Het is Arne, de krijger die door Eric de Noorman is uitgezocht om zijn zoon te bewaken en die zijn jonge beschermeling op een afstand gevolgd is. 'Halt!' klinkt zijn stem dreigend. 'Neer met jullie bogen! Hoe waag je je wapens op te heffen tegen de zoon van Eric de Noorman...!'
Even snel als zij is opgekomen verdwijnt het woedende grimas van Tsacha's gelaat om plaats te maken voor een uitdrukking van sluwe onderdanigheid.
'Vergeef mij, groot krijgsman...' lispelt hij. 'Ik wist niet dat mijn oog de eer genoot te rusten op de zoon van hem om wie wij onze verre tocht gemaakt hebben...'
En lenig als een kat laat hij zich uit het zadel glijden.

Voor Erwin kan antwoorden geeft Tsacha zijn beide reisgenoten een teken om af te stijgen, en tot zijn verbazing ziet de jongen hoe de drie vreemdelingen een plechtige buiging voor hem maken.
'Ons oog is verlicht door blijdschap; vreugde heerst in onze zielen bij de eer je te aanschouwen, o dappere zoon van de machtige Khan der noordelijke krijgers...' lispelt Tsacha onderdanig.
Hoewel Erwin niet vergeet, dat deze man hem en zijn hond Wolf nog slechts enkele ogenblikken geleden naar het leven heeft gestaan, ontwapent deze plechtige begroeting hem, en gevleid dat deze mannen hem zo naar waarde weten te schatten tracht hij enigszins onhandig hun buiging te beantwoorden.
'Lang was onze tocht. Uit het verre rijk van de steppe komen wij om de machtige Khan van het noorden de vriendschap te betuigen van onze meester Bor Khan, voor wie de steppe beeft...' mompelt Tsacha, terwijl hij Erwin tersluiks opneemt. Hij ziet hoe de jongen nieuwsgierig naar de vogel kijkt, die de oudste krijger op zijn hand houdt en wenkt de man op Erwin toe te gaan.
'Je doet ons de eer aan je oog te richten op het nietswaardige geschenk dat wij voor je machtige Vader met ons meevoeren?'
'Het is een vogel...' zegt de jongen. ' 'n Tamme roofvogel. Wat doe je met zo'n beest?'
.Hij jaagt en doodt op bevel.' Tsacha lacht minzaam.
'Onze Heer Bor Khan heeft veel van deze dodelijke vogels. Ze vermaken hem bijzonder!' Hij buigt opnieuw. 'Wil je ons naar de tenten van je machtige vader leiden, o zoon, wiens aanblik ons gelukkig maakt?'
'Mijn vader heeft geen tent,' zegt Erwin ernstig, terwijl hij zijn paardje weer beklimt. Tsacha komt eerbiedig naast hem rijden terwijl de twee andere krijgers en Arne hem volgen. Erwin voelt zich bijzonder indrukwekkend, zoals hij daar aan het hoofd van de kleine stoet huiswaarts keert. 'Mijn vader heeft een burcht en vele krijgers, en al het land is van hem,' verklaart hij plechtig.
Tsacha knikt.
'De roep van je machtige vader is zelfs doorgedrongen tot onze meester Bor Khan. Heer over Duizend Tenten en Tienduizend Krijgers, wiens hand de dood regeert. Zeg mij, o zoon, is het waar dat je grote Vader ieder zwaardgevecht wint?'
Erwin knikt gevleid. 'Fadir is de beste zwaardvechter die er ooit geweest is,' zegt hij trots. Hij ziet niet hoe Tsacha's ogen zich een ogenblik vernauwen.
'Dan moet hij wel over een heel bijzonder zwaard beschikken...' mompelt de oosterling, en ondanks de gemaakte luchtigheid waarmee hij spreekt, ligt er een nauw merkbare spanning in zijn stem. 'Vertel mij over het zwaard van de Grote Khan van de Noormannen?'

Erwin werpt Tsacha een verbaasde blik toe. 'Ik begrijp je niet. Waarom zou het zwaard van mijn vader bijzonder zijn? Het is een gewoon zwaard, zoals elk ander,' zegt hij verwonderd.
Het lijkt of de afgezant van Bor Khan een ogenblik aarzelt. Dan haalt hij de schouders luchtig op.
'Ik schertste slechts,' lispelt Tsacha, zijn blik afwendend. 'Vergeef mij. Ah, wij naderen de woonplaats van je machtige vader, nietwaar?' Erwin knikt en rijdt fier met zijn gasten het burchtplein op. Als zij zich uit het zadel laten glijden, verzamelen vele krijgers en dienaren zich om hen heen en monsteren de vreemde bezoekers. 'Bij de droes, welke vreemde vogels heeft prins Erwin ditmaal in het woud gevangen?' gromt een oude ijzervreter.
'Hun bogen lijken behoorlijk, maar hun zwaarden zijn te kort,' meent de man naast hem deskundig. Tsacha doorstaat de vele kritische blikken onbewogen, terwijl de jongen hen lachend voorgaat naar het hoofdgebouw, met de trots van een jonge hond die ditmaal een bijzonder groot bot thuis brengt. Maar de jongste van de krijgers staart angstig naar de grauwe muren die hem omringen en zijn mond vertrekt zenuwachtig.
'Ik begrijp nog steeds niet waarom je naar een bijzonder zwaard hebt gevraagd,' zegt Erwin als ze de burcht betreden.
'Maar als je een erg oud zwaard wilt zien... kijk daar!'
Met een ruk blijft Tsacha staan en wendt zich bliksemsnel om. Met glinsterende ogen neemt hij het oude slagzwaard op, dat hoog aan de muur bevestigd is.
'Alström zegt dat dit het zwaard van Eric de Veroveraar is,' licht Erwin onschuldig toe. 'Hij leefde erg lang geleden en hij versloeg iedereen...'
De glinstering der hoop sterft in Tsacha's ogen. Een ogenblik heeft hij moeite zijn teleurstelling te verbergen. Dan plooit een strakke glimlach zijn gezicht.
'Hoe edel is je eerbiedwaardige geslacht... o zoon van de machtige,' lispelt de oosterling buigend. 'Wil je ons nu voor de grote Khan leiden?'
Zij lopen verder. Maar hun stappen zijn nog niet verstorven of een dwergachtige schaduw maakt zich los uit de schaduw en kijkt hen argwanend na.
'Waarom zijn vreemde man uit oosten zo verzot op Noorse zwaarden?' prevelt de dwerg Pum Pum, die het korte gesprek bij toeval heeft gehoord. 'Waarom hij proberen uit te horen de kleine Erwin? Slecht teken! Heel slecht teken! Beter ik snel koningin Winonah gaan vertellen dat valse gasten zijn gekomen op burcht van grote meester Eric!' en haastig rept hij zich weg in tegenovergestelde richting...

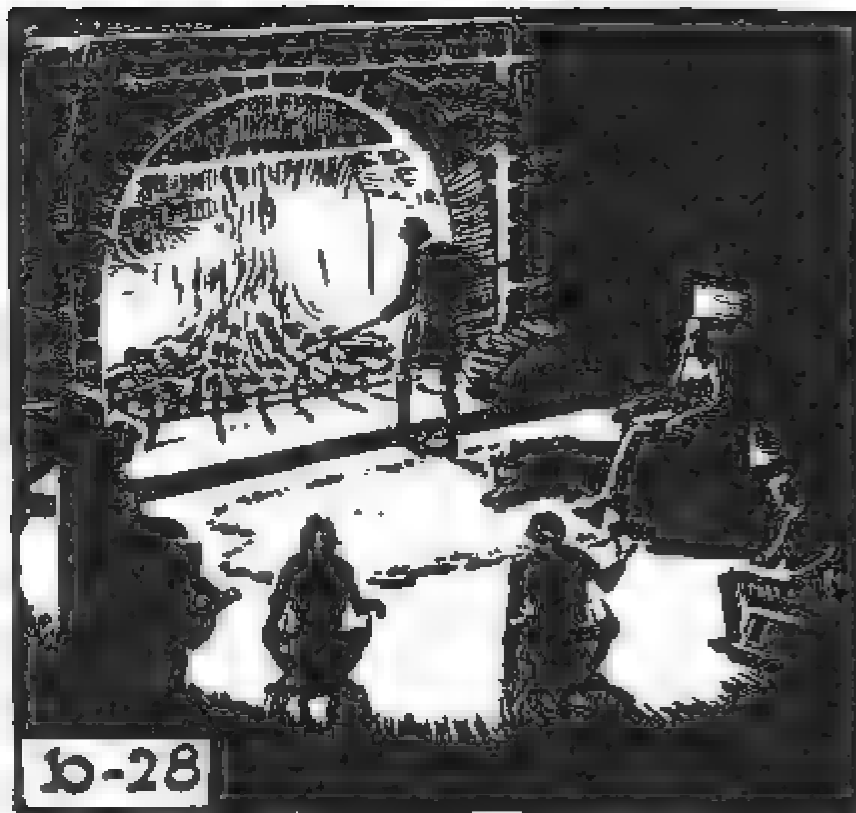

Wanneer Erwin de gezanten van Bor Khan de grote burchtzaal binnen leidt, wacht Eric hen reeds op. De oude jager Alström is hem mopperend komen verwittigen, 'dat er een stelletje vreemde snoeshanen, een soort gezanten, als ik me niet vergis' is aangekomen en geïnteresseerd ziet hij hen naderen.
De drie mannen blijven staan als de koele, grijsblauwe ogen van de Noorman hen onderzoekend opnemen, en zelfs Tsacha wendt zijn blik af. Nederig ontbloot hij het hoofd.
'Fadir,' zegt Erwin opgewonden. 'Deze mannen heb ik nou in het bos gevonden. Ze dachten dat je in een tent woonde en een bijzonder zwaard had, maar...' Met een vriendelijk gebaar legt Eric zijn zoon het zwijgen op. 'Het lijkt mij, dat onze bezoekers beter voor zichzelf kunnen spreken,' zegt hij droog. 'Wees gegroet, reizigers. Wat brengt jullie hier?'
'Groot is onze vreugde je te aanschouwen, o machtige Khan van het dappere volk-dat-de-zee-bevaart...' lispelt Tsacha glimlachend. 'Wij zijn slechts nederige slaven van onze grote meester Bor Khan, voor wiens adem de steppe beeft. Bor Khan zendt ons tot je om zijn stem te zijn, die van vriendschap spreekt en zijn hand, die je een geschenk aanbiedt.' Hij wenkt de krijger naderbij die de valk op zijn met leder geschoeide hand houdt. 'Aanschouw de lievelingsvogel van Bor Khan, de beheerser der lucht, die slechts doodt en jaagt voor koningen. Onze meester schenkt hem je...'
'Ik houd niet van de dood,' zegt de Noorman effen. 'Maar zeg je meester dank voor dit geschenk. Alström,' hij wendt zich tot de oude jager, die de valk met onverholen argwaan opneemt, 'breng deze man naar de stallen en wijs hem een plaats waar hij het dier kan onderbrengen. Morgen zullen wij zien welke kunsten Bor Khan zijn vogels geleerd heeft.'
Hij kijkt de oude man na, die onder het gemompel van 'nieuwerwetse onzin! Wie heeft er nu ooit van jagende vogels gehoord! Aanstonds vragen ze me nog de honden vleugels aan de poten te binden!' de valkenier het vertrek uitleidt. Dan wendt hij zich opnieuw naar Tsacha. Er is iets in de glimlachende nomade dat hem niet bevalt, maar hij is te hoffelijk om dit openlijk te tonen en vraagt: 'Wat wens je verder van mij, o vreemdeling van de steppe?' 'O Khan, wiens oog van macht spreekt, wat kan een nederige slaaf anders wensen dan in je aanschijn neer te buigen,' spint Tsacha met een ootmoedig lachje. 'Wie kan meer wensen dan je te aanschouwen, o zon van het noorden?'
'Misschien kun je onze gasten enkele Noorse zwaarden tonen,' zegt een zachte vrouwenstem achter hen. 'Ik vernam van Pum Pum dat hun wensen vooral naar een oud zwaard uitgaan...'
Tussen de weggeschoven gordijnen is koningin Winonah tevoorschijn getreden en werpt Tsacha een ijskoude blik toe.

Als Winonah na haar toespeling op de geheimzinnige belangstelling der vreemdelingen voor een Noors zwaard nader treedt, valt er een doodse stilte. Eric begrijpt, dat zijn vrouw zijn onberedeneerde argwaan jegens Bor Khans afgezanten deelt en hen intuïtief wantrouwt, maar als hij zijn blik op Tsacha vestigt, heeft deze zich reeds hersteld en maakt een vleiende buiging. 'Een Noors zwaard zou een uitstekend geschenk zijn...' lispelt de nomade luchtig. 'Een hoogst vererend geschenk. Want in het land waar zelfs de vrouwen gordels dragen moeten de zwaarden wel geducht zijn, o schoonste aller vrouwen...'
'Wat bedoel je daarmee, heer?' vraagt ze koel.
'Duizendmaal vergeving, o stralende. Bij mijn onwaardig volk is het de vrouwen niet vergund een gordel te dragen, omdat wij menen dat alleen een man die wapens aan zijn gordel draagt dit voegt. In de tenten van Bor Khan worden je zusters, wier schoonheid hulpeloos is naast de jouwe, o dochter van de Maan – 'de gordelozen' genoemd.'
Er ligt een nauw verholen spot in Tsacha's glimlach.
'Ook is het hen niet vergund de vergadering van krijgers te betreden.' Hij knipt met de vingers. 'Ik hoop dat je nu mijn... eh... grapje begrijpt. Het was slechts bedoeld om je schone lippen met een glimlach te versieren.'
Ik vrees dat mijn echtgenote je geestigheid niet kan waarderen,' zegt de Noormangeprikkeld. 'En wat de Noorse zwaarden betreft...'
'Zij zijn niet belangrijk, o machtige Khan.' Tsacha's ogen vernauwen zich tot spleetjes en zijn glimlach wordt ondoorgrondelijk. 'Vergeef mij zo ik je misnoegen heb opgewekt. De gebruiken van mijn volk zijn anders dan de jouwe en in de tenten van Bor Khan is een Noors zwaard geen duizend woorden waard. Op de steppe zou ik je anders te woord staan dan hier tussen de muren...' De flauwe dreiging in deze woorden wordt vermomd achter vele nederige buigingen. 'Wil je je nietswaardige slaaf nu toestaan zich na de lange tocht uit het rijk der steppen te laven aan je vriendelijkheid? Later spreken wij wellicht nog over Noorse zwaarden.' Eric knikt en geeft een dienaar bevel de steppekrijgers naar hun slaapvertrekken te leiden, waar alles voor hen in gereedheid is gebracht. Maar als hij de drie mannen nakijkt die ootmoedig buigend de burchtzaal verlaten is zijn onberedeneerde argwaan alleen groter geworden.

Tegen de avond steekt een scherpe wind op. Rukwinden vlagen om de torens van de Koningsburcht, en na de avondmaaltijd laat Eric een groot vuur aanleggen. Vriendelijk nodigt hij de drie gezanten van Bor Khan uit om zich met hem en Winonah rond de vlammen te scharen. 'Sluit de gordijnen, Alström!' beveelt hij de oude jager. 'Het wordt guur weer!' 'Storm als je het mij vraagt,' verklaart de oude hoofdschuddend. 'Boos weer, koning. Weer om in goed gezelschap een goede beker wijn te drinken en naar een flink verhaal te luisteren, als ik me niet vergis, he he! Zal ik je de oude sproke van de boze dwerg Thane verhalen?'

Maar Eric heeft zijn aandacht bij zijn vreemde gasten. Hij knikt naar de jongste krijger, die roerloos voor zich uitstaart als een dier dat zich opgesloten voelt in een stenen kooi.

'Offe... het verhaal van het spookhert, dat is ook erg mooi...' houdt Alström geestdriftig aan. Glimlachend buigt Tsacha zich voorover. 'Je groot volk heeft vele schone legenden, o machtige Khan van het noorden,' lispelt hij hoffelijk. 'Zelfs tot ver in de steppen zijn deze verhalen bekend. Rond de vuren van mijn meester Bor Khan vertellen de krijgers elkaar soms het vreemde verhaal van een Noors zwaard. Een geheimzinnig zwaard, dat zijn bezitter onoverwinnelijk maakt.' Hij lacht. 'Natuurlijk is dat slechts een verzinsel, maar...'

'Verzinsel? Géén verzinsel!' kakelt de oude Alström beledigd. 'Dat zwaard bestaat, nietwaar koning? Het is het zwaard Tyrr! Zal ik je de geschiedenis van het boze zwaard Tyrr verhalen?'

'Het wordt laat, Alström. Je kunt nu beter naar bed gaan,' onderbreekt de Noorman snel, iets te snel. Tsacha werpt hem een verstolen blik toe. Om zijn lippen speelt een zelfvoldaan lachje, alsof hij eindelijk het spoor gevonden heeft, waar hij al zo lang naar zocht...

Vol beledigde verontwaardiging strompelt Alström weg. Maar hij heeft de deur nog niet bereikt of Tsacha rijst snel op.
'Duizendmaal vergiffenis, o machtige Khan van het noorden,' lispelt hij buigend. 'Maar het wordt tijd dat mijn mannen en ik ons ter ruste begeven. Morgen in de vroegte behaagt het je immers dat wij je de jacht met Bor Khans lievelingsvogel tonen?'
Opnieuw voelt de Noorman argwaan; het valt hem op hoe onsympathiek Tsacha's handen zijn, die deze nederig voor de borst tezamen brengt. Maar hij beheerst zich en knikt kort: 'Het zij zo. Morgenochtend jagen wij. Slaap wel.'
De wind giert hoog om de torens van de burcht als de drie steppekrijgers de zaal verlaten. De jongste van hen werpt een onrustige blik om zich heen en brengt zijn hand aan de keel; hij heeft het gevoel of de zware muren hem dreigend omsluiten. Dan voelt hij Tsacha's hand op zijn arm.
'Is de zoon der steppe bevreesd?'
'Nee...'
'Volg dan de oude, snel!' Hij maakt een bevelend gebaar naar Alström die juist om een hoek verdwijnt. 'Waartoe...?' vraagt de jongen angstig. 'Dwaas, heb je de tandeloze gek niet horen spreken over het zwaard, eer de Noorse hond hem beval te zwijgen? Zijn geest is ziek van herinnering en hij babbelt als een oude vrouw. Spreek met hem. Hoor hem uit...!' Hij wenkt de oudere krijger en geruisloos verdwijnen de beide mannen in de schaduw van de gang, de jongen alleen achterlatend. Een nieuwe windstoot doet in de verte een luik spookachtig knarsen. Zweetdruppels parelen op het voorhoofd van de jonge krijger als hij aarzelend Alströms voetstappen volgt. Zelfs het onweer op de steppe vreest hij minder dan de nameloze dreiging van al deze zware muren, die overal om hem heen torenen. Telkens meent hij geluid te horen en dan verstijft hij terwijl zijn blik schichtig rondschiet. Wat hem echter ontgaat is de kleine schaduw die hem behoedzaam volgt en wiens scherpe oogjes hem geen ogenblik verliezen.

De kamer van de oude Alström is boven in de burcht en de oude man huivert wanneer hij de deur opent. Een koude wind blaast hem tegen door het venstergat. 'Boos weer... boos weer...' prevelt de jager. Hoofdschuddend neemt hij wat houtblokken op en draagt die naar het zacht smeulende vuur. 'Je wordt oud, Alström, mijn jongen. Je verveelt de mensen met je verhalen. Waarom wilde heer Eric niet naar het verhaal van het zwaard Tyrr luisteren? Die vreemdelingen schenen het toch aardig te vinden, als ik me niet vergis... Warm je jichtige botten maar bij het vuur, ouwe kaalkop.'
Juist als hij de blokken op het vuur wil werpen, wordt de deur zachtjes geopend en tot zijn verbazing ziet hij de jonge krijger naar binnen schuifelen. 'He daar vriendje, wat zoek jij hier?'
'Ik... ik... ik kon niet slapen,' liegt de jongen onhandig.
Maar Alström bemerkt het niet. 'Niet slapen... ha, he... ik ook niet, mijn jongen. Een mens zoekt gezelschap in een boze nacht als deze, indien ik mij niet vergis. Ga zitten, ga zitten...'
Hij schikt het hout langzaam op het vuur en terwijl de vlammen hoog oplekken schenkt hij twee bekers bier in. 'Goed gezelschap... goed bier... en een goed verhaal; dat maakt een stormnacht kort. Maar wie luistert er nog naar verhalen van een oude kaalkop?'
'Jij... uh... je sprak daarstraks over het zwaard... Tyrr,' prevelt de jonge nomade onrustig en morst met het bier. 'Het zwaard Tyrr? Wil jij het verhaal horen van het toverzwaard Tyrr? Hehehe, dat kan... dat kan...' Tevreden schuift de oude naar het venster en trekt moeizaam de zware gordijnen toe. 'Wat een nacht, wat een nacht... tssk, tssk,' mompelt hij, huiverend de magere schouders samentrekkend. 'De ijsgeesten sluipen om de torens als ik me niet vergis. Tja, nu heeft de mens behoefte aan een beetje warmte. Ga zitten bij het vuur, mijn jongen. Dan zal ik je vertellen van het zwaard Tyrr, dat werd gesmeed om alles wat leeft te vernietigen...'

'Je had overigens een slechtere keus kunnen doen, mijn jongen,' sniffelt de oude, terwijl hij zijn kruk dichter bij het vuur schuift. 'Het is een der beste verhalen, die ik ken, en ik ken er heel wat! Maar het is nogal griezelig... en geheimzinnig, omdat niemand er de helft van weet...' De grijsaard wrijft zich vergenoegd in de handen en staart enkele ogenblikken nadenkend in het vuur. 'Tja, het vervloekte zwaard Tyrr...' fluistert hij afwezig, 'luister goed, jonge knaap, dan zul jij horen, hoe het de mensen gaat, wiens geest dronken is van machtsdromen...'

Heel, héél lang geleden leefde er eens in dit land een geweldige krijger, Markatyr, de machtige genaamd... hij wilde meer, zoals dat wel vaker gaat, als ik me niet vergis. Daarom dwong hij Gondemar de dwergenkoning, voor hem een zwaard te maken. Een onoverwinnelijk zwaard, zodat hij heersen mocht over de hele wereld...

Welnu, Gondemar smeedde dat zwaard eigenhandig, het was zo hard, dat het stenen kon doorsnijden en ijzer kliefde als ware het hout. Het was een vreselijk zwaard, jongmens, bar en boos. Men zegt, dat het uit zichzelf vocht en in de slag werd het rood en gloeiend gelijk een verterende vlam. Markatyr de machtige won er alras veel gevechten mee en hij was zeer tevreden over zijn zwaard... heh... heh... heh...'

De jonge nomade schuifelt onrustig heen en weer en loert schichtig naar de dansende schaduwen van het houtvuur.

Dan deinst hij verschrikt achteruit als de oude eensklaps heftig opspringt. 'Maar Gondemar was helemaal niet zo tevreden!' vervolgt deze met stemverheffing. 'Gondemar vreesde voor de kwade gevolgen van dit verschrikkelijke wapen en daarom sprak hij over het zwaard Tyrr een vloek uit... een vloek... een lelijk ding, als ik me niet vergis... maar Gondemar deed het, om de wereld tegen het zwaard te behoeden. Want zo luidt de vloek, jongmens: Hij, die met het zwaard Tyrr zijn vijand wil slaan, zal aan hetzelfde ten onder gaan.' Een ijskoude windstoot tiert huilend langs de vensters.

'Maar het is toch allemaal slechts een legende, een verhaal, meer niet,' stamelt de steppekrijger bleek.

'Sssst,' mompelt de oude bezwerend. 'Heb geduld en luister, jonge knaap. Jij zult er anders over denken, als ik je meer vertel... En het mooiste komt nog.' Terwijl de grijsaard zijn stem laat dalen tot een geheimzinnig gefluister, drukt buiten in de gang Pum Pum met kloppend hart zijn oor dichter tegen de deur.

De oude jager beent enkele malen zwaarwichtig door het vertrek. 'Een goed verhaal moet goed verteld worden, jongmens,' mompelt hij vergenoegd, 'en met een droge keel is het kwalijk praten.'
Hij schenkt de kroezen nogmaals vol en terwijl de nomade de beker onzeker in zijn trillende vingers houdt, laaft Alström zijn dorstig gehemelte met een fikse slok.
'Zo,' gnuift de oude. 'En nu het vervolg...
Toen Markatyr de machtige de vloek vernam, die op het zwaard rustte, schrok hij zo, dat hij ijlings in de kelder van zijn burcht een gat groef, om het te verbergen... Maar daarbij gleed hij uit en viel met zwaard en al in de kuil. Hehehe... Deze val doodde hem en het zwaard Tyrr had zijn eerste offer geëist. Fraai, nietwaar? Maar het wordt nog véél spannender...!'
Alström schuift geheimzinnig op zijn zenuwachtige bezoeker toe. 'Nu gebeurt er iets vreemds,' zegt hij duister; 'Het zwaard...'
Maar de jongeman luistert niet meer. Lijkbleek is hij opgesprongen en terwijl de kroes kletterend uit zijn handen valt, stamelt hij hees: 'Het is niet waar... dat is maar een verhaal, alleen een verhaal...' En dan krijgt het benauwende gevoel dat hem vergezeld heeft van het eerste ogenblik af, dat hij de sombere beperking van de burcht met zijn ontelbare grauwe, dreigende muren betrad, de overhand.
'Ik wil hier weg,' stoot hij schor uit. 'WEG!'
En met de angst van het gekooide dier in zijn ogen, springt hij eensklaps langs de oude jager heen.
'Wacht!' roept deze onthutst over zoveel ondankbaarheid. 'Er is nog veel meer! Ik moet je nog vertellen van Vespasiaan die koning werd van een ver land... Rome... en over Vitelli, die...'
Met een ruk werpt de nomade de deur open, maar op hetzelfde ogenblik deinst hij dodelijk ontsteld terug...
Een kleine gestalte rijst geluidloos voor zijn voeten op en schiet weg, als een rat, in de duisternis van de verlaten gang.
Een ogenblik staat de krijger in tweestrijd, maar dan hoort hij de oude Alström achter zich mopperend naderbij schuiven en struikelend van angst rent ook hij de gang in.
Het is stil in de burcht. Op een splitsing van gangen houdt de nomade de pas in. Schuw glijden zijn ogen door de verlaten gewelven, maar geen ander geluid dan het bonken van zijn eigen hart dringt tot hem door en toch... tóch voelt hij met een rilling van afgrijzen, dat iets of iemand hem aandachtig gadeslaat...

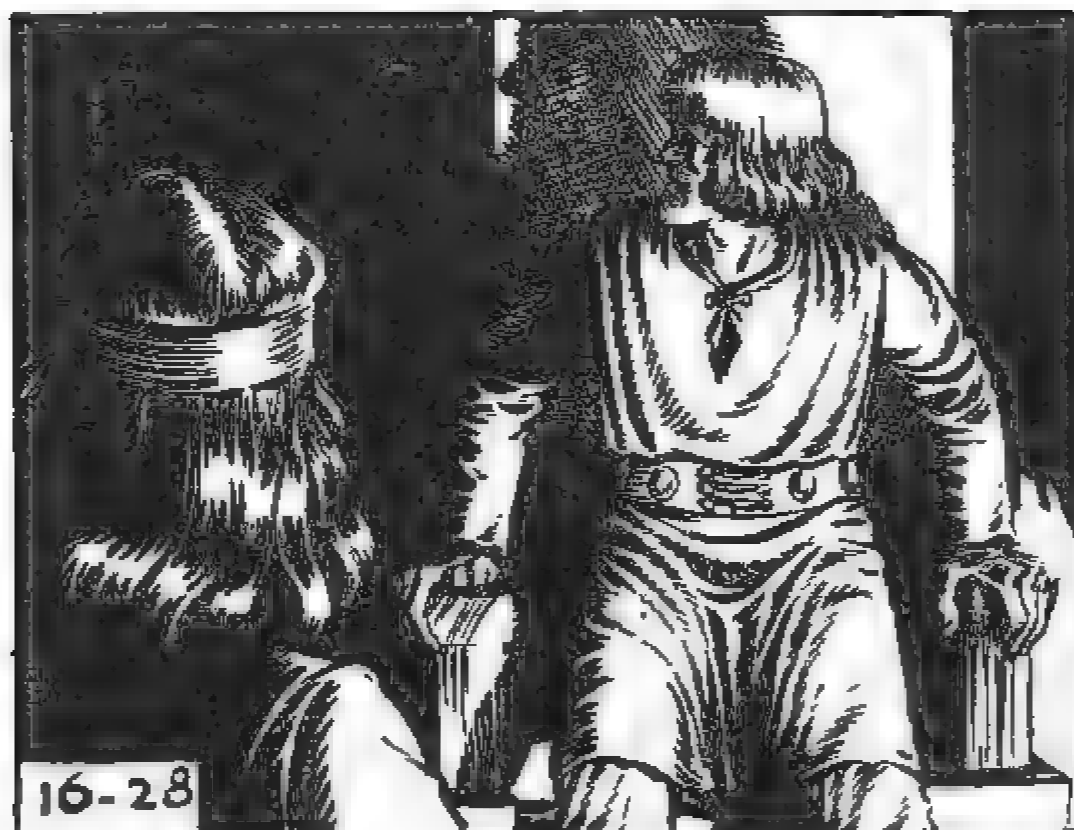

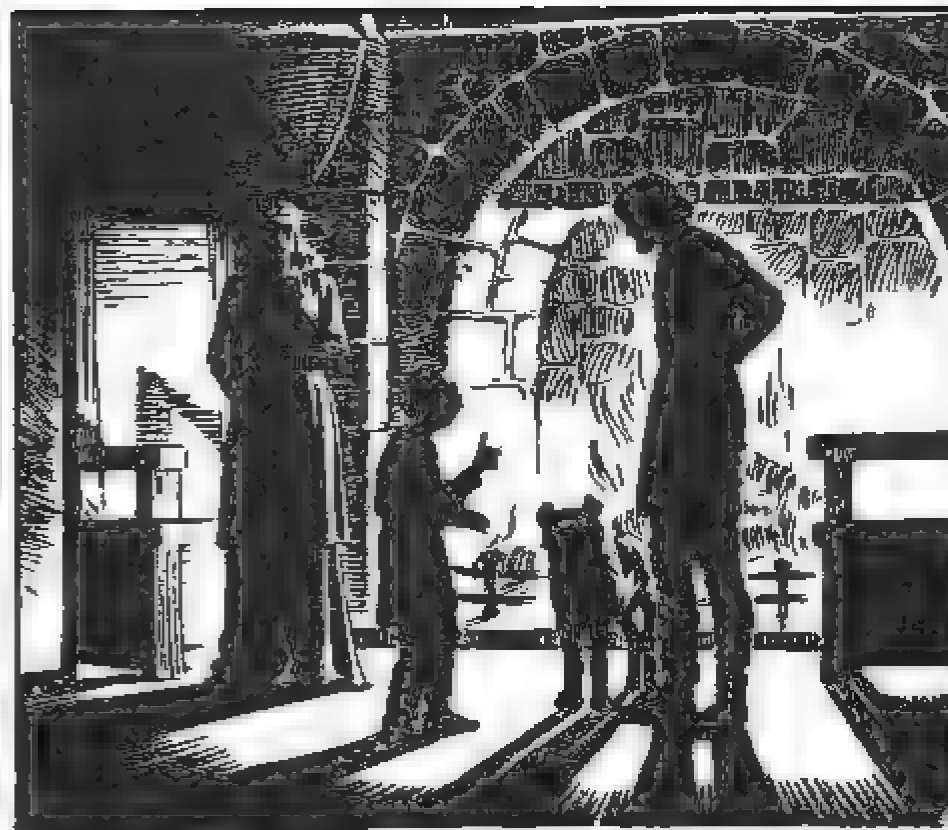
Klappertandend van angst zoekt de jonge krijger zijn weg door de donkere burcht. Ratten schieten piepend weg, als zijn aarzelende voetstappen hen passeren. Op afstand volgt Pum Pum behoedzaam, maar de nomade merkt het niet... Zijn gezicht is verwrongen, als hij eindelijk de deur van het vertrek opent, waar Tsacha en de oude krijger vertoeven. 'De zoon der steppe schijnt opnieuw door vrees gekweld,' lispelt Tsacha spottend. 'Weet hij nu waar het zwaard zich bevindt?'

'Je moet niet langer naar dat zwaard zoeken!' De stem van de jongen is schril. 'Het is vervloekt! Het vernietigt ieder die het gebruiken wil!!!' 'Spreek zachter! En verveel ons niet met sprookjes. Waarom nu die vrees, mijn oh zo dappere? Was jij niet een der eersten, die zich aanmeldde om het zwaard voor de machtige Bor Khan te veroveren?' 'Ja, maar het is een behekst zwaard!!!'

De ogen van de jonge krijger zijn groot en angstig. 'Het zal ook ons doden...'

'Zachter, dwaas, wil je, dat ieder ons hoort? Waar ligt het zwaard Tyrr verborgen?' 'Ik weet niet waar... Maar zoek er niet naar, Tsacha... ik bezweer je, houdt er mee op! ~~Het~~ Het is behekst. ALLES is hier behekst...' Hij balt machteloos de vuisten. 'Laat ons weggaan, terug naar de steppe... Ik wil weg...!!! WEG!!! Dit huis is behekst, er huist onheil... gedrochten verbergen zich hier... ik heb zojuist een dwerg gezien...' Tsacha haalt de schouders op en zijn blik flitst naar de oude krijger, die onbewogen toeluistert. Maar in zijn zwijgen ligt een kille dreiging en ook zonder woorden begrijpen de beide mannen elkaar... 'De zoon der steppe is dol geworden, als een hond die de maan ziet rijzen boven de kim...' lispelt de gezant van Bor Khan. 'Zijn gehuil wekt de Noorse honden. Het is nodig, dat hij zwijgt... goedschiks... of kwaadschiks...' Langzaam glijdt de hand van de oudere krijger naar zijn gordel en de gloed van het haardvuur wordt weerkaatst in een vlijmend lemmet...

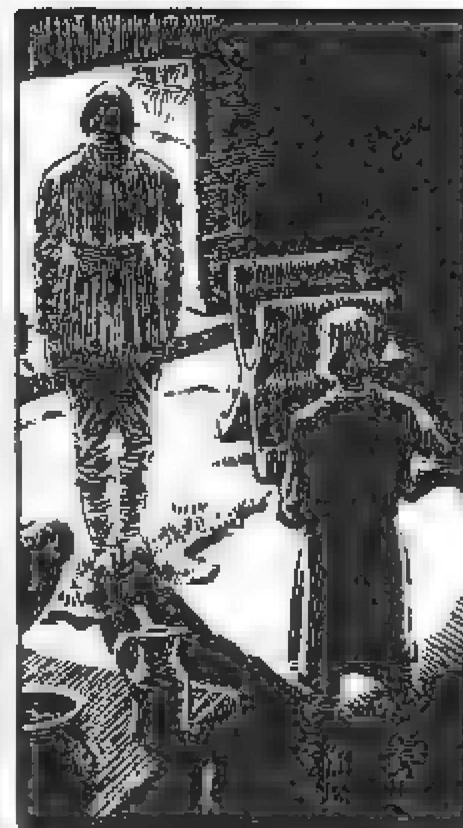

Nadat de gezanten van Bor Khan zich naar hun slaapvertrek hebben begeven, is Eric alleen met Winonah aan het vuur achtergebleven. 'Misschien vergis ik mij,' zegt de Noorman peinzend. 'Maar er is iets in deze mannen dat mij argwanend maakt. Ik kan het niet goed onder woorden brengen...' Hij schuift met zijn voet een houtblok verder in het vuur en haalt de schouders op: ' ...Misschien vergis ik mij...'
'Je vergist je niet,' antwoordt ze stellig en schudt haar donkere lokken naar achteren. 'Zij voeren iets in hun schild. Pum Pum is mij komen vertellen, dat zij Erwin ondervroegen over een oud zwaard... Hij wantrouwt hen ook en houdt hen in het oog.' Er glijdt een wolk over het gezicht van de Noorman. 'Het zwaard Tyrr... dat vervloekte zwaard heeft reeds genoeg onheil aangericht...* ik hoop, dat...' Hij springt plotseling op en staart gespannen in het duister. Ergens uit de burcht waait de wind een enkele schelle kreet aan, die even door de echo's weerkaatst wordt om dan murmelend weg te sterven...
'Wie riep daar?' vraagt ze angstig, en dan rijst ze verschrikt uit haar zetel op, als een kleine schim hijgend het vertrek binnentuimelt... 'M-m-m-meester... m-m-meester Eric,' stottert Pum Pum opgewonden. 'Jong vreemdeling gaan naar oud Alström, oud Alström vertellen van zwaard Tyrr... jong vreemdeling groot veel bang, gaan naar andere twee vreemdelings... roep-schreeuw... kom s-s-snel, meester... Gebeuren groot veel kwaad...'
Maar geen macht ter wereld kan de jonge krijger meer redden en nimmer zal hij de steppe weerzien...
Een ogenblik kijkt Tsacha op de stille gestalte neer, dan wendt hij zich tot de oudere krijger, die onbewogen als steeds zijn mes laat verdwijnen. 'Goed werk, mijn brave...' lispelt hij vergenoegd. 'De dolle jonge hond zal niet meer janken... Snel nu, breng hem weg, eer de Noorse honden op zijn gehuil afkomen. Ik zal hier de sporen verwijderen...'

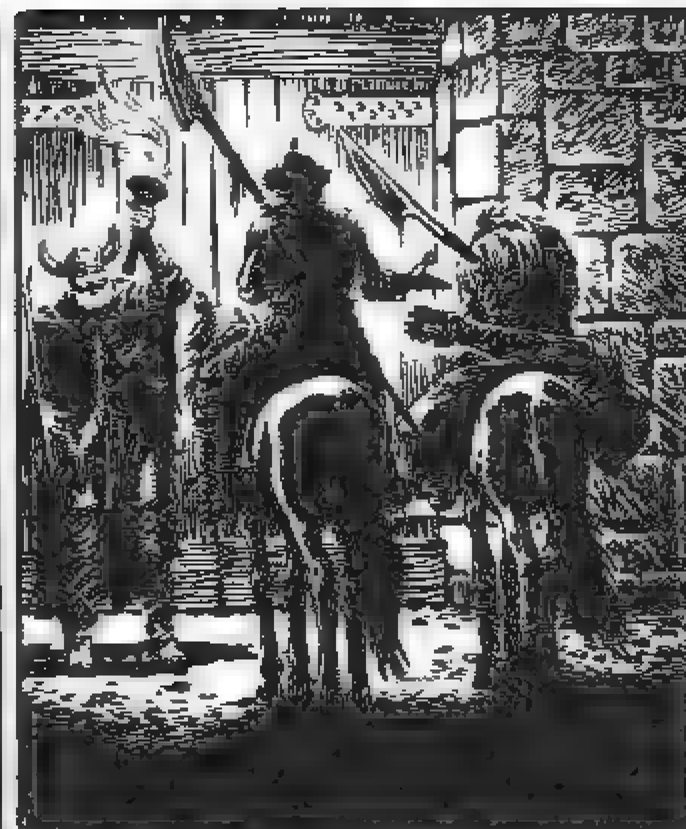
* Lees: 'Het Tyrfing Mysterie'.

Als de deur opengaat, wendt Tsacha zich zonder veel haast om. In de deuropening staat de hoge gestalte van de Noorman en enkele ogenblikken staren beide mannen elkaar zwijgend aan, als poogden zij elkanders krachten te peilen. Dan treedt Tsacha buigend op Eric toe. 'Goedenacht, Grote Khan. Waaraan dankt deze onwaardige de vreugde, je oog op zich gevestigd te zien?'
'Ik hoorde een kreet,' zegt Eric langzaam. 'Ik kom mij overtuigen, of alles in orde is...' 'Een kreet?' Tsacha glimlacht verbaasd. 'Mijn onwaardig oor moet verdoofd zijn van slaap... ik heb niets vernomen! Maar wellicht beluisterde je de wind...'
'Het was een kreet van een mens, een mens in doodsangst...'
'De bezorgdheid van de Grote Khan verwarmt mijn hart,' spint de ander buigend. 'Zijn macht heeft alle angst van mij en mijn mannen weggenomen. Mogelijk, dat overgrote bezorgdheid de Grote Khan er toe dreef, zelfs gevaar voor ons te vermoeden in het zuchten van de wind...' Sterker dan ooit voelt de Noorman argwaan tegen het gladde, glimlachende masker tegenover hem. Maar er is geen enkele aanleiding om Tsacha ergens van te beschuldigen... geen enkel houvast... 'Het zij zo,' zegt hij effen. 'Men heeft je jongste metgezel gezien terwijl hij met de oude Alström sprak. Deze vertelde hem over het zwaard Tyrr, hetgeen hem zeer scheen op te winden...' Hij kijkt Tsacha scherp aan maar diens gelaat verraadt niets.
'Waar zijn je dienaren nu? Ik zie hen nergens...'
'Overmeesterd door je vriendschap heb ik de jongste heengezonden om Bor Khan te berichten met hoeveel eer je ons ontvangen hebt.'
'Mogelijk noopte zijn verstand hem, zijn verblijf hier te onderbreken...' zegt de Noorman droogjes. 'De angst is een kwade genoot, heer Tsacha.' De pezige nomade grijnst waarderend. 'Wellicht heb je gelijk, oh zuil van wijsheid... wellicht heb je gelijk...' Maar wanneer Eric een blik had kunnen slaan op de donkere schaduw, die, een zware last torsend, hijgend door de gangen zijn weg zoekt, zou hij beseft hebben, hoezeer hij zich vergiste...

Tsacha werpt Eric zijdelings een loerende blik toe, als diens ogen even onderzoekend door de kamer dwalen.
'De zorg, welke de grote Noorse Khan voor zijn nietswaardige dienaren koestert, ontroert waarlijk mijn hart. Wil je niet plaatsnemen, groot-nobele? Mag ik je een beker wijn inschenken? Dat wij dan drinken op de behouden reis van mijn nietswaardige dienaar... Hij heeft een lange reis voor zich... een zéér lange reis...'
Op hetzelfde moment ziet de poortwachter de twee stepperuiters op zich toerijden. De jongste hangt scheef voorover in het zadel en schijnt alle macht over zijn rijdier verloren te hebben. De wachter schrikt, maar het volgende ogenblik stelt de oude nomade hem gerust. 'De Noorse Khan schenkt goede wijn...' grijnst hij. 'Zéér goede... Dat vond mijn jonge makker tenminste... Nu zendt de grote Tsacha hem uit op een grote tocht en moet ik, nietswaardige, hem behoeden van zijn paard te vallen... Tsk... vreemd worden de gunsten verdeeld...' Onder het spreken zweeft zijn hand dicht bij zijn mes, maar de poortwachter lacht diep in zijn baard en opent de zware deuren. 'Wikkel hem maar dicht in zijn mantel, 't is bitter koud! Goede reis, vriend...!!!'
En inmiddels houdt Tsacha de Noorman glimlachend een beker wijn voor. 'De angst is een kwade genoot, zeg jij, oh grote Khan... maar wie zou iemand durven deren, die in de schaduw van je zwaard rust... Jij, die over het onoverwinnelijk zwaard Tyrr beschikt...' Zonder te antwoorden loopt de Noorman langzaam naar de deur, werpt Tsacha nog een laatste, onderzoekende blik toe en gaat dan met een korte groet heen. De nomade luistert, hoe de voetstappen zich verwijderen. Dan sluipt hij naar het raam en schuift het gordijn iets terzijde... Peinzend staart hij in de donkere stormnacht, waar twee nietige ruiterschimmen moeizaam voortworstelen en een voldaan lachje krult zijn lippen... 'Tsacha heeft alle sporen uitgewist, hiervan...' prevelt hij. 'Maar het spoor van het zwaard Tyrr kun jij niet uitwissen, Noorse hond... Ik zal het vinden... ook zonder jou... Goedschiks... of kwaadschiks...'

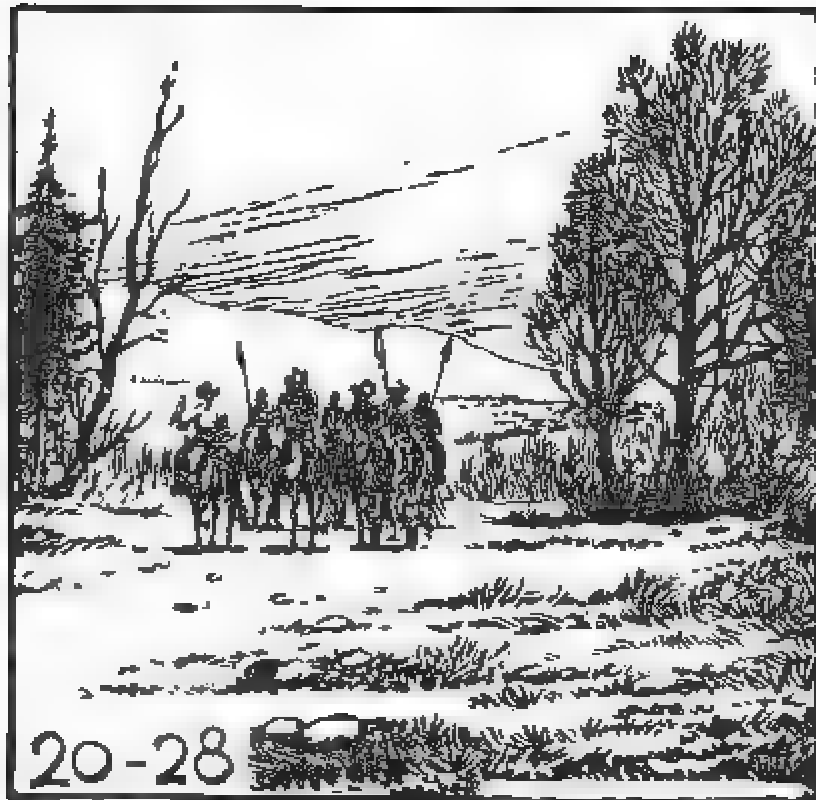
Een waterig herfstzonnetje straalt over het burchtplein, als Erwin de volgende morgen de stal betreedt, waar Alström reeds bezig is, de paarden naar buiten te leiden en de kribben schoon te maken. 'Vanochtend gaan Fadir en ik zien, hoe de vreemdelingen met de vogel jagen,' zegt Erwin opgewekt, terwijl hij zijn hand naar de valk uitstrekt. Het dier bijt fel naar hem en Alström laat een verschrikt gegrom horen.

'Blijf van dat beest af, prins Erwin! Het deugt niet!! Het is zo vals als de nacht!!! En die vreemdelingen deugen ook niet!' vervolgt de oude jager vergramd, wiens jicht hem na de gure stormnacht heviger kwelt dan ooit. 'Gisteravond probeerde ik die jonge knaap het aardige oude verhaal van het zwaard Tyrr te vertellen... maar hij liep van verveling weg, bah! Uh... heb je vannacht ook die kreet gehoord?' 'Een kreet? Ja, maar ik dacht dat het de wind was...'

'Het was een kreet!' zegt de oude koppig. 'Heer Eric hoorde het ook en hij is op onderzoek gegaan, maar niks gevonden, natuurlijk... ja ja... en nou is die jonge vreemdeling verdwenen. Alleen hij daar is bij zijn meester gebleven.' Hij maakt een hoofdknik in de richting van Tsacha's oude dienaar, die nu onbewogen de stal binnen gaat. Zonder hen een blik waardig te keuren, begeeft hij zich naar de valk, plaatst de vogel op zijn in leder gestoken hand, voert het enkele brokjes vlees en zet het dan snel de gepluimde kap op...

Erwin kijkt ademloos toe, maar Alström laat een minachtend gesnuif horen. 'Nieuwerwetse onzin,' mompelt hij somber. 'Waar moet dat heen met de wereld, als de mensen met vogels gaan jagen... Bah! Ik ga net zo lief op jacht met een makke bokking! Allemaal ellende... allemaal narigheid...' De oude nomade vertrekt geen spier... onbewogen staart hij de jager aan. 'Slechts grote Khans jagen met deze vogels... geen tandeloze oude vrouwen!' Dan wendt hij zich hooghartig tot Erwin: 'De grote Khan je vader wacht je met mijn meester en de geringste der dienaren op het slotplein... de jacht kan beginnen...'

Enkele ogenblikken later rijdt een kleine schare ruiters langzaam over het burchtplein. Alström kijkt hen hoofdschuddend na. 'Jagen met een VOGEL,' mompelt hij mistroostig. 'Het deugt niet als ik mij niet vergis... Er gaan hier rare dingen gebeuren... daar komt nog een heleboel ellende van...'

Een frisse herfstwind doet bolle wolken hoog langs de strakke hemel zeilen, als de ruiterstoet de heuvelige vlakte bereikt. Hier geeft Tsacha zijn dienaar een wenk en na de valk van hem te hebben overgenomen, drijft hij zijn kleine steppenpaardje naast het ros van de Noorman.
'Is het mij nu vergund de grote Khan der Noormannen te tonen, hoe de vogel van Bor Khan zijn prooi jaagt?' Het gele gelaat is ondoorgrondelijk achter het masker van de eeuwige glimlach. Opnieuw voelt de Noorman weerzin tegen deze man in zich opkomen en een ogenblik heeft hij de aanvechting om rechtsomkeert te maken. Maar het stralende gezicht van zijn zoon, die gespannen het luchtruim afzoekt en wiens wangen rood zijn van opwinding, weerhoudt hem. 'Doe wat je goeddunkt,' zegt hij effen. 'Iedere Khan heeft zijn eigen macht, nietwaar?' lispelt Tsacha, terwijl hij de vogel streelt. 'Mijn grote meester heeft vogels die hem vermaken. O, zeer vele vogels, vermakelijke vogels. En tienduizenden krijgers, wier bogen de dood uitzaaien... zo beschik jij over het onoverwinnelijke zwaard Tyrr...' 'Ik heb vroeger een adelaar bezeten,' zegt de Noorman, zonder op de bedekte vraag van de ander in te gaan. 'Maar het is nimmer bij mij opgekomen, met hem te gaan jagen. Is het niet wijzer voor een man, om alleen op de kracht van zijn arm te vertrouwen, als hij voedsel zoekt, inplaats van op de klauw van een vogel?'
Tsacha negeert de laatste opmerking. 'Grote Khans hebben grote vogels. Vanzelfsprekend!' spint hij minzaam. 'Maar het is niet de grootheid die telt in de jacht, zegt men op de steppe. Het is de snelheid... ah, en de dodelijkheid...'
Eric krijgt geen gelegenheid hierop nog te antwoorden, want op dat ogenblik richt Erwin zich hoog op in de stijgbeugels en naar de lucht wijzend roept hij opgewonden: 'Daar! Daar! Een duif!'

Met een enkele beweging bevrijdt Tsacha de valk van zijn leren kapje en als een stalen veer die losspringt schiet de vogel van Bor Khan het luchtruim in, recht op de duif toe, die verschrikt tracht te ontkomen. 'Fadir! Fadir! Hij grijpt hem!!!' roept Erwin ontsteld, alsof hij nu eerst ten volle begrijpt, dat de duif voor zijn ogen gedood zal worden.
Tsacha maakt een glimlachend gebaar naar de roofvogel, die nu snel boven de duif uitstijgt, om zich op hem te storten.
'Hij is snel, deze nobele vogel, nietwaar? En zijn dodelijkheid is een fraai schouwspel voor de grote Khan?'
'Het is een onwaardig schouwspel!!!' roept Eric verontwaardigd. 'Alleen een lafaard vermaakt zich met het doden van een onschuldig dier!' Hij ziet zijn zoon aarzelend naar zijn boog grijpen, alsof de jongen een laatste wanhopige poging wil doen om de duif te redden. De trillende toon van een boogpees doet hem het hoofd wenden. Sneller dan het oog volgen kan, heeft Tsacha een pijl op zijn kleine ruiterboog gelegd en weggeschoten. Zonder af te wachten of zijn schot doel getroffen heeft, wendt de man, die een ogenblik geleden de valk nog zo warm bewonderde, zich om, en maakt een hoffelijk gebaar. 'De onwaardige vogel mishaagt de grote Khan? De onwaardige vogel sterft! Alles om de grote Khan te dienen...'
Ver achter hem tuimelt de dode valk omlaag en verdwijnt achter de bomen. Stomverbaasd hebben de ruiters het meesterschot aanschouwd. Maar wat Eric het meest met een kille verwondering vervult, is de overtuiging van zijn eigen trefzekerheid, die Tsacha reeds deed spreken, eer zijn dodelijke pijl zijn doel gevonden had. Het is of de ondoorgrondelijke gezant van Bor Khan zijn gedachten raadt. 'De ruiters van Bor Khan schieten altijd raak, oh machtige, en op de steppe mist geen pijl haar doel... Geen heel kleine, onwaardige vogel... en nog minder een mens, oh bezitter van het zwaard Tyrr... nog veel minder een mens...'
En achter zijn glimlach gaat ditmaal een vreemde dreiging schuil.

'Dat was een prachtig schot van heer Tsacha, nietwaar Fadir?' zegt Erwin opgewonden. 'Ik wilde, dat IK zo kon schieten!'
Tsacha buigt glimlachend. 'Het is niets, o zoon van de machtige, een weinig oefening en je zult mijn onzeker schot verbeteren...'
Erics koele grijsblauwe ogen rusten een moment op het grijnzende masker van de spreker. Dan maakt hij een kort gebaar en in stilte aanvaardt men de terugtocht. Nog voor de kleine stoet goed en wel voor de stallen tot stilstand gekomen is, wipt Erwin reeds van zijn paardje en verdwijnt met zijn boog in de slottuin, vastbesloten net zolang te oefenen, tot hij 't meesterschot van de nomade kan evenaren... Als zij hun paarden in de stal hebben gebracht, waar de oude Alström zich over de dieren ontfermt, wendt Eric zich tot de steppekrijger. 'Dit was niet nodig geweest, Tsacha!' zegt hij afgemeten. De nomade sist verbaasd. 'Duizendmaal vergiffenis, o nobele, maar het is moeilijk voor een nietswaardige van het steppenvolk, om je brein te doorgronden. Jij wenst de duif in leven, maar betreurt de dood van de vogel die doodt...' 'Deze jacht was verkeerd!' antwoordt de Noorman kort. 'Maar genoeg daarover! Vergezel jij mij naar de burchtzaal?'
'Tienduizendmaal vergeving, o grote Khan... maar wij nederige ruiters van de steppe zijn gewend zelf onze rijdieren te verzorgen.' Tsacha's glimlach drukt niets dan olie-achtige onderdanigheid uit.
'Zo jij ons vergunt, blijven wij nog een wijle in dit tehuis der paarden.' Weer vestigen de koele, grijsblauwe ogen zich onderzoekend op het gelaat van de ander, maar nu flikkert er een spottende minachting in, alsof de Noorman begrijpt wat de oosterling in de zin heeft. Tsacha wacht, tot de voetstappen verstorven zijn. Dan treedt hij zacht op de oude Alström toe, die jichtig bij een der kribben rondscharrelt. 'Gegroet, oh wijze!' lispelt Tsacha onderdanig. 'Mijn jongste en minste dienaar zei mij, voor hij vertrok, dat jij hem over het vreemde zwaard Tyrr hebt verhaald. Heb toch de goedheid, mij ook van dit zwaard te vertellen? De oude sproken van je groot volk strelen mijn onwaardig oor.'

'Het verhaal van het zwaard Tyrr?' Alström laat zijn ogen listig van Tsacha naar diens dienaar dwalen. Hij vergeeft de man nog steeds niet dat deze hem eens voor kaalkop heeft uitgemaakt. 'Tja... dat is een héél bijzonder vertelsel, hehehe... lang niet voor iedereen, als ik mij niet vergis. Nee, nee, dat is alleen voor eh... heel grote Khannen... hehehehe... En jij...'
'Alström!' klinkt op dat moment een forse stem van buiten.
'Dat is koning Eric,' verklaart de oude jager voldaan. 'Ach, ach, wat is dat nu jammer, dat ik word weggeroepen, terwijl ik je juist dat aardige verhaal wilde vertellen. Maar ja, zo is het leven, hehehe, goedemiddag!' En grijnzend sloft hij naar buiten. Met een grauw van woede sluipt Tsacha naar het venstergat. In de verte ziet hij Alström in gesprek met de Noorman. 'De Hond der Honden doorziet ons spel,' sist de nomade, terwijl hij zijn bovenlip optrekt als een blazende kat. 'Hij verbiedt de geplukte gaai het kwetteren... hij verbergt het spoor... Mogen de wolven der steppe zijn beenderen verstrooien!'

Een zacht geknars achter hem doet hem zich bliksemsnel omwenden. Maar het is slechts de achterdeur van de stal, die door zijn oude dienaar geopend werd... Onbewogen staat de oudere krijger in het bleke zonlicht, maar zijn ogen zoeken die van zijn heer... 'Het hol van de Noorse hond is eng en vuil,' prevelt Tsacha, terwijl zijn blikken minachtend over het oud roest en de rommel op het erf achter de stallen glijdt. 'Achter de tenten van de grote Bor Khan ziet men slechts de wijdheid der steppe!' Maar dan ontdekt ook hij de kleine gestalte in de paardenkraal. Er glijdt een uitdrukking van triomf over Tsacha's gelaat en waarderend knikt hij zijn zwijgzame dienaar toe.
'De grijze Vos van de steppe is sluw! Tsacha begrijpt hem! De Noorse hond verbergt het spoor van het zwaard... Hij zwijgt... Maar zijn welp zal blaffen. Zeer wijs, oh oude, zéér sluw!!'
Hij weegt liefkozend zijn korte ruiterboog in de hand. 'Volg mij... en zwijg...!!!'

Bedachtzaam legt Erwin een nieuwe pijl op de pees en spant met een verbeten gezicht zijn boog. 'Hoger richten,' zegt plotseling een minzame stem achter hem en als de jongen zich omwendt, ziet hij de gestalte van Tsacha op zich toetreden. 'Je schiet goed, oh zoon van de geweldige... ah, eens zul jij een krijger zijn, wiens boog de schrik zijner vijanden is... maar richt hoger... nog hoger... Zie zó...' En Tsacha's vlezige hand stuurt de arm van de jongen, tot de boog op de juiste hoogte is. 'Schiet! !'

Als de pijl niet ver van de roos in de schietschijf boort, slaakt Erwin een zachte uitroep van vreugde. De nomade knikt neerbuigend. 'Een vaardig schot; zeer vaardig. Maar de jonge krijgers van Bor Khan oefenen alleen op... eh... levende doelen...'

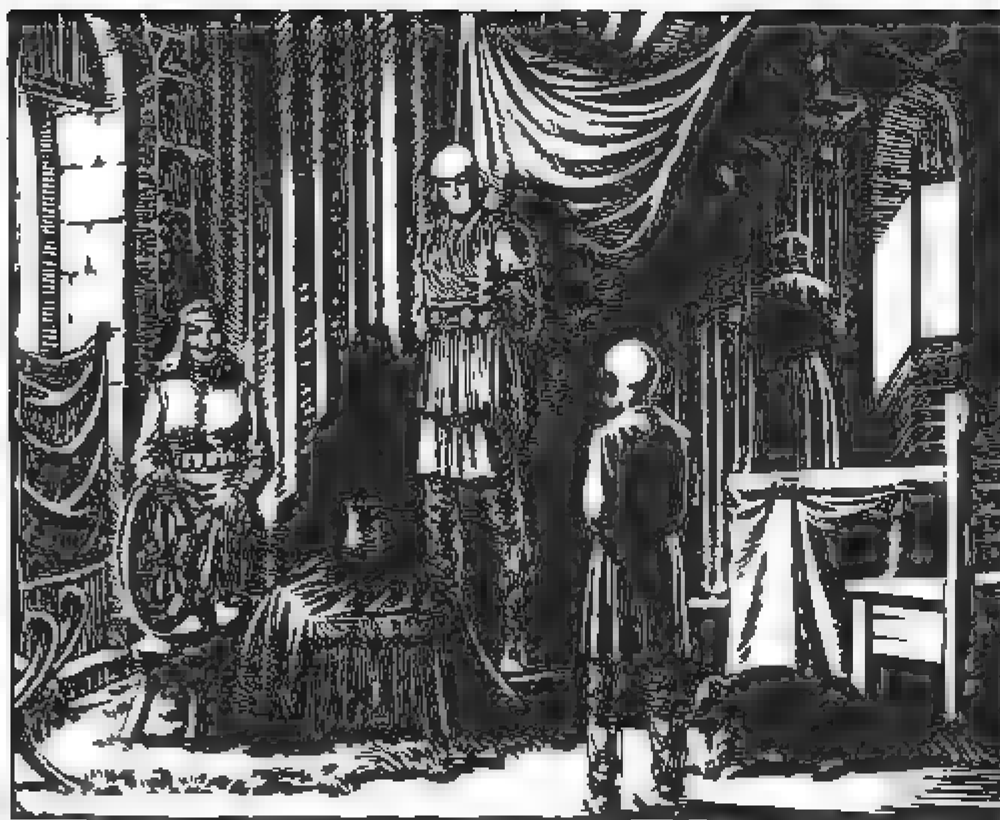
'Wat bedoel je?' vraagt Erwin eerbiedig en kijkt de steppekrijger met een mengeling van eerbied en vrees aan. 'Niets... het is slechts mijn nederig verlangen je het leven van de boog te leren. Maar het is zoveel wijzer, om voorovergebogen te schieten. ZO...'

Bliksemsnel spant Tsacha zijn kleine boog. 'Trek je maag in; richt en trek in één beweging af.' De woorden zijn nog niet geheel uitgesproken als de pijl reeds midden in de roos trilt... 'Jij bent een groot schutter...' lacht Erwin. 'Spoedig zul je groter zijn dan ik, oh zoon van de machtige Noorse Wolf, schiet!'

Met een kleur van inspanning legt de jongen aan en dan ontsnapt hem een wilde vreugdekreet; ook zijn pijl heeft ditmaal de roos geraakt... Maar voor zijn vreugdekreet verstorven is, ziet hij hoe een tweede pijl, bijna gelijktijdig afgeschoten, de schacht van de zijne in het hart treft en het hout in twee splijt... Tsacha lacht geluidloos. 'Je... je hebt mijn pijl haast in de vlucht getroffen...' zegt Erwin verward. 'Je boog... hij moet betoverd zijn, net als de boog van Allard...'

'De boog van Allard? Eikom, een ander legendarisch wapen van je machtig volk?' De oosterling buigt zich iets voorover. 'Heeft het misschien iets te maken met het eerbiedwaardige zwaard Tyrr, waarvan je vader sprak? Vertel mij over dat zwaard, o zoon van macht en ik zal je nog meer lessen voor je boog geven...'

'Het zwaard Tyrr? Daar weet ik niet veel van,' zegt Erwin onverschillig. 'M-mag ik je boog niet eens spannen?' Hij neemt het wapen stralend aan maar hoewel hij zich tot het uiterste inspant, kan hij de pees niet trekken.
'Hij is veel te zwaar voor je,' grijnst Tsacha zoetsappig.
'Maar hij is mooi... tsss... ik wilde maar, dat ik zo'n boog had!'
'Jij kunt hem niet hanteren. Hij is te zwaar,' antwoordt Tsacha, spinnend als een kat, terwijl zijn kleine oogjes zich samenknijpen.
'Voor later, als ik een groot krijger geworden ben!' zegt de jongen vurig. 'Het is de mooiste boog die ik ooit gezien heb.'
'Als een jong steppekrijger een boog verlangt, moet hij er een meesterstuk voor af leggen,' lispelt Tsacha minzaam. 'Misschien dat ik je de boog zou laten, zo jij...'
'Noem het meesterstuk!' zegt Erwin gretig. 'Ik ben heel vlug, heer Tsacha. Ik kan alles...' Hij ziet met lede ogen, hoe de nomade hem de boog weer uit de hand neemt.
'Welk meesterstuk, heer Tsacha?'
Op hetzelfde moment treedt Eric het vertrek binnen, waar Winonah zit te spinnen. Zij begroet hem met een glimlach.
'De vreemdelingen zijn in de stal achtergebleven...' Hij loopt bezorgd naar het raam. 'Ik wilde, dat zij vertrokken. Als gezanten van Bor Khan kan ik hen niet wegsturen, maar hoe sneller zij verdwijnen, hoe liever het mij is. Tsacha is zo dodelijk als een gifslang.'
Eric staart een ogenblik nadenkend voor zich uit.
'Hoewel hij moedig is... uiterst moedig zelfs. Hij voelt zich onder vijanden, en weet zelf amper zijn vijandschap te verbergen... Maar hij zoekt het zwaard Tyrr, zonder ergens voor terug te deinzen.' 'Waar is Erwin?' vraagt de koningin ineens met een vreemde onrust in haar stem.
'Erwin?' De Noorman lacht. 'Hij is ergens in de tuin met zijn boog aan het oefenen... hij wil blijkbaar de beste boogschutter van de wereld worden.' 'Er moet iemand bij hem blijven, zolang Tsacha hier is,' zegt zij gejaagd. 'Hij is jong en gemakkelijk te beïnvloeden.'
'Mij jong Erwin zoeken!' knikt Pum Pum heftig. 'Dapper dwerg Erwin brengen vlug!' en zo snel zijn korte beentjes hem dragen kunnen haast hij zich weg... Maar hij is gedoemd te laat te komen, want reeds buigt Tsacha zich tot Erwin over en in zijn stem ligt een spottende voldoening als hij lispelt: 'Het zal dan zijn, zoals jij zegt, oh kind van dapperheid. Leg je meesterstuk af en ik schenk je mijn boog. Bewijs je list en vindingrijkheid! Ontdek waar het zwaard Tyrr verborgen ligt.'

Zoekend scharrelt Pum Pum tussen de bijgebouwen rond, maar nergens is een spoor van Erwin te vinden... tot hij mompelende stemmen uit de stal verneemt. Als de dwerg behoedzaam de deur opent, ziet hij hoe de jongen enigszins verveeld bij de oude Alström zit.
'Eh... Alström, ken jij ook een verhaal waarin verteld wordt, waar het zwaard Tyrr verborgen ligt?' informeert Erwin onschuldig. Maar terwijl de jager peinzend achter zijn oor krabt, schiet Pum Pum haastig naderbij. 'Erwin! Jij komen! Komen snel!' prevelt de dwerg waakzaam. 'Meester Eric wachten! Gauw komen!' en terwijl Alström grijnzend toekijkt, trekt Pum Pum de jongen mee naar buiten. 'Zeg Pum Pum, weet jij eigenlijk niet, waar het zwaard Tyrr ligt?' vraagt Erwin lachend, als ze samen door het hoofdgebouw lopen.
'Uh... mij niets weten... helemaal niets,' mompelt Pum Pum bedachtzaam. 'Arm Pum Pum klein hoofd, gauw vergeten. Ach, ach, Pum Pum zóóóóóó dom...'
En daar blijft het bij.
Hoewel zijn trots hem niet toestaat te falen, nu Tsacha een meesterstuk van hem verwacht en hij bovendien dolgraag de prachtige boog wil bezitten, is Erwin nog niets verder gekomen, als Winonah hem 's avonds naar zijn kamer brengt. 'Je bent zo stil Erwin,' zegt zij bezorgd. 'Voel je je niet goed?' Hij ziet er gespannen en koortsig uit, denkt zij.
'Vroeger vertelde je mij altijd een verhaal, voor ik ging slapen...'
'Je bent nu te oud voor verhaaltjes, en bovendien, de meeste sagen en legenden heb ik je immers al verteld?'
'Nee, nu een écht verhaal... over Fadir! Toe... niemand vertelt zo mooi als jij. Je bent de liefste moeder op de hele wereld.'
Hij lacht, hij vleit... Winonah kan haar enige zoon zo moeilijk iets weigeren... en misschien slaapt hij dan rustiger, hoopt ze. 'Goed,' glimlacht ze. 'Waarover zal ik vertellen?'
Erwin richt zich half op. Zijn ogen glinsteren. 'Over Fadir... en over het zwaard Tyrr... moeder... over het zwaard Tyrr...'
Zij schrikt. Het zwaard Tyrr... waar Tsacha op loert! Maar de ogen van haar zoon staan zo vol verwachting, dat haar vrees verdwijnt. 'De jongen heeft natuurlijk ook over het zwaard horen spreken,' denkt zij. 'Het is begrijpelijk, dat hij nieuwsgierig geworden is.' 'Goed,' zegt ze dan glimlachend. 'Ik zal het je vertellen...'

De volgende morgen ziet Pum Pum de jonge prins lachend de brede trap van het hoofdgebouw afdalen. Hij zwaait met zijn boog en heeft iets over zich van de jager, die beladen met buit van een uiterst zware jachttocht terugkeert. 'Erwin zeer haastig op morgen van rust,' prevelt de dwerg peinzend. 'Wat winden jong Noorman zo op?' 'Je moet eens zien, met wat voor een prachtige boog ik zo dadelijk terugkeer,' roept Erwin de dwerg in het voorbijgaan toe, en stralend rent hij met lange sprongen de poort uit. 'Zijn vreemd... zijn niet pluis...' mompelt de dwerg bezorgd en nadenkend volgt hij de zoon van zijn meester, die nu snel de binnenplaats overrent, een ogenblik zoekend rondkijkt en dan op de twee gezanten van Bor Khan toestormt, die juist uit de stal komen. 'Heer Tsacha!!! Ik weet het. Ik heb het meesterstuk volbracht!!!' hoort Pum Pum zijn oude speelmakker roepen. 'Krijg ik nu de boog?'

Er glijdt een vreemde glimlach over het gelaat van de steppekrijger, als hij de kleine gestalte hijgend van trots en opwinding voor zich ziet staan. 'De welp heeft goed gejaagd... zeer goed...' lispelt hij slepend. 'Hij zal een groot boogschutter worden en zijn sluwheid zal men vergelijken met die van vele vossen. Zeg mij thans...'

Dan valt zijn blik op Pum Pum, die hen vanuit de verte argwanend bespiedt, en hij breekt zijn woorden plotseling af. Met een nauw merkbaar hoofdknikje in de richting van de donkere stal, spint hij: 'Laat ons hier binnen gaan, oh zoon van list...'

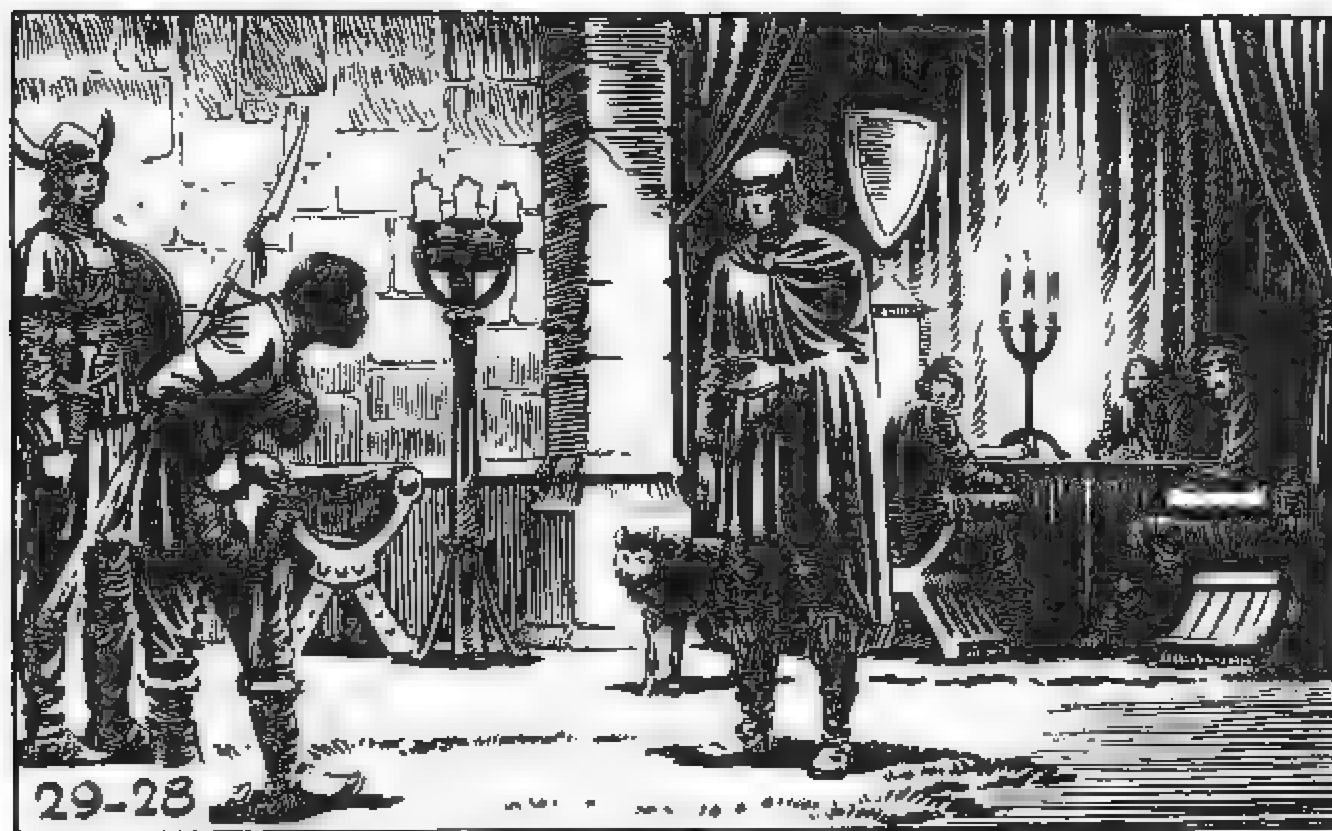
Zij verdwijnen in de schemering van de stal, twee grote gestalten en daartussen een kleine... Maar op hetzelfde moment ijlt Pum Pum op de oude Alström toe, die beverig bij de waterput een emmer voor zijn paarden vult en hijgt: 'Komen snel! Komen... Boze vreemdelingen hebben kleine dom Erwin boog beloofd, als hij vertellen waar liggen zwaard Tyrr! Dom kleine prins zijn nu met vreemdelingen stal in. Snel! Snel! Anders groot verraad, groot gevaar!!!...'

Briesend van verontwaardiging trapt Alström z'n emmer om en strompelt voor Pum Pum uit naar de stal. 'Gespuis,' mompelt hij duister. 'Rattenbroedsel! Zwerverstuig! Heer Eric is veel te goed! Let op mijn woorden, zei ik, er komt narigheid! Die vreemde vogelaars deugen niet...' 'Erwin willen graag boog hebben, zien geen kwaad in verhaal Tyrr,' hijgt de dwerg vergoelijkend. 'Ik zal die Tsacha zijn boog!' en nijdig trapt Alström de staldeur open. In de schemer staart Tsacha's gezicht hen laatdunkend aan en door de achterdeur zien zij nog juist een kleine gestalte verdwijnen, die trots de kleine ruiterboog van de steppekrijger omklemt. 'Te laat,' piept Pum Pum. 'Hij hebben verteld...'
Voor eenmaal verliest het gelaat van de oude krijger zijn onbewogenheid, als hij de dwerg voor zich ziet opduiken. Maar Tsacha beheerst zijn emoties beter en glimlacht Alström minzaam toe.
'De oude wachter van het tehuis der paarden schijnt verstoord?'
'De oude wachter van het tehuis der paarden zal je de nek omdraaien!' tiert Alström buiten zichzelf. 'Wat zijn dit voor streken! Een klein kind uithoren! Laffe rat!' 'Veel vals! Groot vals! Mogen niet weten, waar zwaard Tyrr zijn, schurken!' snerpt Pum Pum. De beide vreemdelingen luisteren onbewogen, minzaam, schijnbaar niet in 't minst beangstigd. Maar de ogen van de oudere krijger zoeken een ondeelbaar ogenblik die van zijn meester. 'Wat let mij of ik rijg je aan mijn zwaard?' schreeuwt Alström, wiens woede hem zijn ouderdom doet vergeten. 'Waar is mijn zwaard? Ik heb geen zwaard! Ik ga een zwaard halen!'
'Ik gaan meester Eric roepen! Gaan zeggen, dat jij met gemeenheid leren, waar zwaard Tyrr zijn!' snauwt Pum Pum, fel als een kleine fret. 'Meester Eric zullen jou...'
Hij komt nooit verder. Bij deze woorden, de enige die werkelijk gevaar voorspellen, schiet Tsacha als een kat naar voren en de vlezige handen van de steppekrijger sluiten zich om de mond van de dwerg.
Terwijl Pum Pum machteloos worstelt om vrij te komen, ziet hij met starre angstogen hoe de andere krijger zich plotseling hoog achter Alström opricht... en in het onzekere licht flikkert koud een mes...

Svitjold is zojuist teruggekeerd van een inspectiereis en aandachtig luistert Eric naar diens verslag. 'De boeren in het noorden klagen, heer en enkele edelen zijn ook niet tevreden. De vroege koude heeft veel misoogsten veroorzaakt...' Een minzaam klopje, het gemompel van de deurwachter en een zachte spinnende stem, die toegang vraagt, doet de Noorman opzien. In de deuropening staat Tsacha... geheel reisvaardig. 'Duizendmaal vergeving, oh grote Khan. Maar het is tijd voor mij om naar mijn land terug te keren...' Argwanend neemt de Noorman hem op. 'Je vertrek overvalt mij, heer Tsacha.' 'Ach, hoe jammer... maar de machtige Bor Khan kan niet wachten. Mijn opdracht is hier voltooid. Voldaan, maar nederig is het aan mij, om heen te gaan...'
Verbeeldt Eric het zich, of glinstert er een spottende voldoening in de kleine oogjes? De onafscheidelijke glimlach verraadt niets... Aan de ene kant voelt de Noorman zich opgelucht over dit vertrek, maar toch... vanwaar ineens deze haast... Een ogenblik staat hij besluiteloos... 'Het zij zo,' zegt hij dan kort. 'Ik doe je uitgeleide. Is er nog iets, wat ik voor je doen kan?' vraagt hij op het burchtplein. 'Mateloos is ons geluk, dat je oog met welgevallen op ons neerblikt, oh machtige. Maar wij zijn ruimschoots van alles voorzien.' Tsacha maakt een achteloos gebaar naar de volle zadeltas. 'Hierin bevindt zich alles, wat wij nodig hebben om zonder zorg door je groot rijk te reizen!' 'En je boog? Heb jij die niet vergeten?'
'Hoe warm is de zon van je hoge belangstelling. Mijn boog schonk ik aan je zoon... in dankbaarheid voor jullie gulheid.'
De nomade buigt. 'Weemoed vervult mijn hart, thans je gastvrijheid te moeten verlaten, zonder het schone verhaal van het zwaard Tyrr vernomen te hebben, uit jouw mond... Maar wellicht spreken wij elkaar daar later nog over. Wellicht later, nietwaar?'
Enkele ogenblikken later rijden zij de poort uit. De Noorman staart hen lang na... De stepperuiters zien niet eenmaal om... en naarmate de kleine ruitergroep in de verte vervaagt groeit in Eric een onbestemd gevoel van argwaan... een onbestemde vrees alsof zij met zich nemen een onuitsprekelijk geheim...

'Die gezant van Bor Khan beviel mij niet, heer koning!' mompelt een der raadslieden, als Eric peinzend in het sobere werkvertrek terugkeert. Svitjold fronst de wenkbrauwen. 'Bor Khan? In het noorden hoorde ik geruchten over deze steppevorst. Een geducht veroveraar. Sommigen vrezen een aanval, maar persoonlijk maak ik mij daar weinig zorgen over.' Hij haalt de schouders op. 'Dankzij de sneeuwgebieden in het noorden en de zee zijn wij veilig voor hem. Laat u zich door Bor Khans gezanten geen vrees aanjagen, koning.' Maar het is niet de vrees voor Bor Khan, die Eric kwelt. Het is een vage, ondefinieerbare angst... de angst voor iets, dat reeds gebeurd moet zijn, maar dat hij nog niet kent. Enige tijd staart hij zwijgend voor zich uit. Dan staat hij op. 'Het heeft geen zin, langer bijeen te blijven. Wij zien elkaar weer na de maaltijd.' Maar ook aan de dis, vervalt hij weer in het ontzenuwend gepeins. Winonah loopt stil om haar gemaal heen.

'Erwin is laat,' zegt zij in een poging het drukkend stilzwijgen te verbreken. 'Fadir! Fadir!' Snelle jongensstappen rennen aan. 'Fadir, kun jij deze boog spannen?' Peinzend kijkt Eric op en dan schrikt hij even, want in de hand van zijn zoon rust de benen boog van Tsacha. 'Hij is te zwaar, Fadir, ik kan hem nog niet trekken.' 'Dat is ook geen boog voor jou,' zegt de Noorman kort en neemt zijn zoon het wapen af. 'Die is gemaakt om te doden.' 'Maar heer Tsacha gaf hem mij!'

'Ik weet het...'

Eric herinnert zich nu, dat Tsacha er vlak voor zijn vertrek over sprak. Waarom heeft de berekenende nomade zijn liefste bezit aan de jongen geschonken? 'Je bent te jong voor dit wapen, Erwin,' zegt hij kort. 'We spreken er later nog over.'

'Maar het is mijn boog,' roept de jongen verongelijkt. 'Waarom mag ik hem niet? Ik heb toch al niemand om mee te spelen. Pum Pum is nergens te vinden...'

'Pum Pum nergens te vinden!' Met een ruk richt de Noorman zich op en in een flits weet hij ineens met vreselijke zekerheid, wát er gebeurd moet zijn...

Het is etenstijd en op een enkele krijger na is het burchtplein verlaten, als Eric zich naar de bijgebouwen spoedt. Kreunend zwaait de deur open, maar in de stilte van de stal dringt slechts het schrapen van een hoef, het schuren van een paardenhuid tegen de zijkant van een kribbe en het driftige gezwiep van de staarten tot Eric door. Roerloos en verwachtingsvol staren de paarden de bezoeker aan. Een buigt de hals en beroert met dorstige lippen de omgevallen emmer buiten de kribbe. Hier en daar klinkt Eric een dof, ongeduldig briesen tegen. De onrust der paarden is haast tastbaar.

Met snelle schreden loopt Eric langs de boxen en ondanks zijn angstige voorgevoelens, ondanks de vage, machteloze vrees die hem al die tijd reeds kwelt, sluit zich een kille hand om zijn hart, als hij ziet dat geen der paarden van drinkwater voorzien is; de emmers bevatten slechts het zanderig drab van de vorige avond. 'Alström!' Erics stem is schel van vrees. 'Pum Pum!'
Nogmaals herhaalt hij zijn roep, hoewel hij voelt, dat het eigenlijk vergeefs is...
Dan valt zijn oog eensklaps op een leren bundel, half verborgen onder stro-afval in een donkere hoek, naast de stro-opslag. Haastig scheurt hij de lederen lap uiteen... een eenvoudige waterkruik... een paar benen kommen... een ruwe mantel van wolvenpels, wat gedroogd vlees en een klein lederen tasje met pijlpunten... van het soort dat Tsacha gebruikt.
Zonder twijfel de inhoud van één der zadeltassen van de nomade. 'En in dezelfde tas werd de kleine, dappere Pum Pum ontvoerd...' mompelt Eric grimmig. 'Een gijzelaar, nietwaar Tsacha? ... en een gids om je de plaats van het zwaard Tyrr te wijzen...'
Met donker gelaat richt de Noorman zich op. Er rest hem nu nog slechts... Alström te vinden... Peinzend duwt Eric de wrakke deur naar de stro-opslag wat open en dan staart hij een moment roerloos naar de donkere vorm, die half onder het hoog opgetaste stro uitsteekt.
Alström...

Nog voor hij bij de stille gedaante is neergeknield, weet Eric, dat hier de dood hem voor geweest is. Ontroerd kijkt hij in het gegroefde gelaat van de oude jager en bijna afwezig neemt hij de gordel van Pum Pum in zijn handen, die de gewetenloze nomade als een sinistere waarschuwing naast het lichaam heeft gelegd. 'Jij hebt je masker laten vallen, o Tsacha,' prevelt de Noorman, terwijl een koud licht in zijn ogen vonkt.
'De kwade begeerte naar macht heeft je hiertoe gebracht... Welnu, even genadeloos zal ik jou en de machtsduivel, die in je is vervolgen... Van de jager word je nu de gejaagde... en al trek je naar het einde der wereld... ontkomen zul je mij niet...!'
Enkele knechten hebben het lichaam van de ongelukkige Alström weggedragen. Erics gelaat staat als uit graniet gehouwen, als hij de stal verlaat. Op hetzelfde moment krijgt hij zijn zoon in het oog, die zijn schietoefening in de paardenkraal heeft hervat.
Een vreselijk vermoeden dringt zich eensklaps aan de Noorman op, en langzaam begeeft hij zich naar de jeugdige schutter. 'Heb jij Tsacha's boog zomaar verkregen, zonder er iets voor terug te doen?' vraagt de Noorman ernstig. 'Uh, dat vertel ik niet, Fadir,' lacht Erwin geheimzinnig. 'Ik heb beloofd, niets te verklappen, zie je? Heer Tsacha is mijn vriend!'

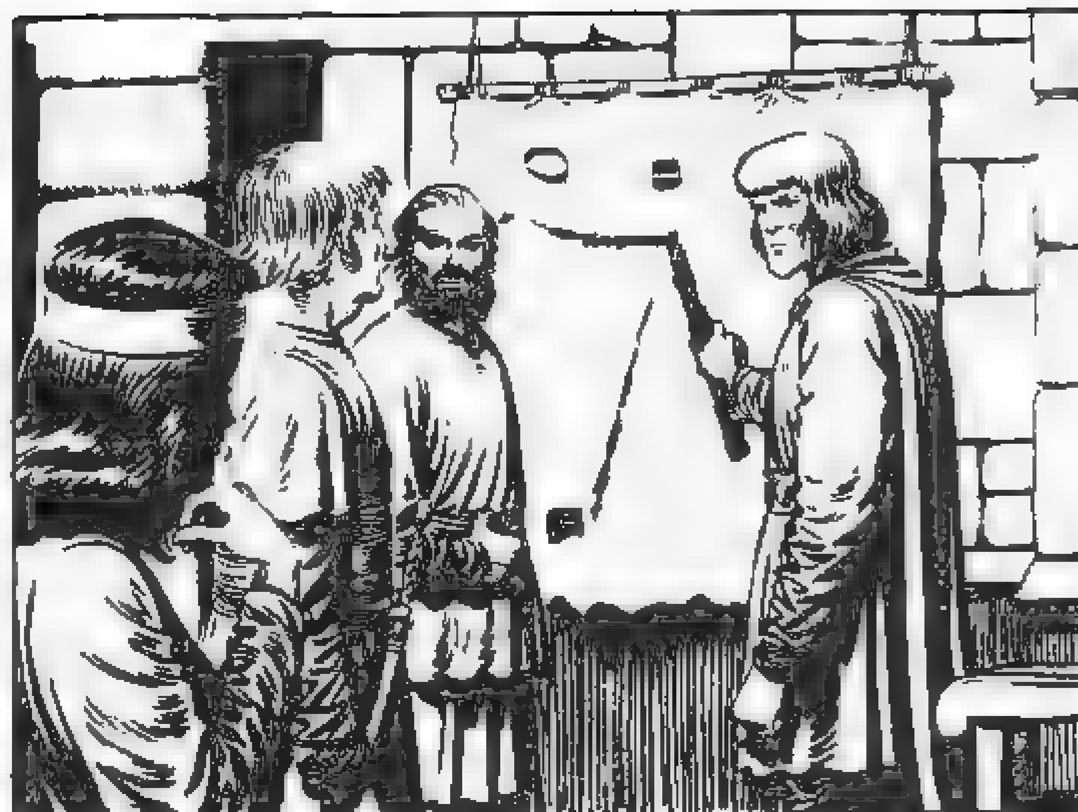

'Heeft een zoon geheimen voor zijn vader?' De koele, grijsblauwe ogen van de Noorman boren zich diep in die van zijn zoon. 'Spreek, jongmens! Heb jij heer Tsacha soms over het zwaard Tyrr ingelicht, in ruil voor de boog?' 'J-ja, Fadir,' beaamt Erwin verbaasd. Een smartelijk gevoel bekruipt Eric maar zijn stem is vlak, als hij zijn zoon kort beveelt mee te gaan. Als Erwin even later tegenover zijn ouders staat, begrijpt hij niet goed, waarom zij hem zo vreemd aanzien, maar hij voelt zich weinig op zijn gemak.
'Weet je, waar Pum Pum is, mijn zoon?' vraagt Eric zacht. 'Eh... weet je wat er met Alström gebeurd is? Pum Pum is ontvoerd... Door de man, die jij je vriend noemt. En Alström... is dood!'
Een hevige schrik tekent zich af op het gezicht van de jongen en zijn donkere ogen glijden verwilderd van zijn vader naar zijn moeder. Maar Winonah staart met neergeslagen ogen voor zich en Eric vervolgt: 'Jij bent hiervan de schuld. Je begeerte naar de boog van Tsacha maakte je een willoos werktuig in zijn handen! Begeerte maakt zwak, mijn zoon... en door deze zwakte kun je later, als je een man bent, tot daden vervallen die jou en je medemensen in het onheil storten. Zoals nu is geschied met Pum Pum en de goede, oude Alström...' Een snik welt op in de jongen. 'Ik hoop, dat dit een droeve les voor je is, mijn zoon,' zegt de Noorman iets zachter. 'Zeg mij nu, wie heeft je over het zwaard Tyrr verteld?' 'Dat was ik!' Winonahs stem is nauwelijks hoorbaar. 'Maar ik vermoedde niet, waarom hij alles weten wilde. Ik meende slechts dat het belangstelling was...'
'En jij liet je moeder in die waan, Erwin?' De Noorman schudt verbijsterd het hoofd. 'Je hebt zéér slecht gedaan... je doet mij hiermee veel verdriet...!'
'Maar het was een proef, een méésterproef,' snikt de jongen eensklaps krampachtig. 'Ik wil niet gemeen doen, Fadir... Jij hebt mij toch verteld, dat een man een geheim moet kunnen bewaren?'
Een vleug van een glimlach verschijnt op Winonahs gelaat.
'Hij besefte niet, wat hij deed, Eric! Het is toch nog maar een kind... en Tsacha wist zijn zwakke kant te treffen.' Kalmerend legt zij haar hand op de wild schokkende schouder van haar zoon. 'Maar je weet toch, dat een kind geen geheimen voor zijn ouders moet hebben? Jij had dit aan je vader of aan mij moeten vertellen. Vertrouw nu nooit meer vreemden, al belooft men je ook de mooiste rijkdommen op aarde! Want met al deze rijkdommen kun je het verdriet dat je zo je ouders doet, niet goedmaken...'
'De boog van Tsacha is duur gekocht,' voegt Eric er zacht aan toe. 'Héél duur, Erwin. Maar je bent genoeg gestraft. Alström heeft er zijn leven voor gegeven en Pum Pum... En zo wij Tsacha's plannen niet kunnen voorkomen, vrees ik, dat nog velen, zéér velen hun lot zullen delen...'

Als Erwin wat bedaard is en zich, nog nasnikkend, stilletjes naar zijn kamer begeven heeft, valt er een beklemmende stilte in het vertrek. 'Alles wat je Erwin verteld hebt, weet Tsacha nu ook,' mompelt de Noorman met een zucht. 'Maar ik heb Erwin niet verteld, op welke plaats jij het zwaard in het water gegooid hebt; evenmin, in welk meer het verborgen ligt,' antwoordt Winonah zo luchtig mogelijk, hoewel zij haar eigen onrust nauwelijks baas kan. 'Ik vertelde slechts van je strijd tegen de fret, op Tyrfing*...'
'Voor Tsacha is die naam al voldoende,' zegt hij somber. 'Ik hoop, dat Halfra zijn mond kan houden, maar ik ben bang, dat hij niet tegen een sluwe intrigant als Tsacha is opgewassen...'
Hij balt krampachtig de vuisten. 'Tsacha MAG het zwaard niet in handen krijgen! Hoe dan ook moeten wij zijn plannen verhinderen. Ik vertrek zo spoedig mogelijk met een troep uitgelezen mannen naar Tyrfing!'
'En Pum Pum?' zegt Winonah bleek. 'Als hij nog niet dood is, zullen zij hem zeker doden, zo jij hen dwarsboomt...'
De Noorman kijkt haar een ogenblik zwijgend aan. 'Ik weet het... maar er is geen andere oplossing... ik zal Svitjold en Knud ontbieden, om terstond maatregelen te treffen.'
Weinige ogenblikken later staan zij voor de kaart, die Eric met houtskool op een vel leer geschetst heeft. In korte bewoordingen heeft de Noorman de toestand uiteen gezet. 'Het is nutteloos, te proberen de nomaden in te halen,' zegt hij. 'Maar wij kunnen hun terugtocht naar de steppe afsnijden. Met twintig uitgelezen mannen sluit jij, Knud, alle wegen van Tyrfing naar het noorden af. Mocht het Tsacha gelukken, het zwaard te bemachtigen, wat ik zal proberen te voorkomen, dan zul je met zwaarden niets tegen hem kunnen uitrichten. Probeer hem met pijl en boog onschadelijk te maken. Gaat Tsacha tot de aanval over, dan terugtrekken! Vermijdt dus ieder zwaardgevecht! Begrepen?' De grijze aanvoerder knikt kort.
'Dan nu reisvaardig maken!' beveelt de Noorman kort. 'Deel je mannen mee, dat het hier een achtervolging van twee moordenaars betreft, maar zwijg over het zwaard Tyrr, die naam is al te veel uitgesproken.' Terwijl Knud zich weghaast, regelt Eric nog snel enkele zaken met Svitjold, die als 's konings plaatsvervanger op de burcht moet blijven. Nauwelijks een uur later rijdt Eric de Noorman in het rossig schijnsel van de vallende avond noordwaarts, aan het hoofd van zijn kleine ruiterschare... naar Tyrfing... naar het gevaar...
En vanuit een der vensters van de burcht kijkt Winonah haar man met kloppend hart na...

* Lees: 'Het Tyrfing Mysterie'.

Het kale, herfstige landschap is gedompeld in de purperen gloed van de ondergaande zon, als twee ruiters in langzame draf Tyrfing naderen. Tsacha brengt zijn kleine paardje tot stilstand en zijn spleetoogjes glijden peinzend over de omgeving. Stil en somber rijzen de grauwe muren van de oude burcht uit het water op, slechts hier en daar wordt een nauwe vensternis verlicht door het flakkerende schijnsel van een toorts... Een slaperige wachter doet de ronde langs de transen...

'Hoe vermakelijk, nietwaar?' spint de nomade.

'Dit stenen huis kwamen wij ook op de heenreis voorbij... wij zullen onze voortreffelijke medereiziger vragen, of dit wellicht het huis is, waar het eerbiedwaardige zwaard verborgen gelegen heeft...' De twee nomaden drijven hun paardjes in de schaduw van het struikgewas en met een minzame grijns opent Tsacha de zadeltas, waarin Pum Pum in weinig gerieflijke omstandigheden de tocht meegemaakt heeft.

'Jij schurk! ! ! Mij haast gestikt, dóód-gestikt!' schettert de dwerg, zodra de groezelige lap voor zijn mond vandaan is. Niet in het minst verstoord gaat de oosterling door, met de boeien los te snijden. 'Je bent nu eh... vrij,' lispelt hij met een onplezierig lachje.

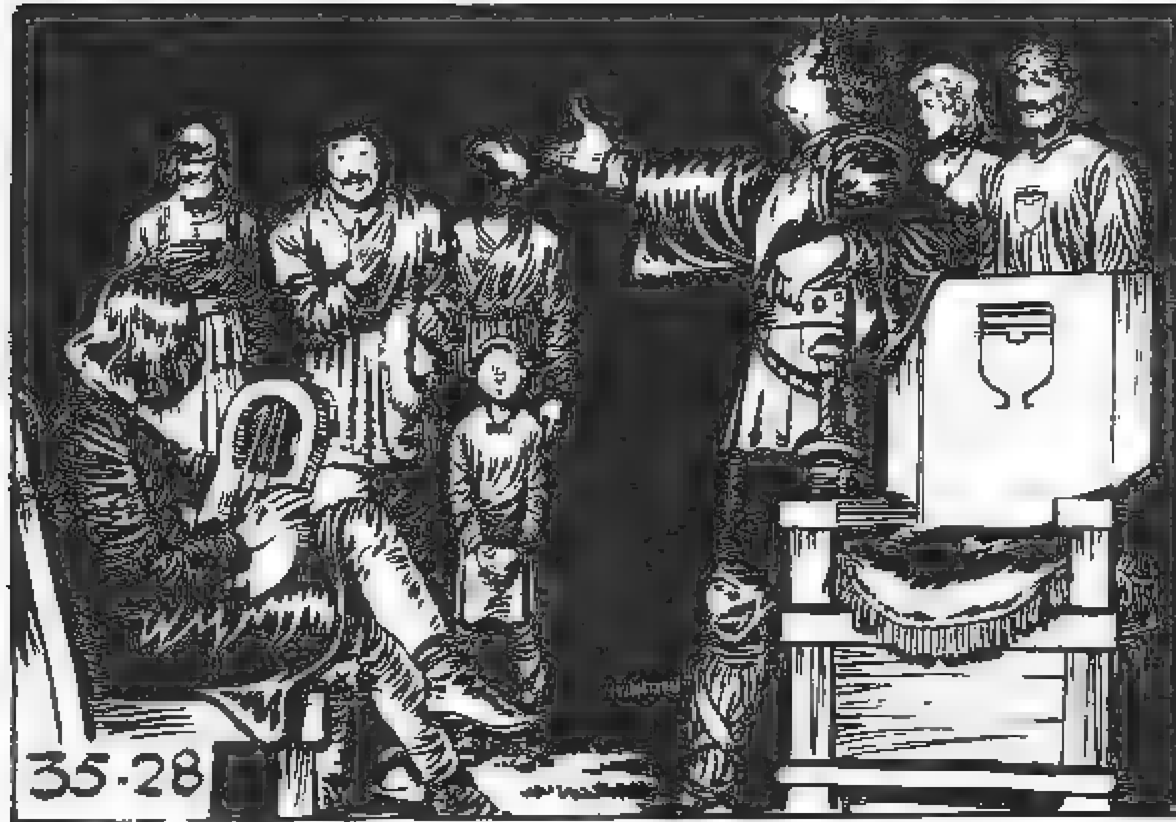
'Maar je zult twee onwaardige vreemdelingen toch niet aan hun rampzalig lot overlaten?' Pum Pum gluurt schichtig achterom, naar de oude krijger, die met een uitdrukkingloos gezicht het lemmet van zijn werpmes bestudeert en hij schudt rillend het hoofd. 'Ah... dan is 't goed,' spint Tsacha. 'Zeg mij nu, klein konijn, luistert ginds voortreffelijk bouwwerk naar de naam TYRFING?'

'Ja,' gromt de dwerg met rollende ogen. 'Brrr... Wonen reus daar! Groot sterk, véél machtig, héél sluw! Hij dadelijk zien, jij vals. Hij opeten alle drie ons!'

De oosterling sist nijdig. 'Geen sprookjes, kleine kikker! Het is dus het huis Tyrfing. Ah, wij zullen binnengaan en ik zal spreken met de nietswaardige, die in het binnenste van dit onzindelijk hol leeft. Herinner je goed, waardeloze worm, wij zijn vrienden van de Noorse hond, die dit land regeert. Jij doet ons een eindweegs uitgeleide. Zo jij ons poogt te verraden... hehehehehe het mes van de grijze vos der steppe mist nimmer... hij is zéér kunstig in het doden...'

De dwerg slikt een paar keer moeilijk en verzet zich niet als Tsacha hem voor zich op het paardje zet... Gewaarschuwd door het doffe getrappel van paardehoeven opent de wachter een klein luikje en neemt de vreemde bezoekers argwanend op, dan herkent hij de kleine dwerg en breed zwaait de deur open.

'Gegroet o dappere krijgsman,' lispelt Tsacha buigend. 'Moede reizigers verzoeken nederig toegang. Zij brengen een bericht van de grote Khan der Noormannen. Goed volk, overtuig je!' En met een sierlijke armzwaai naar de dwerg, die er onbeholpen bijstaat. 'Ja, ja,' grijnst de poortwachter, met een knipoogje naar Pum Pum. 'Ik zie het, in orde hoor! Kom er maar in!'

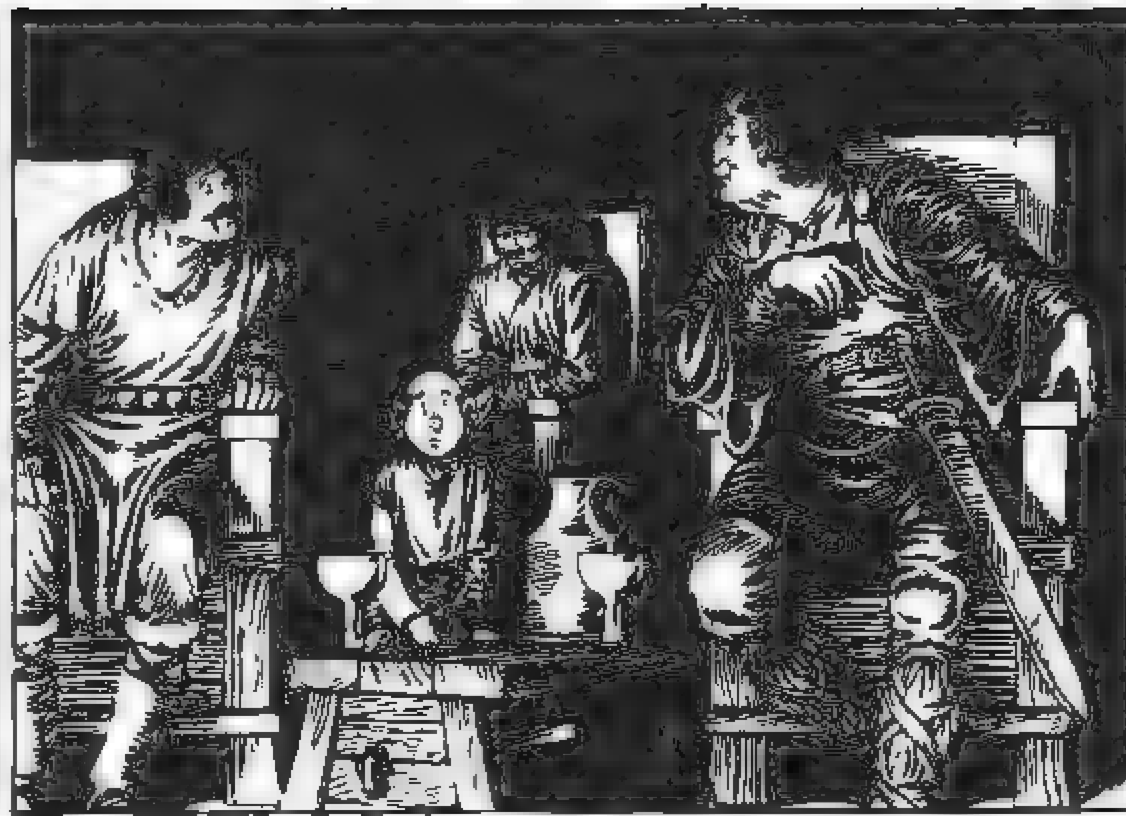

'Welkom!' schalt Halfra's stem door de holle burchtzaal en alle aanwezigen richten hun blikken nieuwsgierig op de drie bezoekers. De skalde*, die dromerig zijn vingers over de snaren van zijn instrument laat spelen, kijkt verstoord op. Tsacha's ogen zwerven snel langs de bonte groep personen, die met hun vrolijk gelach en gepraat de hal vullen. De aanwezigheid van dit gezelschap staat hem maar matig aan. Zijn grijns verraadt echter niets van zijn innerlijke gevoelens, als hij, de dwerg voor zich uitduwende, geluidloos nader treedt. 'Zo jammer, te storen,' lispelt hij met een onderdanige buiging. 'Maar de grote Khan Eric zendt mij, nietswaardig dienaar, tot de machtige heer van het huis Tyrfing met een ernstig bericht. De grote Khan heeft ons zijn dwerg als begeleiding megegeven...' 'Wel, wel, wel, mijn kleine beschermeling Pum Pum zowaar... ha, ha, ha. Komaan, zet je neder in de kring, heer...'
'Tsacha,' buigt de ander minzaam. 'De boodschap van de grote Khan is voor slechts weinig oren... je begrijpt, nietwaar?' met een verontschuldigend gebaar naar de aanwezigen. 'Ah! Terdege!' snuift Halfra fier zijn snor oppoetsend. 'Welaan, goede lieden,' richt hij zich statig tot het gezelschap. 'Hoezeer het mij leed doet, deze avond van verfijnd genoegen te moeten verstoren, de plicht roept, nietwaar! En plicht is plicht, mag ik wel zeggen... juist... hm...'

De aanwezigen verwijderen zich hoffelijk en als laatste neemt de slungelige skalde afscheid. 'Allo, brave bloed,' wenkt Halfra minzaam. 'Zendt tot mij de bottelier met een grote kruik wijn... de beste wijn, wel te verstaan... he, hahahahah!'
'Aha... juist,' knikt de edelman heftig, als even later de oude bottelier, een enorme kruik torsende binnentreedt. 'Schenk de glazen vol, Ubbo, en vul alle tinnen kannen, die je vinden kan, ha, ha, ha!' Hij geeft de oude knecht een klopje op de schouder en knipoogt Tsacha tevreden toe. 'Voorwaar, dit is toch wel mijn meest waardevolle dienaar, nietwaar! Wat zou de wereld zijn zonder een goede beker wijn?'
'Zéér wijs,' buigt de nomade hoffelijk. En de dwerg een luchtig tikje op de schouder gevend, voegt hij er met een dubbelzinnige grijns aan toe: 'Maar voorzeker wil ik je bottelier niet ruilen voor mijn goede vriendje hier... want zonder hem zou ik mij stellig zéér ongelukkig voelen. Zéér ongelukkig... en onzeker, hehehehe!'

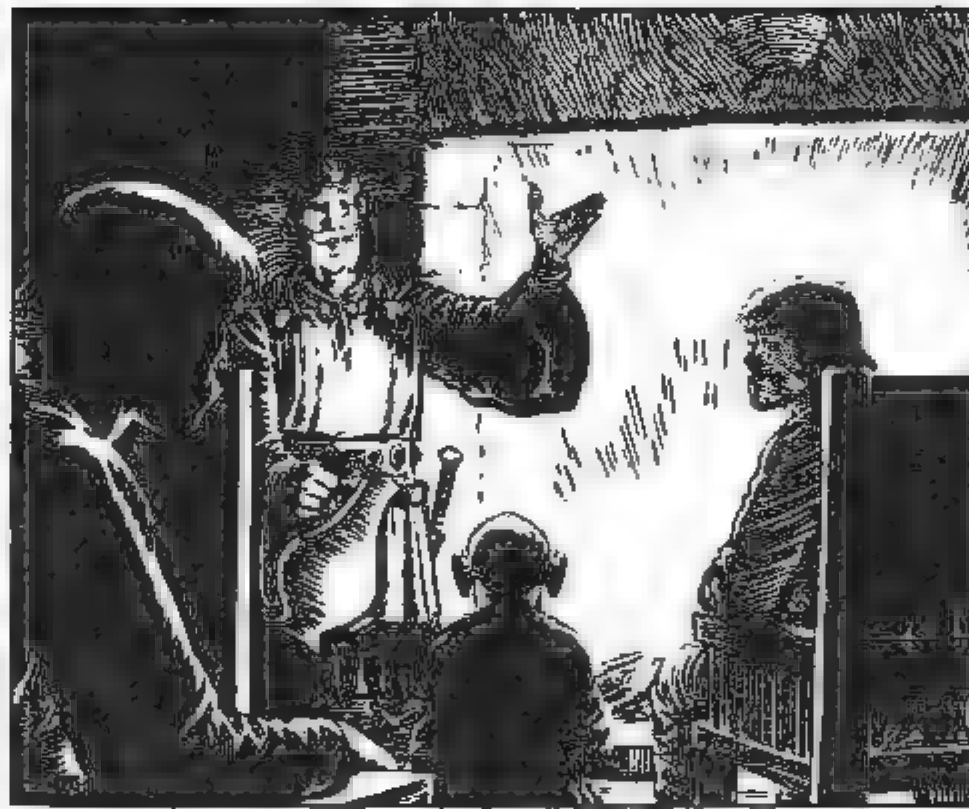
* Skalde: zingend dichter.

'Je aanhankelijkheid jegens de kleine man is ontroerend!' knikt Halfra, wanneer zij gezeten zijn, 'waarlijk ont-roe-rend!'
'Maar wil je dienaar zich ook niet bij het knappend haardvuur zetten?' Pum Pum werpt een schichtige blik achterom. De nomade met het mes heeft als een waakhond achter hem plaats genomen en de bedoeling hiervan is niet mis te verstaan... Althans voor de dwerg niet. Tsacha glimlacht verontschuldigend.
'Mijn onbelangrijke metgezel schuwt het vuur gelijk de wolven der steppe,' spint hij minzaam. 'Hij is gewoon aan de koelte.' 'Juist! Wel, wel, wel,' buldert de zwierige edelman. 'Als je het zegt... Hij ziet er inderdaad koelbloedig genoeg uit! Ha, ha, ha! Dat is een aardig grapje, geloof ik.' De nomade buigt waarderend.
'Komaan, thans dringt de plicht, nietwaar? Zeg mij, waarom zond Eric, mijn trouwe vriend, je herwaarts?'
Tsacha heeft bezwerend een dikke hand opgeheven. 'Ach, je bent vurig en doortastend gelijk een steppepaard, grootmachtige... Mijn arm hoofd is moe van de lange reis en ongaarne zou ik de woorden van de grote Khan verkeerd overbrengen. Laat ons eerst de bekers ledigen...'
'Een uitstekend plan! Voorwaar!' snuift de edelman. 'Laat ons het glas heffen en drinken.'
'Deze wijn is uitstekend,' lispelt de nomade met een neerbuigend hoofdknikje. 'Zeg mij, o grote edele, zijn alle verhalen die men over je heldenmoed vertelt, waar?'
'Waar? Ha! Men weet nog niet de helft. Je begrijpt, mijn ingeboren bescheidenheid...' En luidruchtig begint de ijdeltuit een verhaal op te dissen van zijn moed en doortastendheid.
Pum Pum luistert zwijgend toe. Eensklaps onderbreekt Halfra zijn verhaal, terwijl hij de dwerg aankijkt. 'Jij lijkt mij vermoeid, kleine!' roept hij. 'Je moest je beddewaarts spoeden... bovendien zijn de verhalen, die nog komen moeten niet geschikt voor angstige harten...!'
'Vergis je niet, machtige,' zegt Tsacha snel. 'Onze kleine makker zwijgt om beter te kunnen denken over het gevaar, dat jou en de grote Khan dreigt... nietwaar?'
Pum Pum kijkt hulpeloos. 'Gevaar? Hoe?' krijt Halfra. 'Spreek, goede man. Men late zijn vrienden niet in het onzekere.'
Verontschuldigend haalt de nomade de schouders op, maar zijn ogen schitteren. De talrijke bekers wijn die Halfra onder het spreken geledigd heeft, zijn niet aan zijn aandacht ontsnapt.

'Vergeving, berg van kracht...' lispelt hij. 'Je hebt gelijk, ik had je wellicht beter meteen kunnen inlichten. Welnu... de boodschap van de grote Khan der Noormannen betreft het zwaard Tyrr... ik mag toch aannemen, dat jij als goede vriend van de Khan daar alles van weet?' laat hij er vertrouwelijk op volgen.

'Het zwaard Tyrr?' zegt Halfra breed. 'Maar natuurlijk! Gewis! Luister, ik zal je dat eens háárfijn uitleggen!'

Pum Pum schuift onrustig op zijn stoel en zijn ogen worden groot van ontzetting bij Halfra's laatste woorden. Maar Tsacha buigt zich naar de edelman en fluistert geheimzinnig: 'De grote Noorse Khan heeft aanwijzingen, dat er bij het meer eh... ts... het meer... Kom, mijn beperkt geheugen kan de naam niet onthouden, van...'

'Kuloch...' knikt Halfra vergenoegd. 'Het meer Kuloch meen je?' Hij kijkt tevreden rond en neemt nog een forse slok.

'Hahahaha,' knerst op dat ogenblik een spotterig lachje door de zaal. Dat is Pum Pum. De kleine man begrijpt, dat Tsacha zijn doel dreigt te bereiken, en kan zich niet langer stilhouden. Openlijk waarschuwen durft hij Halfra niet, maar het slimme ventje vindt er wel wat op. 'Hahahahah! Hij dronken, geen verstand!' schettert hij met een woedende blik naar Tsacha. 'Hij niet weten, waar zwaard... hij alles fout...'

Tsacha's ogen vernauwen zich tot een spleet, maar Halfra strijkt fier zijn snor op en snuift laatdunkend.

'Welaan, jij kleine mus in de schaduw van de arend! Ik zou niet weten waar zich het zwaard Tyrr bevindt?' En terwijl de dwerg een wanhopig gesteun laat horen, gaat de Yarl onverstoorbaar verder. 'Ik ben de beste vriend van koning Eric, moet je niet vergeten! Maar ik wed, dat jij niet eens wist, dat het zwaard in het meer Kuloch ligt, drie uur gaans van hier in Upplönd... Wist je dat wel?'

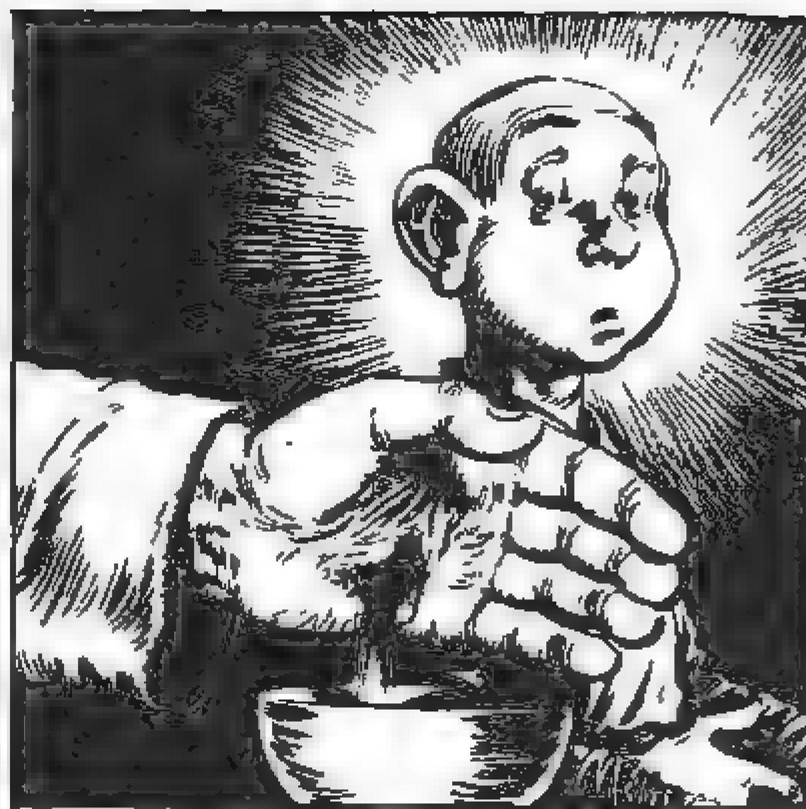
Tsacha lacht geluidloos en de arme dwerg laat een langgerekte zucht horen.

'Komaan, je drinkt niet,' babbelt Halfra opgewekt voort. 'Ik zal je nog eens inschenken.'

Onzeker wendt hij zich om naar de schenkkan en de blik van triomf, die Tsacha zijn dienaar toewerpt, ontgaat hem. Evenmin bemerkt hij het steelse gebaar, waarmee de oosterling naar het kleine, lederen buideltje onder zijn reiskleed tast. Inmiddels ijlt een eenzame ruiter in vliegende galop door de nacht...

Eric, wie het tempo van zijn krijgers te langzaam werd, is vooruit gesneld naar Tyrfing. Een martelende onzekerheid snoert zijn keel dicht. Want hij beseft, dat in deze wedloop tegen het noodlot alle kansen tegen hem zijn!

Met een zwierig, maar enigszins onzeker gebaar, schenkt Halfra opnieuw de bekers vol. Onbewust van de spanning, die in het vertrek heerst, babbelt hij door. Tsacha luistert met een onderdanige glimlach op het gezicht en bepaalt zich er toe af en toe minzaam te knikken. Maar wanneer Halfra zich bukt om een paar houtblokken op het vuur te leggen, tast zijn hand bliksemsnel in het leren buideltje en met een vlugge beweging laat hij een kleine hoeveelheid van een vreemd, groenachtig poeder in Halfra's beker glijden. De edelman heeft niets gemerkt, maar Pum Pums ogen dreigen bijna uit hun kassen te rollen van ontzetting. Maar al te goed heeft hij de betekenis van dit heimelijke gebaar begrepen! En wanneer Halfra neuriënd zijn beker oppakt, waagt de dappere kleine man een tweede poging om de toestand te redden...
'Ho, hé!' stamelt hij sidderend. 'Heer Halfra vergissen, andere beker nemen! Dit beker van heer Tsacha!'
Angstig gluurt hij over zijn schouder, ieder ogenblik verwachtend de oude krijger naar het dodelijke mes te zien grijpen. Zijn wanhoop wordt nog groter als Halfra verbaasd prevelt: 'Kom nu, kleine. Je vergist je, hoor! Ha, ha, ha! Ik wéét zeker dat dit mijn beker is!'
Heeft de dwerg nog een ogenblik de begoocheling gehad, dat zijn list zou slagen, en dat de gehate oosterling zijn eigen gif zou moeten opdrinken, dan wordt die hoop nu de bodem ingeslagen, nu Halfra zijn glas opheft en uitroept: 'Moge onze vriendschap van lange duur zijn, mijn waarde!'
Maar dan klinkt ineens de zacht spinnende stem van Tsacha: 'Onze kleine vriend heeft gelijk! De beker die ik in de hand heb is de jouwe!'
Halfra staart zijn gast schaapachtig aan en tuurt dan bedachtzaam in de beker. 'Deksels,' mompelt hij. 'Welk grof vergrijp tegen de gastvrijheid pleegde ik daar bijna. Tsss...'
En met een lodderig gebaar ruilt hij zijn beker met die van de oosterling. Star van ongeloof heeft de dwerg toegekeken. Het volgende ogenblik wordt het duivels plan van Tsacha's vreemde handelwijze hem echter duidelijk.
'De fout lag geheel bij mij,' spint Tsacha hoffelijk, 'maar laat ons nu drinken volgens het gebruik op de steppe: dit zal je hoge eer als gastheer redden, o rots van macht. Bij mijn nietswaardig volk heerst de gewoonte dat vrienden uit elkanders bekers drinken!'
En met een buiging reikt hij Halfra diens eigen beker weer terug. 'Ha, ha, ha, een edel gebruik!' snuift Halfra. 'Deksels! Op onze vriendschap dan!'
En terwijl Pum Pum van wanhoop geen geluid meer kan voortbrengen, zet de edelman de gifbeker aan de lippen.

Terwijl dit alles zich in de burchtzaal afspeelt, wordt de aankomst van de twee steppebewoners door de bewoners van Tyrfing druk besproken. 'Begrijp jij wat die vreemdelingen hier zoeken?' vraagt een jonge krijger aan zijn oudere makkers, terwijl zij zich door de gangen van de burcht naar de wacht begeven. De andere haalt de schouders op. 'Ik weet het niet, maar dat er wat broeit staat vast!'

Op het ogenblik dat zij de deur van de burchtzaal naderen, gaat deze open en de twee nomaden treden gehaast naar buiten. Na een snelle blik op de krijgers wendt Tsacha zich om en roept naar binnen: 'Terstond, o machtige, terstond! Het zal voor mij een eer zijn alle maatregelen te treffen, die je bevolen hebt! Maar haast je en volg ons vóór het te laat is!'

Dan sluit hij de deur. De beide krijgers wisselen een onrustige blik en willen doorlopen, als de stem van Tsacha hen tegenhoudt. 'Breng ons onverwijld naar je aanvoerder, man!' lispelt hij. 'Haast je, de tijd dringt...'

Alle onderdanigheid is thans uit zijn stem verdwenen en onthutst volgen de beide krijgers zijn bevel.

Even later staan zij tegenover de krijgeroverste en met een onbewogen gezicht vertelt Tsacha de man dat zich bij het meer Kuloch een bende onverlaten bevindt, die een samenzwering tegen het rijk in de zin hebben en een grote aanval voorbereiden. Wijselijk vermijdt de geslepen nomade iedere toespeling op het zwaard Tyrr, daar hierdoor het wantrouwen van de krijgers gewekt zou kunnen worden.

'Heer Halfra verzoekt jullie ons twee man mee te geven om de omgeving van het meer te verkennen,' besluit Tsacha onverstoorbaar. 'Maar deze opdracht is gevaarlijk! Slechts de dappersten der dapperen kunnen ons vergezellen.'

Zijn houding is zo overrompelend en zelfbewust, dat de aanvoerder geen ogenblik aan zijn woorden twijfelt. 'Ik zal zelf meegaan!' knikt hij kort.

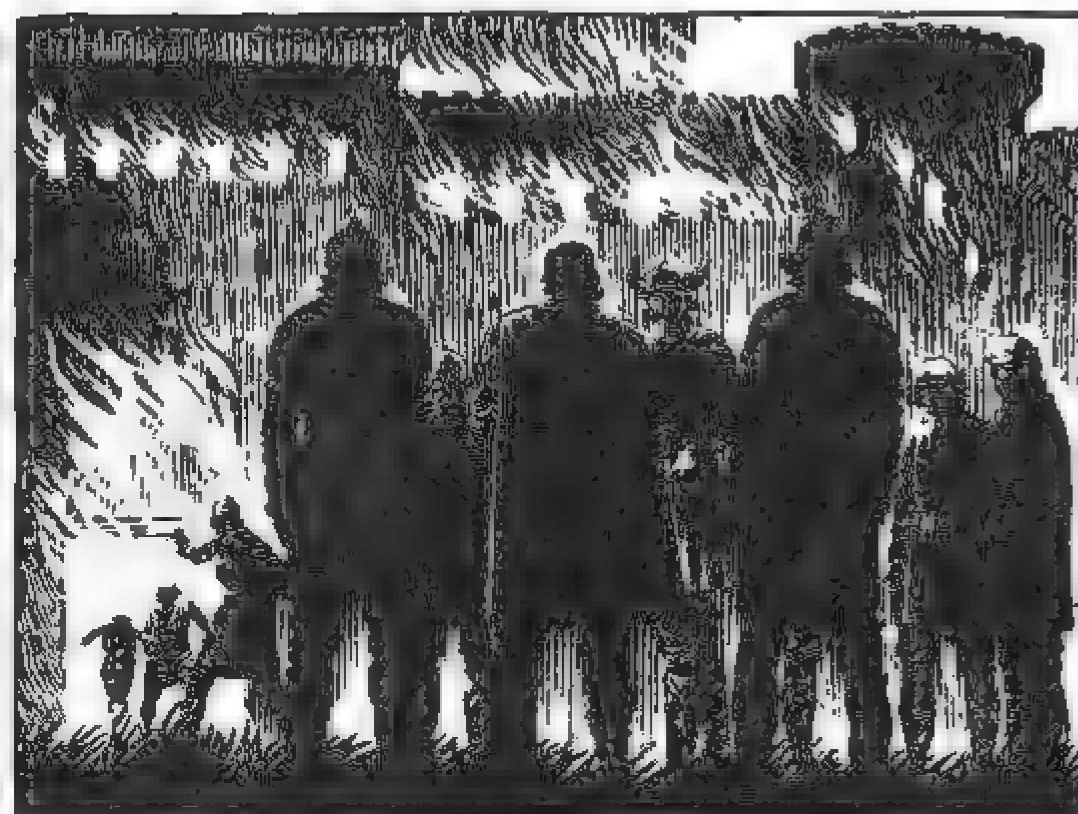
'Ach... dat is moedig!' prevelt Tsacha bewonderend. 'Zéér moedig! Jij bent waarlijk een geboren aanvoerder...'

De krijgsoverste kucht gevleid. 'En Yarl Halfra?'

'De machtige heer rust even uit voor de strijd.' Het gelaat van de nomade is ondoorgrondelijker dan ooit. 'Hij volgt spoedig met zijn krijgers.'

De aanvoerder wenkt een van zijn mannen en even later donderen vier ruiters over de valbrug, op weg naar het meer van Kuloch. En daarbinnen in de burchtzaal rukt een radeloze Pum Pum aan zijn knellende boeien. Het is alles zo snel in zijn werk gegaan; Halfra die na het ledigen van de noodlottige beker verdwaasd wegzakte in een diepe bewusteloosheid; de pijnlijke koorden waarmee de oude nomade hem vakkundig armen en benen vastsnoerde; de gordijnen, die Tsacha voor zijn vertrek in vlam zette. En klam van vrees staart de dwerg naar de begerige vuurtongen, die verder en verder vreten; omhoog langs de gordijnen en de zware houten stutbalken; de vuurtongen, die speels dartelen over de berenhuiden, die de vloer bedekken en langzaam het vertrek in een verstikkende rook hullen...

Inmiddels wordt de afstand tussen Tyrfing en de aanstormende Eric voortdurend kleiner. Plotseling bij het bestijgen van een heuvel, ziet hij in de verte een rode gloed tegen de hemel. De adem stokt hem in de keel. 'Tyrfing brandt!' mompelt hij ontzet. 'Ik ben te laat! De schurken hebben hun slag geslagen.'
In wilde galop jaagt hij verder. Hij durft nauwelijks te denken aan wat hij straks vinden zal, aan Pum Pum, aan Halfra...
'Te laat,' hamert het in zijn hoofd. Hij ziet de vlammen hoog oplaaien en zijn paard begint onrustig te snuiven. Verder jaagt hij, tot vlak bij het troepje beangstigde mannen, dat buiten de poort staat samengedrongen. Terwijl hij afstijgt, komen steeds meer mannen in de grootste verwarring over de valbrug naar buiten rennen. Toornig baant de Noorman zich een weg tussen hen door. 'Waar is Yarl Halfra?' dondert zijn stem. 'Waar is Pum Pum?'
Ontstelde gezichten kijken hem aan. Hulpeloos halen de mannen de schouders op. 'Dwazen!' bijt Eric hen toe. 'Ondernemen jullie dan niets om hen te redden? Hoe is die brand ontstaan?'
'We weten het niet, heer!' stamelt eindelijk een der krijgers. 'Kort nadat de twee vreemdelingen met onze aanvoerder en een onzer makkers vertrokken waren, sloegen plotseling de vlammen uit de linker vleugel.' 'Hoe láát zijn zij vertrokken?' valt Eric hem gejaagd in de rede en angstig antwoordt de man: 'Uren geleden al, tenminste vier of vijf uren.'
Op de stenige oever van het meer Kuloch keert Tsacha met een laatdunkende blik de twee levenloze gestalten aan zijn voeten de rug toe. Zijn ogen glijden over het zwijgende landschap. Bleek maanlicht spiegelt zilverig in het stille rimpelloze water. In de verte kleurt een rossig licht de oostelijke hemel. De nomade lacht geluidloos. 'Vuur reinigt alles, nietwaar?' spint hij vergenoegd. 'Zelfs het onzindelijke hol van de ijdele, Noorse koning. Ach, ik vrees dat hij nimmer zal ontwaken... Evenmin als deze twee,' voegt hij er schamper aan toe. 'Maar ze hebben ons prachtig de weg gewezen.'
Hij bukt zich en ontneemt de dode krijger boog en pijlkoker. Keurend weegt hij het wapen in de hand, hangt het over zijn schouder en wipt lenig in het zadel. 'Wij hebben nu geen ogenblik meer te verliezen,' wendt hij zich tot zijn metgezel. 'Volgens die dwaas (met een achteloos gebaar naar het lichaam van de ongelukkige aanvoerder) bevindt zich het eerbiedige zwaard onder gindse rotsen in het water. Wij zullen proberen die plek langs de oever te bereiken. Volg mij! Over weinige ogenblikken zal het zwaard Tyrr in ons bezit zijn...'

Een ijle strook maanlicht valt over het smalle strand onder de hoge rots. 'Hier moet het nobele zwaard zich bevinden,' prevelt Tsacha. 'Het zal niet moeilijk zijn het te vinden, want het werd in een kar van de rotsen gegooid. Ga nu en breng het boven!'

Aarzelend doet de oude krijger enkele passen vooruit in het ijskoude water en blijft dan opeens staan. 'Ik kan niet verder,' prevelt hij. 'Er is geen bodem meer.' Er komt een trek van ongeduld op Tsacha's gelaat.

'Dwaas!' sist hij. 'Duik dan. Snel! De Noorse honden zullen spoedig ons spoor volgen!'

Inmiddels heeft Eric de krijgers, die om hem heen stonden, terzijde gestoten, en zonder een woord te zeggen, stormt hij de valbrug over, naar de burcht, waaruit aan alle kanten de vlammen opslaan. Op het binnenplein heerst een geweldige verwarring. Het vuur is al overgeslagen naar enkele bijgebouwen. Honden rennen jankend langs hem heen. Knechten en krijgsvolk loopt radeloos rond en uit de stallen klinkt het angstige gehinnik van paarden. 'Open de staldeuren! Maak de paarden los!' dondert Eric in het voorbijrennen de mannen toe. Te midden van vallend puin en omlaagstortende balken rent hij in een verstikkende rook de burcht binnen.

Vurig lekken de vlammen hem tegemoet, vonken dwarrelen om hem heen en de onderkant van zijn mantel vat vlam. Hij werpt de mantel af en rent verder, ondanks de dichte rookwolken die hem van alle kanten omgeven.

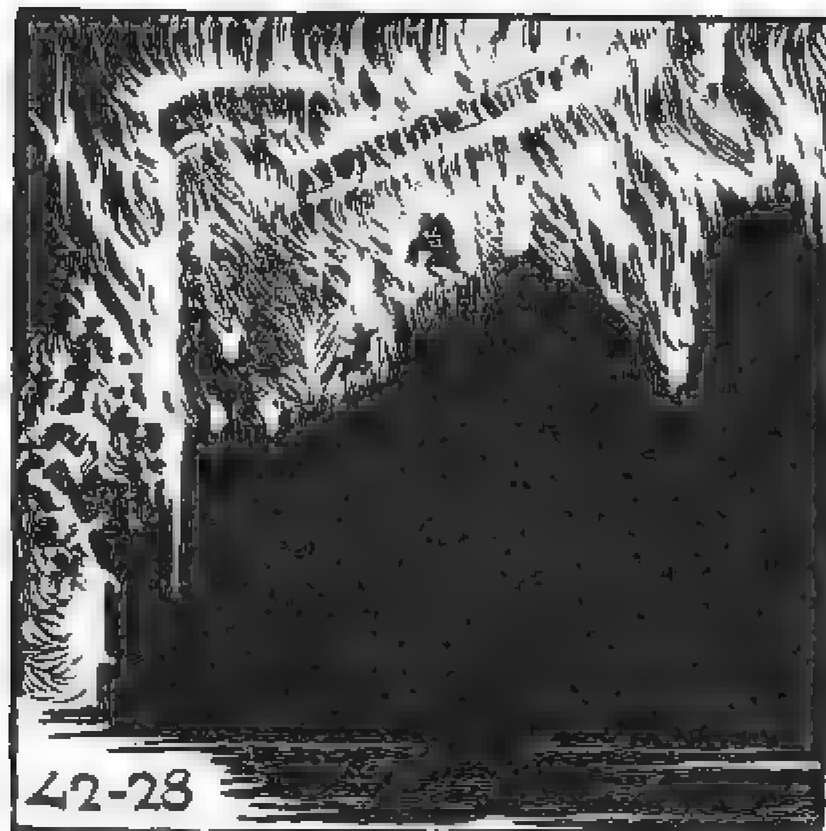
Zonder aarzelen stormt hij de burchtzaal binnen. Een ogenblik dreigt de schrik hem te verlammen, als hij de schijnbaar levenloze gestalte van Halfra ziet liggen. Maar dan bemerkt hij ook Pum Pum, die nog steeds wanhopige pogingen doet om zich van zijn banden te bevrijden...

Snel knielt de Noorman bij hem neer, en met enkele halen van zijn dolk snijdt hij de touwen van de kleine man door, dan de doek van zijn mond en meteen brabbelt de trouwe dwerg: 'Koning Eric toch gekomen zijn! Domme Halfra redden! Hij drinken van poeder! Niet lopen kunnen! Vreemdelingen weg! Alles branden! Vluchten. Wég! Wég!'

Eric heeft de bewusteloze Halfra al opgetild en schreeuwt de dwerg toe: 'Vlug! Volg mij! We moeten hier weg, voor de boel instort!'

Op 't zelfde moment tuimelen enkele zware stutbalken in een laaiende vuurgloed omlaag. Het geknetter van brandend hout vermengt zich met het loeien van de vuurzee.

Radeloos kijkt Eric rond. Ieder ogenblik kan de zoldering naar beneden komen.

Steeds dichter kruipen de vlammen om hen heen en de verstikkende rook doet hen naar adem snakken. Zwaar hangt het slappe lichaam van Halfra in Erics armen. 'Weggaan!' schettert Pum Pum achter hem. 'Vuur veel heet! Burcht inzakken!'

Plotseling valt het oog van de Noorman op het hoge venster. Snel duwt hij de dwerg voor zich uit. 'Vlug, Pum Pum!' schreeuwt hij boven het loeien van de vlammen uit. 'Dat is onze enige kans!'

Dwars door het vuur heen rennen zij naar de vensterbank, maar de dwerg deinst verschrikt terug als hij in de diepte kijkt.

'Veel hoog! Mij doodvallen!' jammert hij. Achter hen begint het vervaarlijk te kraken...

'Spring!' dondert Eric de kleine man toe, terwijl hij hem een duw geeft. Met een schreeuw van angst stort de dwerg omlaag. Eric is al op de rand geklommen. Diep onder hem glanst het water van de slotgracht. Dan waagt hij de sprong... met de bewusteloze Halfra in de armen. Net op tijd, want op hetzelfde ogenblik stort met een donderend geraas de zuidelijke toren in. Hoog spat het water op en overal om hem heen vallen brokken steen en stukken brandend hout sissend in het water van de slotgracht.

Al hun krachten inspannend slepen Eric en de dwerg de bewusteloze Halfra naar de kant. 'Boos vreemdeling naar meer van Kuloch zijn,' kwettert Pum Pum. 'Heer Halfra hem zeggen van zwaard!'

Terwijl enkele krijgsknechten zich over hun bewusteloze Yarl ontfermen, snelt Eric op de groep toe, die de angstige paarden in veiligheid gebracht hebben.

'Zadel de paarden! Zoveel mogelijk mannen volgen mij!' beveelt hij kort. 'Wanneer heer Halfra bijkomt, zeg hem dan dat we naar het meer van Kuloch zijn!'

Aan de oever van het meer staat Tsacha inmiddels radeloos van ongeduld. Hij heeft zijn dienaar een touw om het middel gebonden, waarvan hij het einde in de hand houdt. De oude krijger staat tot aan het middel in het ijskoude water. Hulpeloos kijkt hij achterom en er is angst in zijn ogen.

'Verder, jakhals!' snauwt Tsacha. 'Anders zal ik je op andere wijze tot spoed moeten drijven. Moet onze zending dan hier nog mislukken? Bedenk dat wij nog steeds binnen het bereik van de Noorse honden zijn. Duik! Het zwaard van Tyrr ligt voor het grijpen!'

Klappertandend komt het hoofd van de oude krijger voor de zoveelste keer boven het water uit.
'Wel?' vraagt Tsacha gespannen. 'Heb je geluk gehad?'
De man in het water kan nauwelijks spreken, zozeer heeft de koude hem bevangen. 'Ik heb de kar gevonden,' stamelt hij.
'En het zwaard?' valt Tsacha hem in de rede. 'Heb je het zwaard?' 'Nog niet, heer, mijn adem is niet onbeperkt als de steppenwind. Ik kan niet langer dan enkele minuten onder blijven!'
Tsacha sist minachtend.
'O, jij zoon van onmacht, jammer niet gelijk een jakhals, maar duik opnieuw! Ditmaal moet je het vinden!'
En nijdig geeft de oosterling een ruk aan het touw, zodat de ander het evenwicht verliest en proestend onder de oppervlakte verdwijnt. Luchtbellen borrelen op. De oude krijger voelt zich wegzinken. Het ijskoude water dringt hem in neus en oren. Wild slaat hij met armen en benen om zich heen. Daar voelt hij de kar. Maar zijn handen glijden af op het glibberige wier, dat zich op het hout heeft vastgezet. Eindelijk heeft hij iets te pakken. Het beweegt zachtjes en een ogenblik dreigt de schrik hem te bevangen. Maar dan beseft hij dat het een wiel moet zijn, dat onder de druk van zijn handen is gaan draaien. Hij voelt de lange slierten van waterplanten tegen zich aanzwaaien.
Zoekend tast hij verder. De wagen moet ondersteboven in het water terecht gekomen zijn. Een van de kanten is geheel versplinterd. Met inspanning van zijn laatste krachten begint hij als een wanhopige aan de losse planken te rukken.
Terwijl de oude krijger op de bodem van het meer van Kuloch naar het zwaard van Tyrr zoekt, heeft een troep ruiters in allerijl het brandende Tyrfing verlaten. Aan het hoofd rijdt Eric.
Voortdurend zet hij de ruiters die allen gewapend zijn met bogen en speren, tot grotere spoed aan. Maar voortdurend ook kwelt hem de vraag of in deze adembeklemmende jacht Tsacha hem niet wéér te vlug af zal zijn!

Zacht klotst het donkere water van het meer Kuloch tegen de oever. Zo smal is het strand, dat het soms Tsacha's voeten omspoelt.
Gespannen staart de oosterling naar de plek waar af en toe luchtbellen naar de oppervlakte borrelen. Er ligt een verbeten trek om zijn mond. Af en toe werpt hij een snelle blik in het rond en luistert argwanend naar de roep van een verre vogel.
De nomade bijt zich op de lippen en geeft een ongeduldige ruk aan het touw. 'Sneller! O kind van traagheid,' sist Tsacha voor zich heen. 'De tijd die jij daar verspeelt, komt de Noorse honden ten goede; zij zullen ons spoor volgen en...'
Op hetzelfde ogenblik komt het water in beroering en even later duikt het hoofd van de oude krijger proestend en hijgend op. Rillend en grauw van de koude wankelt de oude nomade naar het kiezelstrand, terwijl het ijskoude water hem in straaltjes uit zijn kleren druipt. Maar Tsacha heeft geen oog voor de meelijwekkende toestand van zijn metgezel. Hij ziet slechts het pak, dat de man in de armen torst... 'Ik heb het zwaard,' mompelt de oude. 'Bor Khan zal tevreden over ons zijn.' Hij wil de andere het zware bundel aanreiken, maar wanneer hij de vreemde, onheilspellende gloed in Tsacha's ogen ziet, aarzelt hij.

Lenig als een kat springt Tsacha op de ander toe en grist hem het zwaard uit de handen. Ontzetting grijpt de oude krijger aan, als hij de moordlust in Tsacha's ogen leest. Hij wijkt achteruit en tast naar zijn mes, maar reeds schiet het zwaard naar voren en terwijl een vlammende pijn zijn schouder verlamt, slaat de oude met een doffe kreet achterover in het water.
'Dwaas,' prevelt Tsacha. 'Niet Bor Khan, maar IK zal met dit zwaard de wereld beheersen!' Even stokt zijn adem, wanneer een onwezenlijke, klagerige zangtoon zijn oor treft. Het geluid herhaalt zich echter niet en schouderophalend spoedt hij zich naar zijn kleine paardje. 'Wéér blijf ik de Noorse hond een slag voor,' grijnst hij, terwijl hij zich lenig in het zadel slingert. Nauwelijks heeft zijn ros zich in beweging gezet, als het geluid van snel naderende ruiters tot hem doordringt.
Een seconde later schalt een krachtige stem door de nacht: 'Daar is hij, mannen! Hij zit ingesloten tussen de rotsen en het water. Hij kan ons niet ontkomen!'

'Verspreiden! Laat je bogen spreken!' schreeuwt de Noorman. Een ogenblik schijnt Tsacha te aarzelen, dan ziet Eric hoe de nomade het tweede paardje, dat hij aan de teugel meevoerde, loslaat en terwijl het dier angstig hinnikend in het duister verdwijnt, grijpt hij met een bliksemsnel gebaar zijn boog. Ondanks de spanning van het ogenblik, bewondert de Noorman de weergaloze behendigheid waarmee de ander zijn paardje met de knieën achteruit drijft en gelijktijdig een pijl oplegt. Ook de Noorman legt snel een pijl op de pees, maar voor hij het wapen nog omhoog heeft kunnen brengen, flitst Tsacha's pijl al op hem toe.

Met een snelle wending poogt Eric het dodelijk schot te ontwijken... te laat. Een doffe klap tegen zijn schouder en een hevige trillende pijn. Met een schreeuw van ontzetting zien de krijgers hun koning als een blok neerstorten. Onmiddellijk neemt de aanvoerder het bevel over.

'Doodt de schurk!' buldert hij, wit van woede. 'Valt aan, mannen!' Snel springt hij uit het zadel om zijn koning in veiligheid te brengen. Dan vindt een tweede pijl van de nomade zijn doel en dodelijk getroffen zakt ook de aanvoerder ineen. Als nauwelijks twee seconden later een derde krijger met een schorre kreet uit het zadel tuimelt, verliezen de Noormannen hun zelfbeheersing. In wilde verwarring stuiven zij uiteen en zoeken dekking onder de rotsen... Een koude grijns glijdt over Tsacha's gelaat als hij hun paniek ziet. 'Bah!' mompelt hij. 'Een enkele wolf hoeft slechts zijn tanden te tonen en de jakhalzen kruipen jankend in hun holen.'

Hij werpt een onderzoekende blik in het rond. Koel berekent hij zijn kansen. Vrees koestert hij niet, maar hij beseft terdege, dat zijn toestand hier op de duur onhoudbaar zal worden. Zijn voorraad pijlen is niet onuitputtelijk. Er blijft hem slechts één kans over; dwars door het water naar de overkant van het meer.

'Maar eerst zal ik deze jakhalzen nog wat te doen geven!' prevelt hij grijzend. Bedaard neemt hij zijn muts af en legt het hoofddeksel op een uitstekend stuk steen. Dan schiet hij in rappe opeenvolging enkele pijlen af in de richting van zijn belagers. Terwijl Erics krijgers al hun aandacht besteden aan de muts die daar als een uitdaging boven de rots uitsteekt en een regen van pijlen op het hoofddeksel neerdaalt, glijdt Tsacha met zijn paard als een donkere schim door het water naar de overkant.

Wanneer het doodstil blijft in de schuilplaats van de nomade, achter de rots, en Tsacha's hoofddeksel zelfs niet de minste beweging vertoont, krijgen Erics mannen argwaan. Voorzichtig waagt een van hen het, over de rotsblok, waarachter hij dekking heeft gezocht, heen te gluren. De pijl die hij verwacht heeft, komt niet. Alles blijft stil. Hierdoor aangemoedigd springt hij driest naar een volgende rots, terwijl zijn kameraden opnieuw hun pijlen in de richting van Tsacha's schuilplaats laten suizen. Nog steeds geeft de vluchteling geen teken van leven.
'Wij moeten hem geraakt hebben,' mompelt een van hen hoopvol. Dan zien zij hun kameraad, die op verkenning is uitgegaan stilstaan en over het meer wijzen. En in het bleke licht van de maan kunnen nu allen duidelijk de donkere schim van een ruiter onderscheiden, die haastig op de tegenoverliggende oever het water verlaat. 'Een krijgslist,' brult er een. 'Hij is ontkomen!'
Ook Eric hoort deze kreten. Hij is bijgekomen uit zijn korte verdoving en gunt de krijger die zijn wond gereinigd heeft nauwelijks tijd een verband te leggen. 'Om het meer heen!' beveelt hij, snel overeind komend, 'Zorg dat die man ons niet ontkomt.'
De Noorman staat op het punt zijn mannen, die op het eerste bevel in het zadel gesprongen zijn te volgen, als plotseling een zwak steunen zijn oor treft. Wanneer hij zich omwendt, ziet hij, dat de oude nomade, die hij voor dood gehouden heeft, zich beweegt en krampachtig poogt hoger op het strand te komen.
Ook de krijger naast hem heeft het gezien. Bliksemsnel gaat zijn boog in de hoogte, maar in een plotselinge opwelling duwt Eric de ander opzij.
'Wacht!' beveelt de Noorman en gevolgd door de oude krijger treedt hij behoedzaam op de nomade toe.

Met schokkende bewegingen tracht de oude nomade zich op te richten, wat hem na een eindeloze inspanning lukt. Dan slaat hij langzaam de ogen op en kijkt Eric zwijgend aan. Het brede, gelige gelaat is zonder uitdrukking. Onbewogen, zonder een spier te vertrekken, ondergaat de steppekrijger zijn pijnen, en niets verraadt wat er in hem omgaat.

'Dit is dus je straf!' zegt Eric grimmig. 'Je straf voor het vermoorden van mensen, die je nog nooit iets misdaan hebben. Nu zul je zelf sterven en misschien is dat beter zo, want als wij je levend in handen gekregen hadden, zou je hangen als een laaghartige moordenaar.'

Nauwelijks merkbaar schudt de gewonde het hoofd, en terwijl zijn blikken strak op Eric gevestigd blijven, gebaart hij naar zijn reiskleed.

Als een fluistering komt eindelijk over zijn lippen: 'Ik zal niet sterven. De kruiden van de steppe zullen mij genezen!' Fronsend ziet Eric hem aan. 'Dat zal je dan niet veel helpen,' antwoordt hij kort. 'In geen geval zul je je gerechte straf, de dood, ontkomen, evenmin als je vriend Tsacha.'

Voor het eerst ziet Eric de man glimlachen, al is het dan een onplezierig lachje. En ondanks de afschuw die hij voor deze oosterling voelt, kan Eric een gevoel van bewondering voor de moed en de onbewogen gelatenheid waarmee hij zijn pijn draagt, nauwelijks bedwingen.

'Je zult Tsacha niet krijgen,' fluistert de nomade. 'Zijn sluwheid is groter dan de macht van de Noorse Khan. Ik ken hem! En evenmin zul je mij doden!'

'Daarin vergis je je toch,' zegt Eric korzelig.

De gewonde schudt het hoofd. 'WIE zal je geleiden naar het land van Bor Khan?' prevelt hij onbewogen. 'Je wilt toch naar het land van Bor Khan, nietwaar?' Zijn stem daalt tot een nauwelijks hoorbaar gefluister. 'Wie anders dan ik? Wij zijn nu bondgenoten, jij en ik...'

Met een uitdagende flikkering in zijn ogen kijkt hij de Noorman aan.

Om Tsacha's mondhoeken speelt een spotlachje. In de beschermende duisternis van de bossen is het hem niet moeilijk gevallen, zijn achtervolgers af te schudden. Hij is door en door nat van zijn vlucht door het water, maar gewoon aan de ijskoude winden die over de steppen gieren, schenkt hij er amper aandacht aan. Rusteloos rijdt hij voort, naar het noordoosten. Steeds zoekt hij het mos en ontwijkt de uitstekende takken van het struikgewas om geen onnodig geluid te maken. Zo heeft hij enkele uren gereden, als hij plotseling met een ruk zijn paard inhoudt en onbeweeglijk blijft luisteren.

Rechts van hem heeft hij een zacht fluiten gehoord. Daar klinkt het opnieuw en ditmaal links. Een zachte geheimzinnige fluittoon. Onbeweeglijk staat hij stil; een donkere schim, opgeslokt in de duisternis van het woud. Slechts het suizen van de wind is hoorbaar, en juist wanneer hij denkt dat het de roep van een nachtvogel geweest moet zijn, hoort hij in het struikgewas voor hem het kraken van takken en een zacht onderdrukt kuchje.

Behoedzaam laat Tsacha zich uit het zadel glijden.

Het pad van Tyrfing naar het noorden ligt verlaten in het schijnsel van de maan, wanneer een eenzame ruiter tussen de stammen opduikt. Door zijn weg dwars door de wouden te nemen, heeft Eric de afstand aanmerkelijk kunnen bekorten, maar nog gunt hij zijn paard geen rust...

De pijn aan zijn schouder voelt hij nauwelijks. Slechts één zaak houdt hem bezig! Tsacha's terugtocht afsnijden. Hij heeft de oude krijger met de gewonde nomade naar Wograms burcht gezonden en nòg klinken hem de spottende woorden van de steppekrijger in de oren: 'Wij zijn nu bondgenoten, jij en ik...'

Plotseling heft de Noorman luisterend het hoofd. Bijna op hetzelfde ogenblik ziet hij een donkere schaduw door het dorre hout glijden... in de richting van de heirbaan. Even speelt het licht van de maan over een helm. Met een ruk houdt Eric zijn paard in. 'Halt!' klinkt zijn stem bevelend. Zijn hand gaat naar het gevest van zijn zwaard, als plotseling een andere stem weerklinkt: 'Het is de koning, Knud!' Tegelijk treden drie mannen uit het kreupelhout en Knud zegt geschrokken: 'Dank het maanlicht, koning. Bijna hadden wij onze pijlen op je af geschoten!'

En Eric zegt met een flauwe glimlach: 'En dan was 't raak geweest, Knud! Maar snel nu. Stijg op en volg mij. De schurk heeft zijn doel bereikt!' Knud verbleekt bij deze onheilstijding.

'Ik vermoed dat hij zal pogen door het gebergte te ontkomen!' vervolgt Eric. 'Wij moeten hem voor zijn!'

Doodstil tuurt Tsacha in de richting waaruit het kuchen klonk. Hij kent het bevel van Eric aan Knuds krijgers niet, om hem de weg te versperren, maar hij begrijpt dat dit onmogelijk zijn achtervolgers kunnen zijn. Met katachtige bewegingen sluipt hij een paar passen vooruit, in de ene hand zijn boog, in de andere hand het zwaard van Tyrr. Weer hoort hij het zachte kuchen en dan mompelt een brommerige stem: 'Verwenste kou! Het zou me niets verwonderen als het vannacht stevig gaat vriezen. Begrijp je eigenlijk waarop we nog wachten? Ik zit liever binnen bij een warm vuur, want als je het mij vraagt, komen die schurken toch niet meer opdagen...'

Tsacha weet genoeg. Even staart hij peinzend voor zich uit. Hoe eenvoudig zou het zijn om onhoorbaar langs deze wachtposten heen te glippen... té eenvoudig... Een vreemd lachje glijdt over zijn gezicht en zijn ogen beginnen boosaardig te schitteren. 'Ik zal de Noorse Khan een afscheidsgeschenk geven, één dat hem lang zal heugen.'

Onhoorbaar glijdt hij terug in de schaduw van het kreupelhout. Peinzend staart de Noormannenkrijger zijn makker na, die na een kort praatje op zijn post terugkeert.

Hij kijkt verveeld om zich heen en huivert, ondanks zijn warme berenvacht. Achter hem rijst een stille schaduw omhoog en spant zijn boog...

De andere krijger zit half te dommelen, als hij eensklaps een vreemd gerucht meent te horen. Gelijktijdig breekt er iets door de takken. Zacht roept hij de naam van zijn makker. Alles blijft stil en met plotselinge argwaan springt hij op en snelt naderbij. Een kreet ontsnapt zijn lippen, als hij de man, waarmee hij enkele minuten geleden nog stond te praten, roerloos voorover ziet liggen met een pijl tussen de schouderbladen.
Nog juist vangt hij een glimp op van de donkere schaduw, die snel in het kreupelhout verdwijnt en rauw schalt zijn alarmkreet door de nacht.
'Te wapen! Hierheen!' Een wilde woede over deze laffe moord doet hem alle voorzichtigheid vergeten. Geen seconde denkt hij meer aan 's konings bevel, alleen pijl en boog te gebruiken. Hij rukt het zwaard uit de schede en stormt op de moordenaar van zijn makker in. Tsacha ontloopt de strijd niet. Hij heeft de boog weggeworpen en zijn handen omklemmen het gevest van het zwaard Tyrr. Nu zal hij weten of de verhalen over het vreselijke zwaard waarheid bevatten.
Voor de steppekrijger, slechts gewoon aan pijl en boog en het verraderlijke werpmes, is het een onhandelbaar wapen. De aanstormende krijgers zien onmiddellijk dat hier iemand staat, die niet gewend is met een zwaard om te gaan. Zij menen een gemakkelijke prooi te hebben. Maar de eerste, die op Tsacha toespringt valt met een schrille kreet onder de geweldige houw. Van een tweede wordt het zwaard versplinterd. Als een vurige bliksemschicht flitst het vreselijke zwaard heen en weer, vernietigend wat in zijn weg komt, dodend, waar het treft. Is het de glans van het maanlicht in het koude, brede lemmet of ligt er werkelijk een rode gloed over het zwaard, een verzengend licht, dat alles verteert wat het aanraakt.
De krijgers dreigen bevangen te worden door een bijgelovige vrees en ook Tsacha verliest voor de eerste maal zijn onbewogenheid.
Het zwaard rust in zijn handen, maar niet hij ranselt met dodelijke zekerheid op zijn tegenstanders los. Er is een vreemde, onheilspellende kracht in zijn handen... een sinistere macht, die hem meesleurt en hem de dienaar dreigt te maken van het zwaard. Maar wanneer hij zijn blikken laat gaan over het tafreel dat door het genadeloze geweld van dit zwaard is geschapen, maakt zijn verwarring plaats voor het wreedaardige besef van macht dat in hem omhoog kruipt. Hij is onoverwinnelijk geworden, hij Tsacha, de machtige...
Eric de Noorman, die aan het hoofd van de haastig door Knud verzamelde krijgers naderstormt, hoort het rumoer van deze strijd.
Maar al te goed begrijpt hij de betekenis van deze geluiden en een kille vrees doet zijn adem stokken. 'Bogen klaar!' buldert hij. 'Ledig je pijlkokers op de schurk, zodra je hem ziet! Slechts dat is opgewassen tegen het zwaard Tyrr!'

Met beide handen het zwaard vasthoudend, maait Tsacha wild om zich heen, als eensklaps het geluid van naderend hoefgetrappel tot hem doordringt. Een ogenblik later doemen donkere ruiterschimmen tussen de bomen op en de nomade sist woedend, als de stem van de Noorman luid door het woud schalt: 'Bogen gereed... SCHIET!' Tsacha wacht de verdere ontwikkeling der dingen niet af. Hij beseft al te goed, dat tegen de pijl van een verre tegenstander zelfs het zwaard Tyrr hem niet beschermen kan... Terwijl de eerste pijlen reeds naast hem beginnen te vallen, keert hij zich om en duikt weg in het duister. Onmiddellijk zetten de Noren de achtervolging in. Laag bukkend rent de nomade zig-zag door het kreupelhout. Hij heeft reeds lang een plan gereed en welbewust lokt hij zijn achtervolgers weg van de plaats, waar hij zijn paardje verborgen heeft... Als zij dát zouden vinden is zijn lot bezegeld. Dan, wanneer een nieuwe zwerm pijlen om hem heen zoeft, laat hij zich met zwaard en al voorover vallen.

Een ogenblik ligt hij roerloos te luisteren naar het triomfantelijke geschreeuw van Erics mannen: 'Wij hebben hem! Hierheen mannen! Hij moet daar ergens gevallen zijn...'

Een duivelse grijns speelt om Tsacha's lippen. 'Zoekt, o honden van honden...' sist hij. 'Zoekt goed en... lang...'

En lenig als een slang kronkelt hij weg tussen de dorre takken... 'Hier moet het ergens geweest zijn, koning!' hijgt Knud. 'Ik zag hem duidelijk vallen.' 'Weet je zeker, dat hij getroffen is?' vraagt Eric, die met stijgende argwaan om zich heen kijkt. 'Ik vrees, dat we het slachtoffer geworden zijn van een krijgslist. De nomade is...' Een woedend geschreeuw onderbreekt zijn woorden en als hij met Knud op zijn hielen, terugsnelt, ziet de Noorman zijn vrees bewaarheid... Nog juist vangt hij een glimp op van een ruiter, die – diep over de hals van zijn paard gebogen – in razende galop tussen de donkere stammen verdwijnt.

Het doffe gedreun van paardehoeven sterft snel weg en het laatste wat Eric van de nomade hoort is een spottend hoongelach...

Zwijgend en somber keert de Noorman aan het hoofd van de hem overgebleven mannen terug naar Tyrfing. Hij en zijn krijgers verslagen door één man, door één zwaard. En toch, het vreselijke gevecht in het bos is slechts een voorproefje geweest van de verschrikkingen, die nog te wachten staan, zolang Tsacha over het zwaard Tyrr beschikt...

Tyrfing biedt een troosteloze aanblik. Van de eens zo trotse burcht is niet veel meer over dan het puin van rokende balken en geblakerde stenen.

De bewoners staan zwijgend bijeen en kijken steels naar de Noorman, wiens somber gelaat hen meer zegt dan woorden.

Halfra is pas ontwaakt uit zijn verdoving en treedt Eric zwaaiend op zijn benen tegemoet.

'Vergeef mij, koning,' stamelt hij. 'Ik kende deze lieden niet. Voorwaar, had ik slechts...'

Maar Eric heft de hand en ondanks de zware zorg die hem drukt en de pijn die zijn schouderwond veroorzaakt, vindt hij woorden om Halfra te troosten over het verlies van zijn burcht. Daar Tyrfing geheel verwoest is, sluiten Halfra en de zijnen zich bij Erics troepje aan en in diep stilzwijgen wordt de terugtocht naar Wograms burcht aanvaard.

Nu reeds staat het voor de Noorman vast, dat er voor hem slechts één weg is die hij kan gaan. Een zware weg, en wellicht voerende naar de dood! De weg die Tsacha volgt. De rekenschap, die Tsacha hem verschuldigd is, voor het vermoorden van Alström en Erics krijgers is bijzaak. Er staan andere, grotere dingen op het spel. Het leven van ontelbare onschuldige mensen wordt bedreigd door de oosterling, die niets en niemand ontzien zal, om met hulp van het verschrikkelijke zwaard zijn machtsdromen te verwezenlijken.

Hij moet zo spoedig mogelijk een achtervolging inzetten. Maar slechts één man kan hem leiden naar de legervuren van Bor Khan: de oude nomade. En die is wellicht al bezweken aan zijn verwondingen. Zodra zij op Wograms burcht aangekomen zijn, snelt Eric naar boven. Winonah komt hem tegemoet, gevolgd door de heelmeester. 'O Eric, je bent gewond,' stamelt zij verschrikt. Hij glimlacht geruststellend. 'Het is niets. Zeg mij, hoe is het met de gevangene?'

'Hij... hij is er slecht aan toe,' mompelt zij ontwijkend. Eric werpt een snelle blik op de geneesheer en deze haalt met een hulpeloos gebaar de schouders op. 'Ik kan niets meer doen,' zegt hij... 'niets meer...'

Snel volgt Eric met Winonah de geneesheer naar de ziekenkamer. De oude nomade ligt onbeweeglijk in bed. Zijn gelaatskleur is wasbleek. Hij heeft de ogen open, maar zij staren nietsziend in de verte en zijn ademhaling is nauwelijks merkbaar.
'Je ziet het, heer,' mompelt de heelmeester met een machteloos gebaar. Eric knikt grimmig. 'De enige man, die ons de weg had kunnen wijzen naar het kamp van Bor Khan,' prevelt hij. 'Als hij sterft is alles verloren. Doe wat je kunt, spaar geen moeite. En indien hij bijkomt, waarschuw mij dan. Misschien kan hij ons waardevolle inlichtingen verschaffen.'
Met een korte groet verwijderen Eric en Winonah zich. In allerijl roept de Noorman zijn voornaamste raadgevers bijeen en stelt hen in korte woorden van de gebeurtenissen op de hoogte.
Enkele ogenblikken heerst er een drukkende stilte. Dan zegt Svitjold aarzelend: 'Je meent, dat je nu nog een achtervolging kan inzetten? De winter staat voor de deur... en...'
'Het enige wat mij weerhoudt, onmiddellijk te vertrekken, is de nomade,' antwoordt Eric kort. 'De man is stervende, maar misschien kan hij ons nog aanwijzingen geven over de plaats waar Bor Khan zich bevindt. Zodra ik maar iets weet, ga ik! Bedenk wel, Svitjold, de dreiging van het zwaard is vreselijker dan welk jaargetijde ook!'
In gedrukte stemming gaat men uiteen. De meesten begeven zich ter ruste, daar de afgelopen nacht hen weinig tijd overliet tot slapen.
Nadat Eric zijn eigen verwonding, een ongevaarlijke vleeswonde, heeft laten verzorgen, begeeft ook hij zich naar zijn slaapvertrek. Hij schuift het gordijn terzijde en staart naar buiten, waar in het eerste licht van de nieuwe dag de sneeuwvlokken zachtjes omlaag dwarrelen. Hij merkt niet, hoe de deur van zijn vertrek geopend wordt en een stille vrouwenfiguur naar binnen treedt. Vol liefde kijkt Winonah naar zijn grauwe vermoeide gelaat, waarin zorgen thans diepe groeven getrokken hebben. Met moeite dringt zij haar tranen terug. 'Welterusten, Eric,' zegt ze zachtjes.
Maar de Noorman hoort haar niet. Roerloos, met brandende ogen, staart hij naar buiten in het vale licht van de morgen en in gedachten ziet hij het beeld voor zich van een man, die thans ergens verweg, triomfantelijk voortjaagt met het vreselijke, onoverwinnelijke zwaard TYRR...

In wilde vlagen giert de sneeuwjacht over de vlakte en omhult de eenzame ruiter in een wit waas. Een ijzige wind snijdt hem in het gelaat en vlokken hechten zich vast in zijn haren en kleding. Nu betreurt Tsacha het, dat hij zijn warme wolvenpels heeft moeten achterlaten om Pum Pum in zijn zadeltas te kunnen vervoeren.
'Maar het zwaard héb ik,' prevelt hij huiverend, terwijl hij het wapen dichter tegen zich aan klemt. 'Ik moet er een schede voor maken.'
De nomade schudt de sneeuw van zijn kleren en spoort zijn paardje aan tot grotere spoed. 'Sneller, sneller, of de sneeuwgeesten zullen ons de koude dood doen sterven.'
Ook om de torens en muren van Wograms burcht jaagt de sneeuw in dichte vlokken. En daarbinnen bespreken Eric, Winonah, Halfra en Svitjold de voorgenomen reis naar het land van Bor Khan, terwijl Pum Pum bedenkelijk toeluistert.
'Jij hoopt dat de steppekrijger bij zal komen,' zegt Svitjold bedachtzaam. 'Maar indien dit niet het geval mocht zijn, wat dan?'
'Ook dan vertrekken wij,' antwoordt Eric na een korte aarzeling. 'Het zal oneindig veel moeilijker worden en de kans is niet uitgesloten, dat wij Bor Khan nimmer vinden. Maar het is een plicht, waaraan wij ons niet kunnen onttrekken!'
'Mij ook plicht,' knikt de kleine dwerg vastbesloten. 'Mij dan meegaan! Mij veel knap zoeken! Mij zoeken, waar grote man niet komen!' Even glijdt een flauwe glimlach over Erics gezicht.
'Poeh!' snuift Halfra gewichtig. 'Dit is mannenwerk, kleine, begrijp goed, mannenwerk. Ah juist! Ik wil maar zeggen: wáárom heeft die onverlaat zijn reisgenoot op het laatste ogenblik willen doden, koning? Volkomen onbegrijpelijk, nietwaar?'
'Hij willen houden zwaard zelf!' bitst Pum Pum. 'Jij groot man dat niet begrijpen? Heh?' Als de anderen Halfra's onthutste gezicht zien, hebben zij ondanks de ernst van de toestand, moeite zich goed te houden.
'Tja, dit kán de reden zijn,' mompelt Eric tenslotte. 'Maar als het zo is, zal het onze moeilijkheden slechts vergroten.'
'Als de sneeuwstormen blijven, is het uitgesloten dat je gaat, koning!' zegt Svitjold. 'Je kunt de steppe slechts bereiken langs de sneeuwgebieden in het noorden. In de zomer is dat mogelijk, maar 's winters zul je daar omkomen.'
Voor Eric hierop antwoorden kan, klinken zachte voetstappen en even later treedt de lange gestalte van de heelmeester van achter het gordijn tevoorschijn.
'Nieuws?' zegt de Noorman, terwijl hij snel oprijst. De geneesheer knikt kort. 'De zieke is bijgekomen,' zegt hij strak. 'Hij vraagt naar je, koning...'

Met Winonah en Pum Pum haast Eric zich naar de ziekenkamer. 'Het is haast onbegrijpelijk,' mompelt de geneesheer. 'Ik had de man reeds opgegeven en nu...' 'Zijn wil om te leven heeft hem er bovenop geholpen,' antwoordt de Noorman kort. Peinzend kijkt hij naar de gewonde gevangene. Op diens gelaat is de kleur weer iets teruggekeerd en in de blik, die de nomade Eric toewerpt, ligt zelfs iets van spottende voldoening. 'Je ziet het, o machtige,' fluistert hij hees. 'De grijze wolf der steppe leeft.' Over het tanige gelaat speelt een vleug van een grijnslach. 'Wanneer vertrekken wij, jij en ik, o voortreffelijke bondgenoot? Mijn hart siddert van haat jegens Tsacha...'

'Zeg mij, waar je vandaan gekomen bent,' zegt de Noorman kort, zonder op de woorden van de man acht te slaan. 'Van heel ver,' knikt de steppekrijger. 'Door een land van duizend meren en moerassen, door het gebied van eeuwige sneeuw, waar het rendiervolk woont.

En langs diezelfde weg zullen wij nu gaan, nietwaar? Maar spoedig, o meester, want ik honger naar de wraak...'

'Jij niet noemen meester Eric, mééster, slecht mens!' schettert Pum Pum. 'Jij doden Alström, huh?'

'De eerste weken kun je niet reizen,' zegt de Noorman kort, 'en je zult er goed aan doen te onthouden, dat je mijn gevangene bent; nimmer mijn dienaar, en nog véél minder een bondgenoot! Wanneer je je taak als gids hebt volbracht, zul je je gerechte straf voor het doden van mijn mannen en de goede oude Alström moeten ondergaan.'

'Ik ben een dienaar, heer,' mompelt de man hees. 'Een voortreffelijk dienaar; men beveelt mij iets, ik doe het. Men beveelt mij te doden, ik dood, meer niet. Wat anders kan een dienaar doen?'

Eric haalt korzelig de schouders op en wendt zich tot de heelmeester. 'Zorg dat het hem aan niets ontbreekt,' beveelt hij zachtjes. 'Behandel hem als ware het je eigen broeder. Maar laat hem geen minuut aan je aandacht ontsnappen.'

Een hees lachje doet Eric opzien.

'De wolf der steppe laat zich zijn wonden likken, zolang het hém behaagt,' fluistert de nomade met een pijnlijke grimas. 'Maar vrees niet, o Khan, het behaagt hem. Geen trouwer hond, dan die zijn eigen meester kiest...'

En terwijl Eric met Winonah en Pum Pum het vertrek verlaat, voelt hij, hoe de spleetoogjes van de steppekrijger hem spottend volgen.

Nu het zo goed als zeker is, dat de nomade in leven zal blijven, stelt Eric de voorbereidingen voor zijn vertrek niet langer uit. Samen met Svitjold bestudeert de Noorman de primitieve kaart, die hij aan de hand van de schaarse gegevens van de nomade gemaakt heeft. 'Dit is ongeveer de weg, die Tsacha gevolgd moet hebben,' zegt Eric. 'Het land van het rendiervolk ligt aan de rand van de noordelijke sneeuwvlakten. Om het gebied der duizend meren en moerassen te bereiken, zouden wij dus langs het hoge noorden in zuid-oostelijke richting moeten reizen. Maar dit is met de komende winter onmogelijk, dus het enige is, dat we trachten het meergebied over zee te bereiken.'
Svitjold kijkt zijn koning verontrust aan. 'Maar... de winter nadert en je weet niet bij benadering, hoe lang zo een zeereis duren kan!'
'Het is tóch de enige oplossing,' zegt Eric eenvoudig. 'Laat dus zo spoedig mogelijk een schip klaar brengen en zendt boodschappers uit naar de Yarls, die voor deze reis in aanmerking komen.'
'Heb je je keuze al gemaakt?' vraagt Svitjold.
De Noorman knikt. 'Deze reis wordt wellicht de gevaarlijkste, die ik ooit ondernomen heb. Alleen de sterksten komen in aanmerking; de sterksten... naar lichaam én geest! Dat is ook een reden, waarom ik gedacht heb aan Thorkell, de eenzame, en...'
'Thorkell, de eenzame?' onderbreekt Svitjold hem verbaasd. 'Hij heeft je nimmer erkend en zich altijd afzijdig gehouden, koning. Ik betwijfel of hij aan je verzoek gevolg zal geven.'
'Hij is moedig, sterk als een beer en taai als leer,' glimlacht de Noorman, 'en dát zijn de kwaliteiten die ik nodig heb. Het ligt er nu maar aan, hoe wij ons verzoek inkleden.
Verder gaan natuurlijk Yark, Einar en Bjarki mee, om maar een paar te noemen en ook Astara wil ik een boodschap sturen.'
'Een vrouw?' zegt Svitjold verbaasd.
'Zij zou zich beledigd voelen, indien wij haar voorbij zagen,' antwoordt Eric. 'Het is niet mijn bedoeling háár op deze reis mee te nemen, maar een van haar Yarls, Rorik genaamd, die zeer dapper geacht wordt. Ik zal Halfra vragen haar onze uitnodiging over te brengen.'
'En mij zul je toch zeker ook tot je getrouwen rekenen, koning,' vraagt Svitjold. Eric is opgestaan en klopt de ander op de schouder. 'Dank voor je toewijding, mijn beste Svitjold, maar helaas moet ik je teleurstellen. Jouw taak ligt hier. Slechts wanneer ik weet, dat jij mij hier vervangt, kan ik met een gerust hart vertrekken.'
Svitjold heeft moeite zijn teleurstelling te verbergen, maar de aanhankelijkheid van zijn vorst doet hem zich bij Erics besluit neerleggen. Als de trouwe kerel het vertrek verlaat, blijft Eric peinzend achter. Plotseling staat Wolf, die al die tijd aan zijn voeten heeft gelegen, kwispelend op en tegelijkertijd hoort hij achter zich een flauw gerucht. Het gordijn wordt opzij geschoven en een kleine gestalte staat aarzelend in de opening. 'Erwin,' zegt Eric verbaasd. 'Nog niet naar bed?' Maar als hij de ernstige uitdrukking op het gezicht van zijn zoon ziet, laat hij er verschrikt op volgen: 'Wat heb je, mijn zoon? Is er iets gebeurd?'

'Ik... ik kan niet slapen, Fadir,' zegt Erwin, terwijl hij met een ernstig gezicht schoorvoetend nader komt. 'Ik moet aldoor denken, dat je nu weg moet, omdat ík...' zijn stem stokt, maar dan barst hij eensklaps los: 'Het is allemaal mijn schuld! Als ik Tsacha niets verteld had, zou hij het zwaard Tyrr nooit gevonden hebben! En dan leefde Alström nog en... en... en dan was Tyrfing niet verbrand en kon je nu thuisblijven... Dat heb ik allemaal gedaan... en daarom wil ik mee; om het goed te maken, Fadir...'

Eric is opgestaan en legt zijn hand kalmerend op de schouder van de jongen. 'Maar dat is onzin,' zegt hij. 'Natuurlijk, 't was dom, maar wat gebeurd is, is gebeurd. Geloof mij, Tsacha had zijn doel ook wel bereikt zonder jou en wie weet wat er dan voor vreselijke dingen gebeurd waren!'

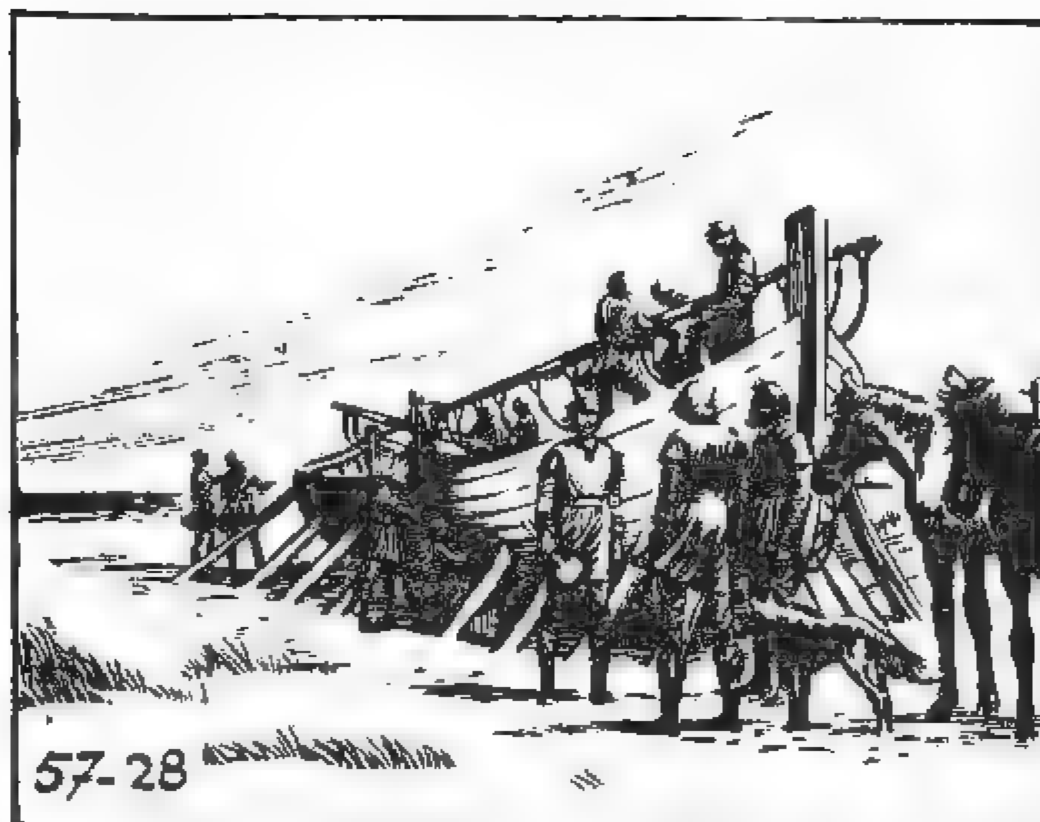
'J-jamaar, nu is het míjn schuld!' houdt Erwin koppig vol. 'En je zúlt me laten meegaan, nietwaar? Het is toch mijn plicht om alles goed te maken?'

Met een peinzende glimlach schudt de Noorman zijn hoofd. 'Het is flink van je, dat je mee wilt, mijn jongen. Ik ben trots op je en hiermee heb je al heel veel goedgemaakt, van wat je in je onschuld bedreven hebt... Maar het kan niet! De zeereis is lang en gevaarlijk. Niemand van ons weet, wat er nog te wachten staat in het land van Bor Khan... en of wij ooit terug zullen keren... Als je flink je best doet...' 'Maar ik doe goed mijn best!' schreeuwt Erwin wanhopig. 'Ik kan boogschieten; iedere morgen oefen ik heel lang en vanmorgen schoot ik van de tien pijlen er acht in de roos. Ik wil mee! Ik moet mee!' Driftig stampt de jongen met zijn voet op de vloer en het huilen staat hem nader dan het lachen. 'Er gaan toch nog méér jongens van mijn leeftijd mee? Als schilddragers? Waarom ík dan niet? Ik ben nog wel een prins?'

'Juist dáárom, Erwin...' zegt Eric, die de uitbarsting van zijn zoon geduldig heeft aangehoord. 'Het is uitgesloten!'

Aan de toon hoort de jongen, dat verder aandringen nutteloos is. Zonder groeten draait hij zich om en verlaat het vertrek. Hoofdschuddend kijkt de Noorman hem na. 'Kleine driftkop,' prevelt hij glimlachend.

En boven op zijn kamer staart de jonge Noorman met een donker gezicht uit zijn venster. Buiten valt de sneeuw in dichte vlokken en een wit smetteloos kleed spreidt zich over de aarde. Dan knijpt de jongen zijn lippen vastberaden opeen en met een triomfantelijke flikkering in zijn ogen fluistert hij: 'Ik ga toch mee! Wacht maar... ik weet best een manier...'

De volgende morgen in alle vroegte, als Halfra en de andere boodschappers vertrokken zijn, begeven Eric en Svitjold zich naar de kust, waar men begonnen is een der grootste Drakkars klaar te maken voor de reis. Het heeft de hele nacht gesneeuwd en de paarden zakken diep weg in de witte vacht. Wolf rent luid blaffend heen en weer en hapt opgetogen in het vreemde, koude goedje.
De tocht naar de kust duurt niet lang, men heeft de oorlogsboot hoog op het strand getrokken en een aantal mannen zijn ijverig bezig het schip zeevaardig te maken. Eric laat zich van de stand der werkzaamheden op de hoogte stellen en overtuigt zich, dat alles naar wens gaat. Juist maakt hij aanstalten om met Svitjold naar de burcht terug te keren, als Wolf met een vaart achter een duin verdwijnt en enkele malen nijdig aanslaat. Bevreemd volgen de mannen de hond en als zij om het duin heengelopen zijn, ontwaren zij eensklaps de in elkaar gedoken gestalte van een man, die hen van onder borstelige wenkbrauwen misprijzend aankijkt.
'Orm!' roept Eric verrast. 'Gegroet, mijn beste. Het is beslist geen toeval, dat wij jou hier aantreffen!'
'Toeval? Er is geen toeval!' gromt de morsige met een treurig lachje. 'En als dat mooie schip daar straks met man en muis naar Ran* gaat, is dat beslist óók geen toeval. Jij vráágt om narigheid... Overigens, haal dat harige mormel weg. Ik krijg kippevel als ik naar hem kijk. En het is geen manier, om een eerlijk zeeman de stuipen op het lijf te jagen met zo'n ondier.'
Glimlachend roept Eric zijn hond terug.
'Kom, kom,' zegt hij sussend. 'Je zult ons toch niet in de steek laten, Orm? Dat verwacht ik niet van een kerel als jij.'
De roerganger stoot een dof gegrom uit en woelt onrustig in zijn snor.
'Ik ben wel een trouwe kerel, ja...' mompelt hij. 'Maar er zijn grenzen. Ik wil best overal mee naar toe hoor, maar niet in de winter en niet op deze zee. Ik voel het in mijn botten, dat we in een poel van ellende terecht komen. Huh!'
En rillend staat hij op, terwijl hij argwanend naar de hond gluurt.
'Het is echt jammer, dat jij niet meegaat, Orm!' zegt de Noorman minzaam. 'Ik dacht werkelijk, dat het je bedoeling was, toen ik je hier zag zitten.'
'Ik ga wel weg, hoor,' gromt de morsige beledigd. 'Ik ga wel ergens anders zitten. Goeiendag!' En schommelend verdwijnt hij achter een duintje. Met een geamuseerde glimlach wendt de Noorman zich af, maar het volgende ogenblik verstijft hij. 'Eric!'
Het is de stem van zijn vrouw, die daar roept, en terwijl hij het duin afspringt, ziet hij Winonah met loshangende haren en doodsbleek vertrokken gelaat op zich toe rennen. Op een afstand volgt haar één van zijn krijgers. 'Eric...' Haar stem trilt van wanhoop. 'Erwin is verdwenen...'

* Ran: godin van de zee.

'Wat bedoel je, verdwenen?' zegt de Noorman scherp, terwijl hij snel op zijn vrouw toetreedt. 'Wég! Zijn bed is onbeslapen!' snikt zij wanhopig. 'O, Eric. Ik heb onmiddellijk naar sporen laten zoeken. Alle krijgers hebben meegeholpen, maar tot nu toe is nog geen spoor van hem gevonden. De sneeuwval heeft alles uitgewist. Wolf moet zoeken. Hij zal Erwin wel vinden, nietwaar? Maar snel... ik ben zo bang...' 'Kom meisje, het zal wel loslopen,' zegt de Noorman geruststellend. 'Die kleine deugniet is er natuurlijk alleen op uitgegaan. Toen ik zo oud was, deed ik dat ook. Ik zal hem wel vinden. Hij kan niet ver weg zijn.' 'Je vergist je,' gromt de roerganger, die inmiddels naderbij gekomen is. 'Jonge stelten kunnen snel vooruit komen. Maar ik wil niemand ontmoedigen, hoor! Alleen is het jammer dat het zo hard vriest. Ik heb eens een geval gehoord van iemand...'

Maar niemand luistert naar de weinig opwekkende stuurman.

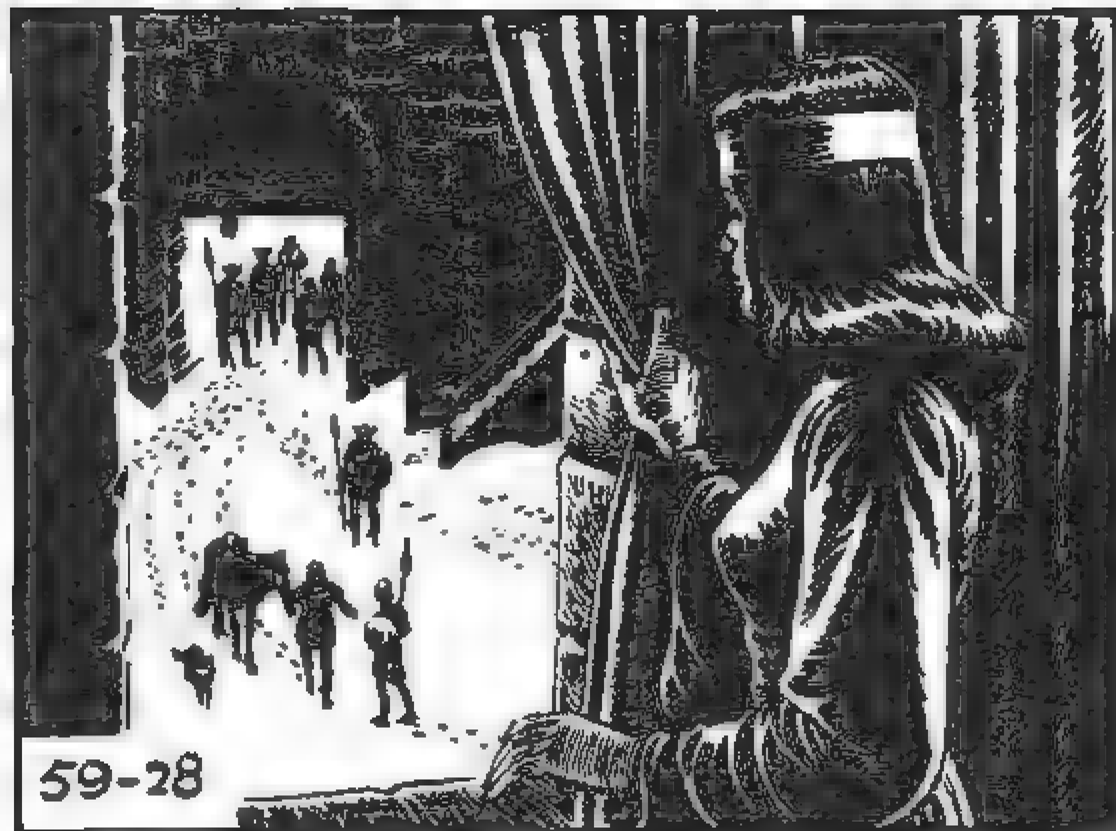
In allerijl stijgt Eric in het zadel en even later stormt hij met Svitjold, Winonah en de krijgsknecht langs het pad terug naar de burcht. De roerganger kijkt hen even besluiteloos na.

'Allemaal ellende,' mompelt hij troosteloos. 'Dat jochie komt natuurlijk op een beroerde manier aan zijn eind, wat ik brom! Maar goed, ik zal ook maar ergens gaan rondkijken. Hoewel het niets geeft, natuurlijk.'

Op de burcht heeft Eric Wolf aan een kledingstuk van zijn zoon laten ruiken en met zijn neus boven de sneeuw rent de hond voor hem uit... aan de rand van het woud aarzelt Wolf en draaft dan lang in een wijde kring rond.

Ademloos slaat de Noorman het dier gade, maar 't blijkt al gauw dat de trouwe hond het spoor bijster is. Door de vorst is de bovenste sneeuwlaag hard geworden en hierdoor is elke geur verloren gegaan. Zoekend gaan Erics ogen over het verlaten landschap en terwijl hij zijn paard in draf zet, schalt keer op keer zijn roep door het bos: 'Erwin... E.e.e.erwin!'

En ergens diep weggedoken tussen de struiken luistert een kleine knaap naar de ijle echo van deze roep. Even aarzelt hij; dan trekt hij zich behoedzaam verder terug in diepten van het zwijgende woud.

De avond is gevallen. Het binnenplein van Wograms burcht ligt verlaten in het heldere maanlicht. Zojuist zijn de krijgers die Winonah heeft uitgestuurd en ook Svitjold, teruggekeerd. Geen van allen hebben zij ook maar het geringste spoor van Erwin gevonden. Winonah heeft bevel gegeven de grote poort open te laten en toortsen bij de ingang te ontsteken. Met kloppend hart wacht zij op de terugkeer van Eric. Telkens dwalen haar ogen over het binnenplein en eindelijk hoort zij het geluid van hoefslagen op de valbrug. Een eenzame ruiter draaft de binnenplaats op. Eric... alleen... Slechts Wolf sukkelt hijgend achter hem aan. Haastig werpt de Noorman de teugels naar een stalknecht en stormt naar boven. Een ogenblik staren Winonah en hij elkander aan. Het gezicht van zijn vrouw is bleek en als Eric tranen ziet, die langs haar wangen glijden, overvalt hem eensklaps een vreemde boosheid. 'Deze jonge schavuit zal er van lusten!' zegt hij kort. 'Ik begrijp wel, waarom hij is weggelopen. Ik had gisteravond een gesprek met hem.

Hij wilde mee naar het land van Bor Khan. Dat weigerde ik, natuurlijk, en waarschijnlijk is het jongmens nu op eigen houtje vertrokken. Wel, laat hem! Hij komt vanzelf terug... met hangende pootjes...'

'O Eric,' fluistert zij. 'Ik hoop, dat je gelijk hebt. Maar ik ben bang... Nu de winter nadert zoeken de wolven weer de bewoonde streken op. Ach, en zijn bedoelingen zijn zo goed...!'

Zij is haar verdriet niet langer de baas en leunt snikkend het hoofd tegen zijn schouder. 'Het is een kleine, onbesuisde driftkop!' gromt de Noorman. Zijn woede is reeds lang gezakt en hij zegt het meer, om zijn eigen angst weg te praten.

'Maar jij, Eric? Wat doe jij nu? Je vertrek staat voor de deur!' Zwijgend staart de Noorman voor zich heen. Een heftige strijd woedt in zijn binnenste en als hij ten laatste spreekt ligt er een floers voor zijn ogen.

'Ik kan niet anders, Winonah,' zegt hij. 'Erwin is mijn enige zoon... Maar wat weegt zwaarder, het geluk van één, of dat van de tallozen die wellicht straks ten gronde zullen gaan aan de moorddadige machtslust van die oosterling? Nee Winonah... ik vertrek... zodra ik mijn troep verzameld heb...'

Een week is verlopen na Erwins verdwijning. Nog steeds gaat de aarde schuil onder een dikke sneeuwlaag, wanneer een kleine ruiterschare moeizaam zijn weg zoekt naar Wograms burcht. Twee grote wolfshonden lopen voor het troepje uit.
'Hoe schoon dit landschap, vrouwe Astara!' zegt de zwierige ruiter aan het hoofd van de groep tot zijn reisgenote, 'en hoe lieftallig steken je donkere lokken af tegen het smetteloze wit van het sneeuwkleed. Waarlijk, adembeklemmend... eh... adembenemend, meen ik, hahaha!'
'Wij zouden heel wat sneller vooruit komen, zonder die sneeuw, Yarl Halfra,' antwoordt zij met een glimlach. Halfra strijkt zijn snor omhoog en wil een of ander fier antwoord geven, als het diepe geblaf van de honden hem opmerkzaam maakt op de twee ruiters, die nu langzaam uit het woud tevoorschijn komen. 'Weg mormels!' klinkt de driftige stem van de voorste ruiter, een man met een krachtige, gedrongen gestalte. 'Ga heen, en scheldt je soortgenoten uit, bij Thor!'
'Wel verbaasd, dat is Yark de stijfhoofdige!' * zegt Halfra verbaasd, terwijl hij zijn ros naar voren drijft.
'Hola, kleine, wat ploeter jij daar door de sneeuw?' De stijfhoofdige neemt het gezelschap met zijn ene oog vernietigend op en snuift minachtend.
'Dat mag ik waarachtig wel aan jou vragen,' gromt hij. 'Als je je broze gebeente te lang aan de buitenlucht blootstelt, zou je wel eens kou kunnen vatten, en dat zou jammer zijn voor zo'n gladde burchtslijper als jij!'
Halfra gluurt tersluiks naar vrouwe Astara en kleurt, wanneer hij haar geamuseerd ziet glimlachen. 'Ahem... eh... welk een twistzieke figuur,' zucht hij, 'altoos van dit soort gesprekken op laag peil! Jammerlijk dat wij nu deze domkop moeten ontmoeten. Het noodlot achtervolgt mij immer... Maar kom, een edelman kent zijn plicht, en deze gebiedt mij, je uit te nodigen ons een eindweegs te vergezellen.
Hopelijk sla je dan spoedig ergens links of rechtsaf! Ik kan mij namelijk niet voorstellen, dat mijn koning de domheid zou begaan, ook jou uit te nodigen voor de zeereis... en dan nog wel met zo'n wapenknecht, ha, ha, ha!'
Yark snuift woedend, maar als hij de opmerkzame blik ziet waarmee vrouwe Astara de schildknaap opneemt, krijgt zijn oog een schichtige uitdrukking.
'Laat hem maar schuiven!' snauwt hij haastig. 'Hij staat zijn mannetje wel! Weliswaar is hij stom en hardhorend, maar...' 'Hohohoho!' buldert Halfra. 'Een fraai exemplaar, voorzeker en naar de lap te oordelen, die zijn gelaat in twee helften verdeelt slechts één oog! Komaan, een krijgshaftige verschijning!'
Onder luid gegrinnik zet de stoet zich weer in beweging, maar geen van hen ziet het spottende lachje, dat even om de lippen van Yarks schildknaap speelt.

* Lees: 'De zwarte ruiter'.

Enkele uren later rijdt het gezelschap het binnenplein van Wograms burcht op. Stalknechten schieten toe om de paarden over te nemen.
'Schiet op, lummel!' brult Yark tot zijn schildknaap, die onhandig van zijn paard stijgt. Zijn veel te wijde kleren hinderen hem en wanneer hij eindelijk op de grond staat, ziet hij er nog onwaarschijnlijker uit dan eerst. Schichtig gluurt hij naar de andere schildknapen die grinnikend om hem heen staan.
'Je weet waar je plaats is, nietwaar snuiter!' briest de stijfhoofdige. De schildknaap maakt een paar vage gebaren en schuift dan haastig naar de stallen.
'Goed zo,' snuift Halfra voldaan, 'die slungels moeten hun plaats weten!' En fier schrijdt hij de burcht binnen. De begroeting met Eric en Winonah is hartelijk, maar het valt Astara ogenblikkelijk op, hoe strak en verbeten de Noorman er uit ziet. En een blik op Winonah is voldoende om te weten, dat ze nog kort tevoren gehuild heeft.
'Nooit heb ik gewenst een man te zijn, maar nú...' zegt Astara zacht. 'Evenwel, nu ikzelf je niet kan vergezellen, stel ik je mijn beste en dapperste krijgsman ter beschikking; Rorik de Jonge!'
En met die woorden wijst zij op de jonge, krachtig gebouwde man aan haar zijde.
'Dank, dochter van Agar!' glimlacht de Noorman en met een vriendelijk woord en een handdruk stelt hij Rorik op zijn gemak. 'Welaan,' vervolgt Eric, 'allen zijn aanwezig! Allen... op Thorkell, de eenzame na...'
'Thorkell?' zegt Astara verwonderd en haar woorden vertolken aller gedachten als zij voortgaat: 'Heb je een minuut geloofd, dat hij werkelijk aan je oproep gehoor zou geven? Hij, die je nimmer erkende, die zich in alles afzijdig houdt; Thorkell wiens trots spreekwoordelijk is, en die liever sterft dan het hoofd te buigen voor jou... of wie dan ook?'
'Het is een prul van een kerel! Een ongelikte beer! Daar komt het op neer!' gromt Yark, uitdagend rondkijkend. 'Maar ik zou wel weten wat ik moest doen! Ik zou hem tussen zijn ijspegels vandaan slepen en ik zou zeggen: kijk eens, oproerkraaier, ik ben de baas, nu kom je mee of...' 'Tuttut, man!' prevelt Halfra misprijzend. 'Je spreekt weer op laag peil.
Laat de snoodaard rustig zitten kleumen in het noorden, als hem dat behaagt. Wij hebben hem niet nodig om dat zaakje met die nomaden op te knappen. Maar er is iemand anders die ik mis,' gaat hij verder. Hij knipt met de vingers. 'Waar is onze kleine prins Erwin te deksel. Ik heb hem nog nergens gezien en anders staat hij altijd met zijn neus vooraan, hahahah!' Er valt een diepe stilte en Astara is de enige die ziet, dat Yark zich met een vuurrode kleur achter Svitjolds brede rug tracht te verschuilen.
Aarzelend treedt Eric naar voren... Hij wil zijn vrienden van de verdwijning van zijn zoon op de hoogte brengen, als een dienaar verschijnt, die met luide stem aankondigt: 'De boodschapper uit het noorden is teruggekeerd. Heer Thorkell staat voor de poort en wenst koning Eric te spreken!'

Een minuut heerst er een verbaasde stilte in de zaal en allen kijken ademloos naar de Noorman. Maar diens gezicht is ondoorgrondelijk.
'Het is wel,' zegt hij en met een kort gebaar verzoekt hij de aanwezigen hem te volgen. De krijgers op het plein, die fluisterend voor de poort samendringen wijken uiteen, als hun koning nadert. Zwijgend staart Eric naar de eenzame ruiter die roerloos gezeten op zijn paard, buiten schotsafstand de burcht monstert. Dat kaatst een machtige, diepe stem langs de muren: 'Hier is Thorkell, Noorman! Geen stap nader kom ik! Als je wat te zeggen hebt, kun je dat hier doen! Ik wacht!' Halfra hapt verontwaardigd naar adem en Yark barst uit in een stortvloed van verwensingen, maar de Noorman legt hem het zwijgen op en zegt zacht tot Winonah: 'Laat Wolf hier...'
Dan schrijdt hij Thorkell, de Eenzame, tegemoet.
'Het verheugt mij, dat je aan mijn verzoek gevolg gegeven hebt, heer Thorkell,' zegt hij minzaam, terwijl hij de reusachtige oude krijgsman recht aankijkt. 'Maar waarom niet verder gekomen? Vertrouw je je koning niet?'
Thorkell laat zich met een zwaai uit het zadel glijden en zijn sombere grijze ogen flikkeren uitdagend. 'Ik ben mijn eigen koning, Noorman!' is het norse antwoord. 'Thorkell, de Eenzame, is niet te ontbieden, bedenk dat! De boodschapper sprak in vage termen van een gevaar, dat ons allen, dus ook mij, zou bedreigen, zodoende. Verklaar je nu nader! Of is het een valstrik wellicht.'
'Ik ben niet gewoon valstrikken te spannen,' antwoordt Eric koeltjes, terwijl hij het schampere lachje van de ander negeert. 'Evenmin is het gebruikelijk, zaken van belang in een babbeltje buiten de poort af te handelen. Wil je mij naar Wograms burcht volgen?'
De reusachtige man gluurt argwanend van Eric naar de burchtwallen, en terwijl Eric geduldig de achterdochtige Thorkell poogt te overtuigen van zijn goede bedoelingen, slaan de anderen vanaf het binnenplein ademloos de ontmoeting gade. Niemand let ook maar een ogenblik op Wolf, die ongemerkt bij Winonah wegglipt en nu aandachtig snuffelend de binnenplaats oversteekt. Eensklaps verstoort een heftig geblaf de stilte en als Winonah, die onmiddellijk het geluid van Wolf herkent omkijkt, roept zij geschrokken: 'Oh... help toch... de hond valt een schildknaap aan...'
Als door een kwaadaardig insect gebeten draait Yark zich op zijn hielen om. Hij verschiet van kleur en met een schichtige blik stamelt hij schor: 'Hé... bij Thor... Dat is mijn schildknaap. Oei, oei, oei!'

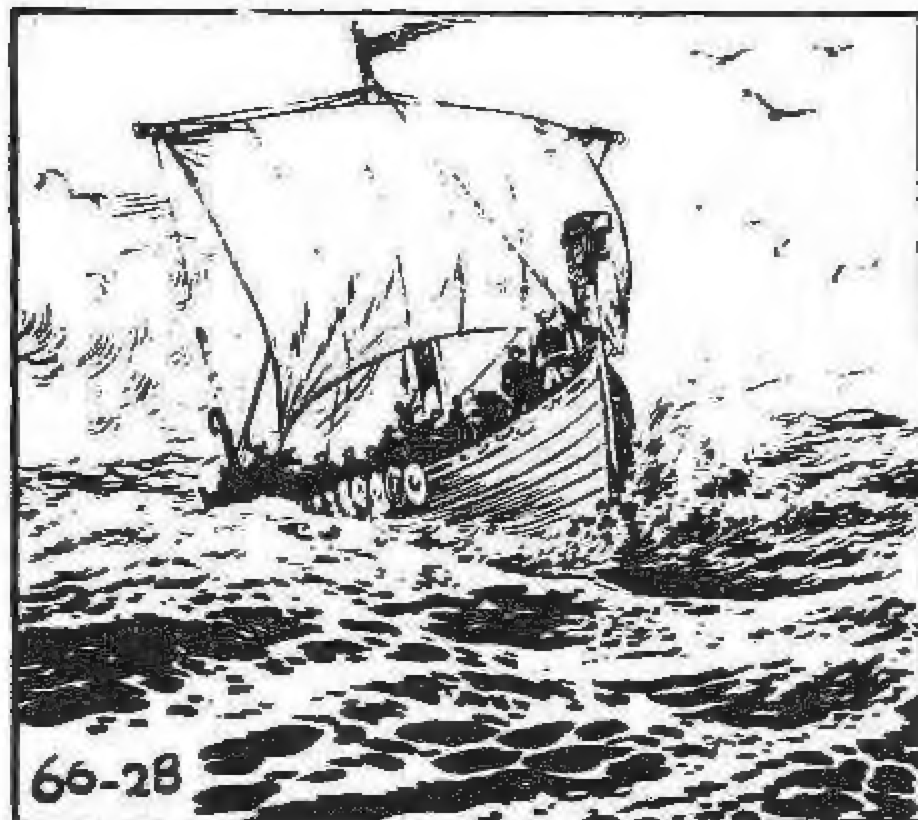
Met grote sprongen rent Wolf vrolijk blaffend om de schildknaap heen. Hebben diens slobberende kleren zijn aandacht getrokken of vertrouwt hij de zonderlinge gestalte met de grote lap voor het gezicht niet. De knaap kijkt even hulpeloos om zich heen alsof hij een uitweg zoekt. Een ogenblik lijkt het erop dat hij iets wil roepen, maar plotseling begint hij te rennen in de richting van de stallen. 'Hohohoho,' spot Halfra. 'Daar gaat die dove krijger van je, kleine! Het moet wel een dapper mens zijn, hohohoho!' Voor een keer heeft Yark geen antwoord klaar. Hij werpt de Yarl een woedende blik toe en rent dan zo hard zijn korte benen hem dragen kunnen achter de hond en zijn dienaar aan. Van alle kanten stromen de wapenknechten en bedienden toe om van dit zonderlinge schouwspel vooral niets te missen. De schildknaap verdwijnt schielijk tussen de bijgebouwen. De hond is vlak bij hem en daarachter stuift Yark proestend en blazend, terwijl Winonah en de anderen angstig volgen.
Wanneer de Stijfhoofdige de hoek omdraait, ziet hij zijn schildknaap tegen de muur staan, terwijl de hond juist tegen hem wil opspringen. Met een ruk stort Yark zich naar voren, grijpt Wolf in de nek en tracht hem terug te trekken.
'Uilskuiken,' buldert hij, tegen zijn dienaar. 'Ik had je toch gezegd in de stallen...' Verder komt hij niet, want met een grauw heeft Wolf zich omgewend en stort zich nu op zijn belager.
Diep uit zijn keel komt een machtig gegrom en als een stalen klem slaan de kaken opeen, vlak naast Yarks keel.
'Hulp!' schreeuwt de Stijfhoofdige, terwijl hij wanhopig poogt de razende Wolf van zich af te houden.
Op dat moment verschijnt Eric buiten adem om de hoek van de stal.
Hij heeft het blaffen van Wolf en de opgewonden kreet van de andere krijgers gehoord en is, Thorkell aan zijn lot overlatende, onmiddellijk naar de burcht teruggerend. De Noorman wil Wolf tot de orde roepen, maar vóór er een geluid over zijn lippen komt, klinkt een heldere jongensstem bevelend: 'Af Wolf! Kom hier!' Onmiddellijk laat de hond los en de Stijfhoofdige kruipt zuchtend overeind. Maar niemand let op hém. Er is een diepe stilte gevallen en iedereen kijkt verbaasd naar de schildknaap, die zich afgewend heeft en nu tracht zo onopvallend mogelijk weg te sluipen, terwijl Wolf hem kwispelstaartend volgt.
Maar dan verbreekt Eric de stilte. Met een stem, die trilt van ingehouden woede, roept hij: 'Kom jij maar eens hier,... ERWIN!'

Schoorvoetend komt de schildknaap terug en dan kan Winonah, die nu plotseling alles begrijpt, zich niet langer inhouden: 'Erwin! Mijn dappere jongen!' roept ze uit, terwijl zij hem snikkend van blijdschap in de armen sluit.
Halfra die zich bescheiden heeft afgewend, kan toch niet laten een verstolen blik over zijn schouder te werpen. 'Hm... ja, juist!' mompelt hij. 'Had ik toch wel goed gezien! Ik zei onmiddellijk tot mezelf, dit is een bijzóndere schildknaap, een zéér bijzondere! Zoiets ziet men dadelijk, nietwaar!' Liefkozend streelt Winonah over het piekerige opgebonden haar van haar zoon en met een vlugge beweging trekt ze de ooglap van zijn hoofd.
'Dwaze jongen,' zegt ze zacht. 'Hoe heb je ons zo in ongerustheid kunnen laten zitten?' De knaap slaat zijn donkere ogen naar haar op: 'Ik doe alles verkeerd, hè moeder? Maar ik wou juist goed doen, begrijp je? Het is immers mijn schuld, dat Fadir nu die gevaarlijke reis moet maken? En daarom... wou ik toch mee...'
'Zo is het!' buldert Yark. 'Dat prinsenjong is van goed hout gesneden! Ik was onmiddellijk bereid hem te helpen, hoor!'
'Je hebt hier anders niemand een dienst mee bewezen, heer Yark!' valt Eric scherp in, 'en ik zou graag weten, hoe alles zich heeft toegedragen. Heb je dan geen ogenblik aan de onrust waaraan wij hier allen ten prooi waren, gedacht?'
'Ja... eh... nee... tja,' stamelt de Stijfhoofdige en hulpeloos kijkt hij van de een naar de ander. Maar plotseling barst hij los: 'Bij Thor, de jongen kwam bij mij in een vliegende sneeuwstorm, ik kon hem toch de deur niet wijzen? En bovendien vind ik dat hij groot gelijk heeft ook! Als ik in zijn schoenen stond, had ik precies hetzelfde gedaan. Samen hebben we dat mooie plan van die verkleedpartij verzonnen en als die verwenste hond er niet geweest was, zou hij als mijn schildknaap meegegaan zijn!'
'En Winonah zou hier alleen in de grootste onrust achtergebleven zijn!' merkt Eric op. Even slaat de kleine man zijn blik neer voor de doordringende grijsblauwe ogen maar dan pruttelt hij: 'Jij kunt je zoon niet thuislaten, koning! De jongen heeft bewezen, dat hij een man is, en bovendien was ik toch ook pas twaalf jaar toen mijn vader mij een oud hakijzer gaf en mij mee ten strijde nam!'
'Je kunt je de moeite sparen, heer Yark!'
Erics stem is onverzettelijk. 'Het is uitgesloten, dat mijn zoon deze reis meemaakt! Dit is mijn laatste woord!'
'En dit het mijne!' klinkt een diepe stem achter hem. Allen wenden hun blikken om en een diepe stilte daalt over de kring als zij Thorkell de Eenzame, zwaar en geweldig voor zich zien staan.
'Indien jij die jongen thuis laat,' zegt de krijger afgemeten, 'zul je van mijn gezelschap moeten afzien! Of wij gaan beiden mee, of ik keer nu meteen naar mijn burcht terug!'

Een sterke noordwester doet het zeil van de Drakkar bollen, scherp als een ploegijzer snijdt de boeg door het opspattende water. Op de voorplecht van het schip staat Eric en monstert goedkeurend zijn mannen. Ondanks de vele zeer uiteenlopende karakters van deze geharde krijgers, heerst er een goede stemming aan boord, alsof allen beseffen, dat zij een onderdeel zijn van het kleine wereldje op het schip. Zelfs Wolf – voor wie de zeereis een geheel nieuwe sensatie is – is opgewekt – en loopt bedrijvig van de ene verschansing naar de andere, om de onbegrijpelijke wereld om hem heen van alle kanten te bekijken. Het was niet de bedoeling geweest de hond mee te nemen, maar toen het dier het schip met zijn meester zag wegzeilen, sprong het jankend in zee en onder gejuich werd hij aan boord gehesen. Alleen Orm, die zijn duistere voorspellingen ten spijt op het allerlaatste moment toch is meegegaan juichte niet...

Volgens de roerganger zouden zij nu zeker en gewis omkomen, want de hond ging natuurlijk alleen maar mee om ergens op een ver graf van de Noorman te kunnen gaan zitten treuren, gelijk het een trouwe hond betaamt.

Ruim twee weken zijn zij nu onderweg. Twee weken... Peinzend staart de Noorman overzee en eensklaps ziet hij weer het bleke gezichtje van Winonah vlakbij zich, zoals tijdens hun afscheid, waarvan zij beiden niet wisten of het ooit een weerzien zou inhouden. De opgewonden stem van Erwin onderbreekt zijn gedachten. 'Fadir, wat een fijne zeereis!' roept de jongen opgewonden. Glimlachend ziet Eric op zijn zoon neer. Achteraf heeft hij er geen spijt van, Erwin meegenomen te hebben.

'Tot nu toe gaat alles goed, zoon, maar als ik me niet vergis, komt er slecht weer. De zee is zeer woelig geworden.'

De nomade luistert uiterlijk onbewogen toe, maar de schuwe blikken, die de man om zich heen werpt, verraden dat hij zich niet op zijn gemak voelt. Ook het gezicht van Orm staat bedenkelijk. Argwanend volgt hij met zijn ogen de stormvogels, die hoog over het schip wieken. 'Er is niemand die op die beesten let,' mompelt hij troosteloos. 'En ik zal er niet over praten, maar stormvogels spreken voor mij een duidelijke taal. Ik zou van narigheid wel over boord willen springen, als ik niet zeker wist, dat ik er vroeg of laat toch wel afgespoeld werd.'

Yark werpt de roerganger een stekende blik toe. 'Hopelijk gebeurt dat gauw,' snauwt hij. 'Want als ik nog langer met zo'n doodgraver moet ronddobberen, spring IK overboord.'

De roerganger rukt moedeloos aan zijn snor. 'Doe gerust geen moeite, het komt alles vanzelf. Ik wil alleen maar zeggen...'

Verder komt hij niet, want op hetzelfde ogenblik breekt de eerste hoge golf zwaar over het slanke vaartuig heen...

Lees het volgende nummer Deel 22 HET PAD DER VERSCHRIKKING

In deze serie zijn verschenen:

1 *De Steen van Atlantis*
2 *De ondergang van Atlantis*
3 *De Sultan van Akaïm*
De Geheimzinnige Bron
4 *Het Stenen Beeld*
Gevangenen der Romeinen
5 *De valse Koning*
6 *Het Wapengericht*
Het Goud der Ozmecs
7 *Het Rijk van het Midden*
8 *Storm over China*
9 *De Zoon van Eric de Noorman*
10 *De strijd om het Recht*
De zwarte ruiter
11 *De Koning der Steppen*
12 *De Boog van Allard*
Het Tyrfing-mysterie
13 *De twintig laatsten*
Strijd om Heidrun
14 *De prijs der wrake*
15 *De Vloek van het Goud*
Het Moerasmonster
16 *De wolven van Scorr*
17 *Het verbond der Groene Dolken*
18 *Het geheim van de Verboden Stad*
19 *De Burcht van Myrkven*
20 *De Heer der Heruli*
21 *De Jacht op het Zwaard*
22 *Het Pad der Verschrikking*